

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

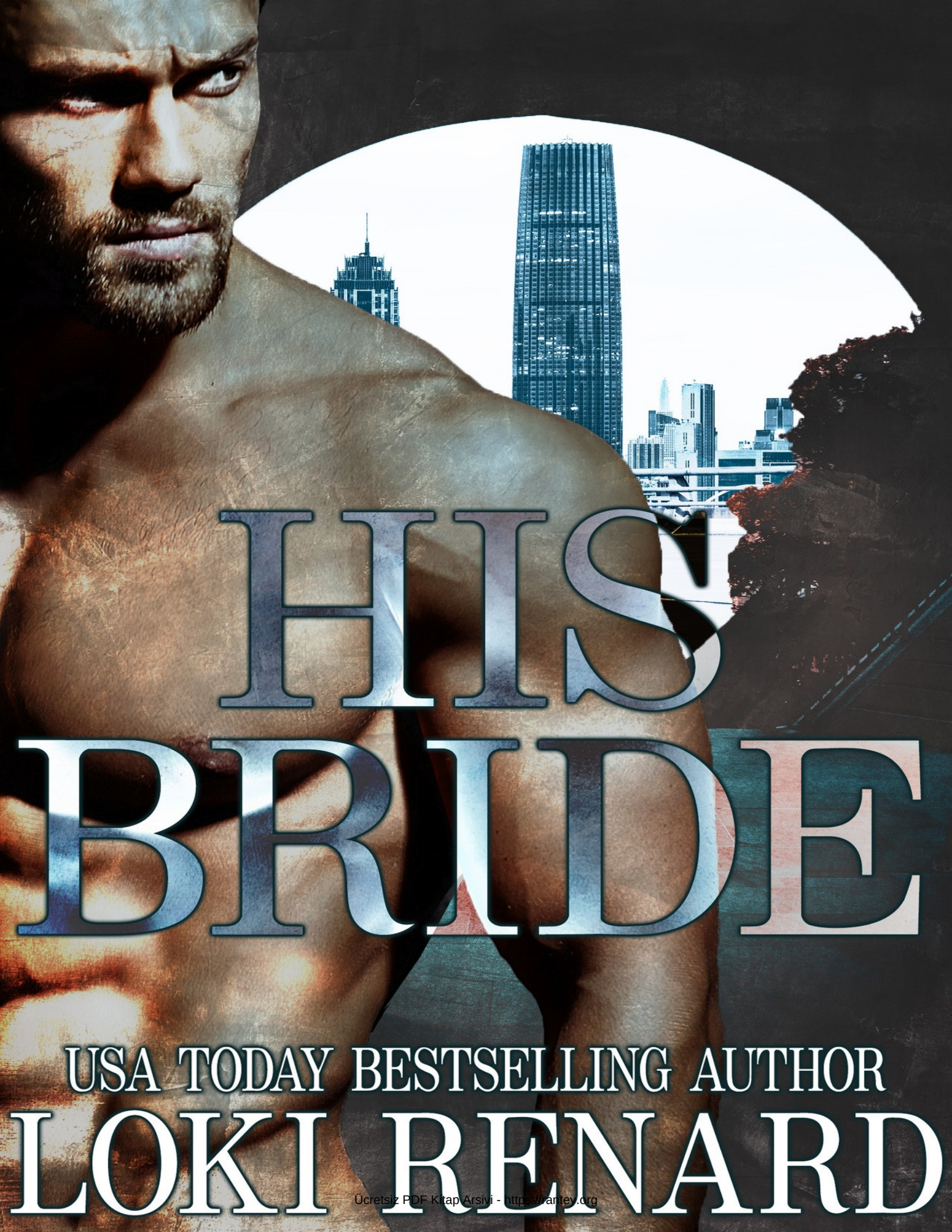
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HIS BRIDE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LOKI RENARD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GELİNİ

LOKI RENARD

CONTENTS

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)

[Sonsöz](#)

[Loki Renard'ın Benzer Fırtınalı Gece Kitapları](#)

[Loki Renard'ın Daha Fazla Fırtınalı Gece Kitabı](#)

[Loki Renard Linkleri](#)

Telif Hakkı © 2024 Stormy Night Publications ve Loki Renard tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Stormy Night Publications and Design, LLC tarafından yayınlanmıştır.
www.StormyNightPublications.com

Renard, Loki'nin
Gelini

Kapak Tasarımı: Korey Mae Johnson
Görseller: Envato Elements/chuyu2014, Envato Elements/Kundoy, Envato Elements/kostiuchenko ve Envato Elements/halayalex

Bu kitap *sadece yetişkinler* için hazırlanmıştır. Bu kitapta yer alan şaplak atma ve diğer cinsel aktiviteler sadece yetişkinlere yönelik fantezilerdir.

BÖLÜM 1

M*ila*

Kız kardeşim bugün evleniyor.

"Benden oldukça yaşlı," diyor sesinde heyecanlı bir tonla. Makyajını yaparken ellerini sabit tutmaya çalışıyor ama parmaklarında tam olarak kontrol edemediği bir titreme var. Güzel mavi gözünün etrafındaki göz kaleminde çok küçük bir kusur görüyorum. Başka hiç kimse fark etmeyecek ama o çoktan buna odaklanmış durumda. Bir mendille sildi ve yeniden başladı. Her şeyin mükemmel olması gerektiğini söylemeye gerek yok.

"Ama o çok ama çok zengin, hem de Darken Hanesi'nden. Büyük L harfli bir hanımefendi olacağım, buna inanabiliyor musun?"

Buna inanabilirim, çünkü Maraline onu tanıdığımdan beri soylu biriyle evlenmekten bahsetmekten başka bir şey yapmadı, bu da o sekiz yaşındayken ve ben doğduğumda başladı. Beni çiçekçi kız gibi giydirir, ellerime papatya demetleri doldurur ve bir süpürgeyle evleniyormuş gibi yapmasını bana izletirdi. Süpürgeyle evlenmeyi severdi çünkü süpürge

uzun boylu ve güzel saçları vardı. O zamanlar öyleydi. Şimdilerde beklentileri çok daha yüksek.

"Hiç maç alamayacağımı düşünmeye başlamıştım," diyor göz kapaklarına far sürerken. "Yirmi yedi çok geç."

Yirmi yedi, bir insanın eşleşebileceği en son yıldır. Ailem onun için şatoda bir kız kurusu kanadı inşa etmeye başlamıştı bile. Şimdi ne yapacaklar bilmiyorum. Belki de annemin giderek büyüyen at koleksiyonu için ikinci bir ahır olarak genişletirler.

"Ama sanırım Artifice sadece doğru koşulların oluşmasını bekliyordu. Yapay zeka çok bilge. Hepimizin olabileceğinden çok daha bilge."

Yıllardır olmasa da aylardır Artifice hakkında homurdandığımı duyuyorum. Soylu kadınların çoğu yirmili yaşlarının başında eşleşir. Maraline'in yıllar geçtikçe sabırsızlaştığını ve hatta biraz acımasızlaştığını söylemek hafif kalır.

Mektup geldiğinde hepimiz çok heyecanlandık. Tablet şu anda bile Maraline'in masasında duruyor. Sade, ölçülü bir kobalt mavisi ve altınla yazılmış iki isim var. Biri büyük, belirgin ve süslü. Bu onun kocası olacak adamın adı:

Baş General Lord Arthur Darken.

Onun hakkında her şeyi biliyoruz elbette. Mektup, Maraline'in, ailemin ve evet, hatta benim bile en ince ayrıntısına kadar incelediğimiz bir bilgi paketiyle birlikte geldi. Arthur Darken bir savaş kahramanı, kırklı yaşlarında, savaşta kendini göstermiş ve şimdi tüm ordulara komuta eden bir adam. Bana korkunç geliyor ama annem ve Maraline onun muhtemelen tam bir beyefendi olduğunu söylüyorlar. Yapamam.

Maraline'den on beş yaş büyük olduğu gerçeğinin üstesinden gelmek. Artifice'in bu kadar farklı yaşlardaki insanları eşleştirmesi olağan değildir, çünkü çoğunlukla yaşlı erkekler zaten eşleştirilmiştir ve yaşlı kadınlar artık eşleştirme için uygun değildir. Bu üremeyeyle ilgili. Bana kaba geliyor.

"Neden bu kadar geç evleniyor? İlk karısı öldü mü?"

"Tabii ki hayır. O asla bu kadar dikkatsiz olmaz," diyor gözünü koyu renkli sıvıyla dikkatlice kaplayarak. "O bir maceracı ve bir general, yakın zamanda astral cepheden döndü. Güçlerimizi zafere taşıdığını söylüyorlar. Yüz binlerce askere komuta etmiş."

Sesinde çok büyük bir gurur var.

Acaba bu Baş General onu mutlu edecek mi? Acaba ona iyi davranacak mı, ondan hoşlanacak mı, onu önemseyecek mi? Maraline bunların hiçbiri hakkında endişeli görünmüyor.

Her halükarda, en çok etkilendikleri şey onun parası. Adam zengin. Geliri bizimkinin birkaç katı ve eyaletin en büyük şehirlerinden biri olan New Boston'da, yani bambaşka bir ülkede yaşıyor.

Ailem, Artifice'in iyi terbiyemizin bir kısmını kendi serveti ve gücüyle karıştırmaya karar vermiş olması gerektiğine karar verdi. Sıradan biri olarak doğmuş ama savaşta kendini göstermiş ki bence kendini göstermenin en zor yollarından biri bu olsa gerek.

Babam iyi bir soydan geldiğimizi ama talihimizin kötü olduğunu söyler.

Annem sık sık "Biz zenginlerin en fakiriyiz" diye cevap verir.

Yüz ya da daha fazla kişiye barınak sağlayacak kadar büyük bir evde yaşıyor olmamız ve ahırlarımızın

Gezegendeki en ünlü ve nadir atlardan bazılarına sahip olmaları, bizim görece yoksulluğumuz konusundaki ısrarlarını azaltmıyor. Bütün aylara sahip olan başka soylu aileler de var, ya da bana öyle söylendi.

Annem ve babam kız kardeşimden bile daha heyecanlı, tabii böyle bir şey mümkünse. Koridorda konuştuklarını duyabiliyorum.

"Bu inanılmaz bir eşleşme," diye haykırıyor babam. "Gerçekten uygun bir eşleşme. İtiraf etmeliyim ki Artifice'ten şüphe etmeye başlamıştım. Bazıları yozlaşmış olduğunu söylüyor, biliyorsunuz, ama bu maç bana tüm karmaşıklıkları anlamadığımızı düşündürüyor."

"Maraline'in eşleşmesinin bu kadar uzun sürmesinin nedeni muhtemelen Artefis'in sorgulanmasıdır. Yapay Düzen herkes hakkında her şeyi bilir. Bizim farkında bile olmadığımız karmaşıklıkları anlar. Yapıntıya saygı duyulmalı. Tapınılmalıdır," diyor annem azarlayarak.

Annem çok saygılı ve ibadet eden biridir. Muhtemelen tamamen atılmamamızın sebebi odur. Artefice bir kız için eş seçmekten daha fazlasını yapabilir. Uygun görürse bütün bir soyun kaynaklarını yeniden tahsis edebilir.

"Mila, gel de kız kardeşini giydirmeme yardım et," diyor, telaşla odaya girerek. "Makyajını bozmamaya dikkat et. Çok güzel görünüyorsun Maraline, canım. Bana maç günümdeki halimi hatırlatıyorsun, tabii ben altı yaş daha gençtim."

Annem elinin tersiyle iltifat etmeyi bir sanat haline getirdi.

Bana söyleneni yapıyorum, her zaman saygılı bir kız kardeş oldum. Eşleştirilmek için çok gencim, sadece on dokuz yaşıdayım. Normalde kimse Artifice tarafından evlendirilmez.

Yirmi bir yaşımdayım, yani tüm bunlar hakkında endişelenmeye başlamadan önce neredeyse iki yılım var.

Maraline'in elbisesi çok zarif. Geleneksel anlamda bir düğün yapmıyor olabilir. Kocasını başka bir ülkede yaşıyor ve teknik olarak evlilik Artifice karar verdiği anda yasal ve bağlayıcı oluyor. Ancak annem kızını giydirme şansından mahrum kalmayacak ve Maraline'in muhteşem bir elbiseye sahip olmasını sağladı. Elbisenin vücuda oturan korsajı, daha da uzun bir trenle dramatik uzun bir eteğe doğru genişliyor. Binlerce küçük elmas, narin çiçek desenleriyle kumaşa yapıştırılmıştır. Hizmetçiler saçını yapmak için saatler harcadı.

Bu onun şimdiye kadarki en güzel hali.

"Git ve hazırlan Mila!" Annem hemen beni telaşlandırmaya başladı. "Maraline'in birazdan yola çıkması gerekiyor ve şu haline bak!"

Paslı altın rengi saçlarımı geriye tarayıp at kuyruğu yaptım, koyu bej bir elbise giydim ve mantıklı botlar giydim. Yeterince iyi görünüyorum ve dikkati Maraline'den çekiyormuş gibi algılanmak gibi büyük bir günah işlemektense çok sade görünmekle suçlanmayı tercih ederim. Genelde göz kalemi sürerim ve biraz dudak boyarım ama bugün ikisinden de kaçındım.

"Evet, ne zaman üstünü değiştireceksin?" Maraline bana bakıyor. "Beni teslim ettikten sonra ne giydiğinin pek önemi yok. Şu anda üzerinde ne varsa onu giyebilirsin."

"Oh, hayır, mümkün değil! Bir hizmetçiye benzeyecek!" Annem kahkahalarla gülüyor, sanırım bu fikir hoşuna gidiyor.

"Geç kalacağız," diyor Maraline. "Olduğu gibi gitmesi gerekecek. Sadece fotoğrafta onu yoldan çek."

Her şey en ince ayrıntısına kadar planlandı. Maraline'i elbette kasaba meydanında bulunan Artifice Tapınağı'na götüreceğiz. Orada, Artifice'in memurları onu gözaltına alacak ve güvenli bir şekilde yeni kocasına teslim edecekler. Bize söylenene göre, okyanusun üzerinden geçen bir uçuş varmış.

Bir kez daha, bu bana korkunç geliyor ama Maraline eğlenceli olacağına ısrar ediyor. Bu deneyim hakkında o kadar olumlu ki neredeyse mide bulandırıcı. Bildiğim ve sevdiğim her şeyden koparılmak üzere olan ben olsaydım, aklımı kaçırdım. Ahırlara koşar ve tüm midillilerle gözyaşları içinde vedalaşırdım - ve güzel ve yaşıma yakın biriyle evlenip evlenemeyeceğimi sorardım.

Aslında bu konuda bir seçim şansımız olmadığını biliyorum, ama sanki olmalı gibi geliyor. Yapıntı bizi kocalarımıza bir satranç tahtasındaki piyonlar ya da pasta parçalarıymışız gibi atıyor. Elimize tutuşturuluyoruz ve ondan sonra ne olduğundan emin değilim. Maraline bana birçok kez sonsuza dek mutlu olacaklarını söyledi ama bu teorinin pek de geçerli olduğunu sanmıyorum.

"Gitme vakti!" diye gürlüyor babam. "Eski güzelliği dışarı çıkarıyorum ve beş dakika içinde içinde olmayan hiç kimse bugün yeni kocasıyla tanışamayacak!"

Maraline gülüyor. Hepimiz aceleyle aşağıya inip nesillerdir ailemize ait olan eski arabaya atladığımızda neşesi yerindeydi. Ruh hali bulaşıcı ve uzak geçmişte ailemize hizmet eden insanlara ev sahipliği yapan küçük kasabaya doğru ilerlerken hepimiz gülüyor ve şarkı söylüyoruz.

* * *

Sanat Tapınağı, yedi kat farkla kentin en büyük binasıdır. Burası her zaman az gelişmiş bir yer olmuştur.

eski çiftlik alanı. Ancak Artifice'in işleyebilmesi için büyük bir alana ihtiyacı vardı. Eski pazar yeri, stok sahaları ve müzayede evi ele geçirildi ve üzerine daha fazlası eklendi. Kasabadaki binaların çoğu çok eski, ancak tapınağın büyük parlayan pencereleri ve altın bir dairenin ortasında büyük kırmızı bir A harfi var.

Hepimiz tapınağın nasıl inşa edildiğinin hikayesini biliyoruz, çünkü buna mecburuz. Artifice toplumumuzun merkezidir. Bir zamanlar bir hükümet vardı ama artık öyle bir hükümetimiz yok. Onun yerine Artefice var. Kendimiz için güvenemeyeceğimizi kanıtladığımız kararları veren, her şeyi bilen bir otorite.

Araçtan indiğimizde kısa bir an için gergin görünüyor. Kapılara çıkan çok sayıda merdiven var, çünkü tapınak cadde seviyesinden oldukça yüksekte.

Kız kardeşime azımsanmayacak bir hayranlıkla bakıyorum. Her santimiyle asil bir gelin gibi görünüyor. Bazen benim için önemsiz olabilir ama onu seviyorum ve böyle anlarda ona hayranlık duyuyorum. O, hala güçlü soyların var olduğunun canlı bir kanıtı. Bizimki de öyle bir aile. Ama Darken ailesi en güçlülerinden biri. Bu yüzden Maraline'in yeni kocası düğün için buraya gelme formalitesinden vazgeçebiliyor -ki bir centilmen bunu yapar- ve bu yüzden Maraline'i sanki postalanan bir paketmiş gibi tapınağa bırakmak zorundayız.

Maraline'in umurunda değil. Onu kahverengi bir kağıda sarabiliriz ve o da aynı şekilde mutlu olur. O sadece evli olmak istiyor. Tek umursadığı toplumda bir mevki sahibi olmak. Hayatının geri kalanında ona değer verecek olan şey bu.

Sıra bana geldiğinde bu kadar heyecanlı olacağımı sanmıyorum. Umarım uzağa gitmem gerekmez ve umarım eşleştiğim kişi benim yaşıma daha yakındır. Bunu düşünmek bile istemiyorum. I

Evimiz gibi. Atların ve açık arazilerin olduğu büyük eski evden ayrılmayı hayal bile edemiyorum. Her şey mavi, yeşil ve mükemmel. Geldiğimiz ve ait olduğumuz yer burası.

Sanırım hepimiz Darken ailesinin tamamen başka bir kıtada ve uzak bir köşede yaşadığı gerçeğinin tüm sonuçlarını anlamaya başlıyoruz. Ziyaret etmek neredeyse imkansız olacak. Bu muhtemelen Maraline'i hamile kalana kadar son görüşümüz olacak ve bundan hiç rahatsız olmuşa benzemiyor.

Eşleşmek ve evlenmek gerçekten bu kadar önemli mi? Adamı tanımıyor. Tek bildiği onun bir erkek *olduğu*, hem de zengin ve güçlü bir erkek. Bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Aşık olmayı istemeliyim.

"Umarım hiç eşleşmem," diyorum anneme.

"Oh, sus," diyor, her zaman yaptığı gibi.

Babam Maraline'e merdivenlerden çıkarken eşlik ediyor ve elbisesine takılıp düşmemesini sağlıyor. Tren, çok dramatik ve zarif bir şekilde arkasından merdivenlerden aşağı akıyor. Annem bir fotoğraf çekiyor, sonra bir tane daha. Sadece son bir saat içinde Maraline'in yüzden fazla fotoğrafını çektiğine yemin edebilirim. Bunu neden yaptığını biliyorum. Çünkü çok yakında kızına veda etmek zorunda kalacak.

Babam ve Maraline tapınağın kapısında karşılandı. Geri kalanımızın içeri girmesine izin verilmeyecek. Uzun boylu adamlar ve kadınlar, kenarları altınla süslü kırmızı paltolar giyiyorlar. Bütün bir birlik bizi karşılamak için burada. Başlarında iki subay var. Birinin saçları kırışmış, diğeri ise daha genç. Birbirlerine benziyorlar çünkü aile benzerlikleri var. Artefice'e hizmet edenler, Artefice onları başka bir yerde görevlendirmeye karar vermedikçe, bunu aile soyları içinde yaparlar.

"Kızımızı takdim etmeye geldik," diyor babam. Maraline'in biraz titrediğini ve babamın koluna dayanarak kendini sabitlediğini görebiliyorum. Acaba korkmaya mı başlıyor, yoksa bu sadece onun doğal heyecanı mı?

"Mila Seraphine?" Artifice subayı bir isim söylüyor. Yanlış isim.

Kanım donuyor ve aniden kulaklarımda bir çınlama oluyor.

Bu benim adım.

"Hayır, Maraline Seraphine'i takdim ediyoruz," diyor babam, Maraline'in, annemin ve benim çoktan tamamen anladığımız korkunç şeyden habersizce. Bize gönderilen plakette sadece M Seraphine yazıyordu. Hepimiz bunun Maraline için olduğunu düşünmüştük. Maraline için değilmiş.

"Mila Seraphine seçildi," diyor subay.

O anda annem merdivenleri koşarak çıkıyor ve Maraline'i tamamen görmezden gelip bana bakan memurlarla benim arama giriyor.

"Bir yanlışlık olmalı! Mila sadece on dokuz yaşında! Yaşı tutmuyor."

"Gerekenden bir yıldan daha yaşlı. Umarım Artifice'in bir hata yaptığını ima etmiyorsunuzdur." Memurun ses tonu soğuk, acımasız ve tehditkâr.

Nefes nefese kaldım, ellerimi yüzüme kapattım. Annem az önce Artifice'in bir memurunun önünde dine küfretti. Bu düşünülemez bir hata, çok geniş kapsamlı sonuçları olabilecek bir hata.

Maraline'in çığlıkları kasaba meydanını dolduruyor. Bu artık resmen bir sahne. Tam bir çaresizlik içinde. Kalbim

Onun için ve kendim için kırılıyorum. Böyle bir şey olamaz. Bu herkesin en kötü kabusu.

Yaşlı subay iç geçirir. "Dramatizm için vaktimiz yok. Kızı al ve gidelim. Mekik beklemeyecek ve Baş General de kesinlikle beklemeyecek."

"Anne!" Memurlar merdivenlerden bana doğru gelirken küçüklüğümden beri kullanmadığım bir kelimeyi kullanıyorum.

Evden ayrılmaya hazır değilim. Maraline'in onu yeni hayatına hazırlamaya adanmış koca bir bavulu var ama benim hiçbir şeyim yok. Hazır değilim. Bunun için giyinmedim. Bunun için yeterince büyük değilim. Zaten evli olduğumu söyledikleri adam kırk iki yaşında, benim yaşımın iki katından fazla. Bu düşünceyle birlikte kulaklarımdaki çınlama şiddetleniyor. Bu gerçek olamaz. Maraline'in bana doğru döndüğünü görüyorum, mükemmel porselen yüzünde bir ihanet ifadesi var. Sanki tam bir hayal kırıklığı maskesi takmış gibi.

Hakkını yemeyelim, annem benim adıma tartışıyor.

"Bunun için giyinmemiş. Hazır değil. Daha çok genç. Kadınlık, doğurmak, doğurmak ya da karılık görevlerinin hiçbirini öğrenmemiş."

"Bu senin başarısızlığın," diyor subay. "Mila, Baş General'in eşi olarak seçildi."

"Onun iki katından daha yaşlı!"

"Ve eminim bu yüzden ondan daha çok keyif alacaktır."

Memur açık saçık, kaba ve bayağıdır. Artifice'in memurlarının, bir tür tarafsız adaleti korumak için düşük doğumlu insanlardan seçildiği söylendi. Soyluların oyunlarında hiçbir rolleri yok. Ama ellerinden geldikince bize acı çektirmekten hoşlanıyor gibi görünüyorlar.

"O sadece bir bebek." "O

her şey ama."

Onlar vardır geliyor aşağı ve merdivenler doğru
Ben Şimdi. Sadece kaçarsam ne olacağını merak
ederek aşağı iniyorum.

"Yapma," diyor genç memur, düşüncemi yakalayarak. "Seni takip edeceğim ve cezalandırılacaksın."

Benimle açık açık konuşurken donup kaldım. Yabancılar tarafından tehdit edilmeye alışık değilim. Bir nesneymişim gibi davranılmasına alışık değilim. Ama şu anda tam olarak öyleyim. Maraline için korktuğum her şey şimdi benim başıma geliyor.

"Gitmeyeceğim!" Beyan ediyorum. "Maraline'i gönder! O da gitmek istiyor!"

"Demek Seraphine'ler itaatsiz kâfirlerle dolu bir aile," diye sırtlıyor yaşlı subay. "Bu durum sicilinize işlenecek."

Bu hepimizi durdurur. Bu konuda başka bir seçeneğimiz olmadığını çok iyi biliyoruz. Yapaylığa direniyor gibi görünmek, toplumumuzun başlıca suçlarından birini işlemek demektir. Hep birlikte sessizliğe gömülüyoruz. Babam bana bakmıyor. Maraline bana bakmadan duramıyor. Annem beni biraz olsun teselli etmeye çalışıyor.

"Cesur olmalısın," diyor annem, ellerimi ellerinin arasına alarak. "Ve itaatkâr olmalısın. Başka bir şey bilmiyorsun, o yüzden sana söyleneni yap."

Kaba eller bana uzanıyor, kollarımdan tutuyor. Bu tutuşta hiçbir zarafet ya da incelik yok. Ailemden zorla alınan bir tutsağım. Tapınağın kapısına yaklaştığımda Maraline ağlamaya ve bana küfretmeye başlıyor, kendisine ait olduğunu düşündüğü şeyi aldığım için beni suçluyor. Benden nefret ediyor. Bunu biliyorum çünkü bu sözleri tekrar tekrar haykırıyor.

"Senden nefret ediyorum, Mila! Her zaman benim olanı aldın. Bu yine Banjo!"

"Lütfen canım, sakın ol," diye araya girmeye çalışıyor babam.

"*Bu Banjo, her ~~zarak~~igibi!*" Maraline çığlık atıyor.

Banjo on bir elli güzel bir palomino midilliydi.

O on, ben de iki yaşına geldiğimde çoktan büyümüştü. O tam boy bir midilliye terfi etti ve ben de Banjo'ya bindim. Maraline o zaman da bu durumdan memnun değildi, şimdi de memnun değil.

Maraline'in beni hiçbir şey için affettiğini sanmıyorum. Bunun için de beni affetmeyeceğini biliyorum.

Artifice kapılarından bir daha dönmemek üzere götürüldüğüm sırada ailem hâlâ onu teselli etmekle meşguldü.

* * *

Kapıların diğer tarafına geçtiğinizde Eser Tapınağı'nın içini görürsünüz. Tabii ki burası gerçek Artefis'in kendisi değil. O her yerde ve hiçbir yerde. Ancak burası, Dünya gezegenindeki tüm hükümet biçimlerinin yerini alan zekaya hizmet edenlerin çalıştığı yer. Burası kutsal bir alan ve bunu gördüğüm için şanslı olduğumu biliyorum.

Yıllar önce Artifice'i yarattıkları söylenen adamların bir resmi var. İsimlerini hepimiz biliyoruz: Yokohama, Wallace ve Patel. Bu isimler bizim dünyamızda kanoniktir. İnsanlar eskiden Tanrı'ya yemin ettikleri gibi onlara da yemin ederler. Elbette artık çoktan gittiler, ancak yaratılmasına yardımcı oldukları şey, hepimize yol göstermeye devam ediyor.

Binanın içi biraz dosya dolabının içine benziyor, eğer dosya dolabının içinde bir şey yoksa.

Hepsi de statülerinin kahverengi ve bej renklerini taşıyan, işgüzar görünümlü çok sayıda çalışan var. Burada hem erkekler hem de kadınlar çalışıyor; hepsi de romantik bir eşe benzemiyor ama daha büyük bir amaca hizmet etmeye çağırılmışlar.

Bana ancak saygılı bir küçümseme olarak tanımlayabileceğim bir tavırla yaklaşılmaya devam eden iki memurun arasında yürüyorum. Artifice tarafından seçilmiş olmama saygı duyuyorlar ama bana saygı duymuyorlar. Ben tahtada hareket ettirilen bir piyonum, ne eksik ne fazla.

Maraline bu muameleden nefret ederdi. Onların eğilip büküleceğini ve kendisini öveceklerini düşünürdü. Angeland'ın subayları sert tavırları ve ciddi dış görünüşleriyle tanınırlar.

"Bay Seraphine," diyorlar beni iç kapılardan birinde bekleyen başka bir memurun yanına götürürken. Şok olmuş durumdayım ve mekanın ince ayrıntılarının çoğunu algılayamıyorum.

"Bu nereye gidiyor?"

"Eyalet."

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Bu mu? Devlete mi?"

Devlet, eskiden gezegendeki en güçlü ülke olan devletten geriye kalan şeydir. İnsan yönetiminin olduğu günlerde, birleşik devletlerden oluşan bir kolektifti. Şimdilerde ise, Artifice altında tek bir devlettir.

Eyalet, tarihinin bir kısmını ve birçok kültürü muhafaza etmektedir. Eğlence ve ticaretin ön saflarında yer aldığı kabul edilir. Darken ailesi ülkedeki en yüksek rütbeli ailelerden biridir.

Bu aileye katılacağımı yeni yeni idrak etmeye başlıyorum. Adım artık Seraphine değil, Darken olacak.

Mila Darken.

Kulağa kötü bir kadın ismi gibi geliyor. Bence Maraline Darken kulağa daha hoş geliyor.

Kız kardeşimin burada olması gerekiyordu. Bu bir hata olmalı. Artifice bir hata yapmış olmalı.

Bu düşünceye sahip olduğum için kendimi rahatsız hissediyorum. Bunu örtbas etmek için başkalarını bulmaya çalışıyorum. Artefice'in aslında zihinleri okuyamadığını söylüyorlar, ancak okuyabildiğine inanan pek çok kişi var. Bu, akşam yemeği partilerinde ve benzerlerinde dönüp dolaşan Yapay Zeka ile ilgili pek çok konudan biridir.

Artifice ve olup bitenler hakkında daha olumlu şeyler düşünmeye çalışıyorum.

Ne de olsa onurlandırılıyorum. Çok önemli bir adamın ömür boyu eşi olmak için seçildim. Bu da demek oluyor ki Artifice bende, benim henüz kendimde görmediğim bir şey görüyor olmalı. Evet, işte bu. Ona ulaştığımda her şey anlam kazanacak. Korkmama gerek yok. Artifice asla bana zarar verecek bir şey yapmaz.

"Bir şey imzalamam gerekiyor mu?" İşbirliği yapıyormuş gibi görünmek için soruyu ağzımdan geçiriyorum.

"Bir şey imzalayacak mısınız?" Bir kadın memur burnunun ucuyla bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Düğün ya da... bilirsiniz, evlilik için."

"Artifice eşleşmeyi yaptığında evraklar oluşturuldu. Size haber verildiğinden beri evlisiniz."

"Ama kız kardeşim bir elbise yaptı..."

"Evet, yeni evlenen çiftlerin düğün yapması yaygın bir durum. Sosyal bağlantıları sürdürmek için iyi bir fırsattır. Artifice bunu onaylıyor. Bu sadece

Ancak tören. Yasal prosedürler çoktan tamamlandı." Bana yine o küçümseyen ifadesiyle bakıyor. "Sana hiçbir şey öğretilmedi mi?"

"Kimsenin benim seçilmemi beklediğini sanmıyorum."

Bakışları üzerimde bir aşağı bir yukarı geziniyor ve *mantıklı* bir şekilde başını sallıyor. "Benimle gel," diyor. "Gitmeden önce muayene edilmen gerekiyor."

"Teftiş mi, ne için?"

"Saflık ve diğer ilgili özellikler için."

Kafam karışık ama bunu belli etmek istemiyorum. Zaten inanılmaz derecede korkmuş ve utangaç durumdayım ve neler olduğunu anlamam gerektiğini biliyorum.

Daha fazla kapıdan geçirildim, daha fazla insana teslim edildim. Her adımda, varlığımın bir yönü inceleniyor. Bana sorular soruluyor, çok kişisel sorular. Sonunda, ucunda üzengi bulunan bir yatak ve beyaz üniformalı bir erkek hemşirenin bulunduğu steril beyaz bir odaya varıyorum. Beni sert bir baş hareketiyle selamlıyor ve bana şimdiye kadarki en küstah soruyu sormaya başlıyor.

"Herhangi biriyle çiftleşme ilişkiniz oldu mu?"

Eyalet aksanı var. Göletin karanlık tarafından olmalı. Belki de kocamı tanıyordur diye içimde küçük bir heyecan kıvılcımını hissediyorum. Aynı hızla bu fikri reddediyorum. Belli ki tıbbi hizmet işinde ve eminim Archon-General'in daha seçkin arkadaşları vardır.

"Çiftleşme ilişkileri mi?" Küçük bir kahkaha attım. "Tabii ki hayır."

Umarım öyle değildir. Ona soruyu gerçekten anlamadığımı söylemeye cesaret edemiyorum. Çiftleşme ilişkilerinin ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim. Biz böyle şeyleri konuşmayız.

Aile. Annem bunun yakışksız olduğunu söylüyor. Sadece evlenmeden önce bilmemiz gereken bir şey. Ne yazık ki, bu Maraline'e söylediği anlamına geliyor, bana değil.

"Kıyafetlerini çıkar" diyor.

"Kıyafetlerimi mi çıkarayım?"

Neden?"

Bana bakıyor, hemen sabırsızlanıyor. İnsanların genelde soru sorduğunu sanmıyorum. "Buraya soru sormaya gelmedin kızım. Son uygunluk taraması için buradasın."

"Bu ne anlama geliyor?"

Sorum bana bir başka sinirli bakış daha kazandırdı. "Bedeniniz ilk olarak Artifice'e, ikinci olarak kocanıza, üçüncü olarak bebeklerinize ve dördüncü olarak da kendinize aittir."

Bu ilkeyi daha önce hiç bu kadar cesurca ve basitçe ifade edildiğini duymamıştım. Elbette, halka dağıtılan Melekleştirilmiş metinlerde az ya da çok var, ama asla bu kadar kabaca değil.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sessiz olmanız ve boyun eğmeniz gerektiği anlamına geliyor," diyor subay. "Ve kendinize Artifice işaretleri kazandırmadan önce lanet olası kıyafetlerinizi çıkarın."

"Bu bir çeşit para birimi mi?"

İstemedem de olsa memurun sabrının sonuna gelmiştim. Elimi tutup kısa ama korkunç kırbaçlı bir sopanın ucunu elime indirdiğinde Artifice işaretinin ne olduğunu anladım.

Acı içinde nefes alıyorum, elimi onun elinden çekip ardında bıraktığı korkunç kırmızı çizgiye bakıyorum. "Bu ne cüret!"

"Ben Arifice'in iradesinin insani tezahürüyüm," diyor. "Şimdi giysilerini çıkar, tabii çok ağrıyan bir kışla doktora görünmek istemiyorsan."

O sırada doktor odaya girer. Daha nazik bir havası olan yaşlı bir adamdır, ancak konuştuğunda Amerika aksanı da vardır.

"Merhaba genç bayan. Bu kadar endişeli görünmenize gerek yok. Bu, çiftleşme ve evliliğe uygunluğunuzu belirlemek için yeterince basit bir muayene. Tüm gelinlerin üreme yeteneğine sahip olması önemlidir. Bugün sinir sisteminizin uyaranlara verdiği tepkileri test etmek ve çiftleşmeye hazır olduğunuzdan emin olmak için fiziksel bir muayene yapacağız."

O böyle söyleyince her şey çok makul geliyor. En başta direndiğim için kendimi biraz aptal gibi hissediyorum. Elbisemi ve botlarımı çıkarıp yatağa oturuyorum. Hâlâ iç çamaşırım üzerimde, ama o buna aldırıyor gibi görünüyor.

"Ayaklarını üzengiye koy. Aferin kızıma," diyor. "Şimdi arkana yaslan ve bana nasıl hissettirdiğini anlat."

"Oh!"

İç çamaşırım yana çekiliyor ve ılık jel bacaklarımın arasına damlatılıp anatomimin daha önce hiç kullanılmamış çok hassas bir kısmına inerken nefes nefese kalıyorum. Ardından doktorun eldivenli parmakları son derece mahrem hissettiren bir dokunuşla masaj yapmaya başlıyor.

"Merak etmeyin. Bugün senin masumiyetini koruyacağız. Bu kocanıza ait" diyor.

Endişeli değildim. Hâlâ neler olup bittiğinden tam olarak emin değilim. Tüm bunlar resmi prosedürün bir parçası, bu yüzden bana çok karmaşık duygular yaşatsa da her şey yolunda olmalı.

"Bunu Archon-General mi istedi?" Sesimi normal çıkarmaya çalışarak soruyu soluyorum. Başaramadım. Nefes nefese ve gergin geliyor.

"Artifice bunu gerektiriyor," diye açıklıyor doktor, başparmağı anatomimin çok hassas bir kısmına bastırarak. Kalçalarım sarsılıyor ve bir şaşkınlık çılgılığı atıyorum.

"Çok iyi!" Doktor beklenmedik bir şekilde beni övüyor. "İnanılmaz derecede duyarlısın. Kocanız çok memnun olacak. Şimdi orgazmik tepkinizin yoğunluğunu ve gücünü kontrol edeceğiz. Bu makine tarafından yapılıyor. Kendinizi tutmayın. Tam olarak nasıl tepki verdiğinizi görmemiz önemli."

Tüm vücudum utanç, aşağılanma ve çok çok iyi duygulardan dolayı sıcaktan kızarmış hissediyor. Daha önce de kendime dokunmuştum ama kendimi hiç bu şekilde hissetmemiştim. Şimdi doktor kalçalarımın arasına bir alet sokuyor, bölgeyi kavrayan ve kasıklarımın tamamını hafifçe emen, yumuşak tepemdeki altın tüylerden düşünmekten hoşlanmadığım o pis deliğe kadar beni kaplayan bir şey.

İstesem de kaçamadığım bu uyarıcıya tepki verirken karnımın altındaki tüm kasların gerildiğini hissediyorum. Utanç verici ama istemiyorum. Farklı hissettiriyor. Güzel hissettiriyor.

Bu kadar aleni bir şekilde eğlenmemem gerektiğine dair hafif bir his var içimde. Gözlendiğimi, tüm tepkilerimin belgelendiğini fark etmek beni öfkeyle kızartıyor ve bu da heyecanımı hızlandırıyor.

Makine titremeye başlarken doktor "Rahatla," diyor.

Rahatlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum çünkü makine aynı anda birkaç his yaratıyor. Dudaklarımın üst kısmındaki bölgeye karşı ıslak bir emme ve daha aşağıda hafif bir sondalama hissi var. Vücuduma girmiyor, ama gizli girişime bastırıyor, teslim etmeden penetrasyon vaat ediyor.

Sırtım dikleşiyor ve zihnim en garip düşünce ve duygularla dönüyor. Sanki pekmezin içinde düşünmeye çalışıyorum. Cihaz bana o kadar çok zevk veriyor ki, bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. Daha önce hiç hissetmediğim kadar. Hissedebileceğimi bildiğimden daha fazlası ve mümkün olan en klinik şekilde veriliyor.

Sütyen kaplarımın indirildiğini, iki klipsin meme uçlarımın üzerine yerleştirildiğini hissediyorum. Zaten çok sertler ve klipslerin sıkılması, vücudumun makine tarafından emilen o süper hassas kısmına doğru içimden geçen ham his cıvatalarını göndermeye hizmet ediyor. Terleyip kıvrılırken, yatağa karşı kıvrılırken ve ekipmana karşı eğilirken kendimi nefesimi tutarken buluyorum.

"Orgazma direniyor musunuz, genç bayan?" Doktorun sesi sert tonlara büründü.

"Bilmiyorum," diye sızlanıyorum. "Orgazm nedir?"

Kısa bir duraklama ve ardından neredeyse babacan bir kıkırdama. "Masum bir şey," diyor. "Orgazm bir zevk boşalmasıdır. Tüm bunları hissetmenize izin verirseniz, tüm bu iyi duyguların zirveye ulaştığı bir noktaya ulaşırsınız. Bu makine sizi doruğa ulaştırmak için tasarlandı."

"Ohhhhhh..." Meme uçlarımdaki kelepçeleri biraz daha sıkarken inleyerek karşılık veriyorum.

Kendimi tuttuğumu biliyorum ama kötü olmak istediğim için değil, onun istediğini yapmanın ne anlama geldiğini bilmediğim için.

Makine beni uyarmaya devam ediyor ve ben de onun tarif ettiği şeye gittikçe yaklaşıyorum. Doktor beni cesaretlendiriyor, sözleri klitorisimin tepki olarak nabız atmasına neden oluyor. Bu konuda çok yanlış bir şeyler var. Biliyorum.

Bu tıbbi bir muayene, ama yoğun samimiyeti bana sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettiriyor.

"Benim için gelmeniz gerekecek, genç bayan. General'e anorgazmik bir eş göndermeye niyetimiz yok. Yani geri durmanın bir anlamı yok. İşte böyle. Aferin kızım, klitorisini sondaya sür. Evet. Sür, çok güzel. Bir bakireye göre çok yeteneklisin. Çok iyi."

Memur, "Orgazm standartlarını karşılamıyor," diyor.

Her şeye rağmen gelin olarak kabul edilmeyebilirim. Şu anda rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mı hissettiğimi bilmiyorum. Şu anda tek hissettiğim amcığımın oynanması, meme uçlarımla sıkıştırılması, kıvranan, terleyen bedenimin yabancı erkek gözlerine s e r g i l e n m e s i .

"Bir şey denememe izin verin. Bunu daha önce de görmüştüm," diyor doktor. Makinenin bağlantısını kesiyor ve beni yardım edemediğim ya da kaçamadığım çaresiz bir uyarılma durumunda bırakıyor. Yatağın yanında bir sandalyede oturuyor ve inmemi işaret ederken sandalyeden kalkmıyor.

Bana söyleneni yapıyorum, titriyorum ve güçsüzüm. "Özür dilerim," dedim. "Bilmiyorum..."

Doktorun kucağına yatırıldım, iç çamaşırım yanaklarımla altından aşağıya çekildi. Ne olduğunu anlamadan önce, şaplanıyorum. Doktorun eli sert ve hızlı bir şekilde kalkık yanaklarıma iniyor, beni hızlı ve korkunç bir şekilde cezalandırıyor.

Diğer eli altımda kayıyor, eldivenli parmaklarının uçları klitorisime sürtünüyor, jelin ve kendi uyarılmamın kombinasyonunu amıma bulaştıran güçlü daireler çiziyor.

"Benim için gelmeyeceksin, değil mi?" diye azarlıyor beni. "Bakalım iyi ve uzun bir şaplak sana ne yapacak, şımarık küçük kız."

Ses tonu çok sert ve katı ve dokunuşu hala çok samimi olmasına rağmen bir şekilde çok profesyonel. Zaten hissetmekte olduğum zevkin yeniden doruğa çıktığını hissediyorum, acı ve utançla ilgili bir şey tüm bunları yoğunlaştırıyor.

Popom çok acıyor. Bana gerçekten çok sert şaplak atıyor, bana söylediğinde orgazm olmayı reddettiğim için beni cezalandırıyor.

"İyi kızlar doktorları onlara söylediğinde boşalırlar" diyor. "Sandalyede uzanmazlar, nasıl orgazm olduklarını göstermeleri gerekirken sanki zevk almaları için oradaymış gibi oyuncağa sürtünmezler. Seni yaramaz, ağgözlü küçük velet. Benim için bacaklarını aç. İşte böyle."

Bacaklarım kucağında genişçe açıldı ve şimdi hem kıcıma hem de amıma şaplak atıyor. Parmakları klitorisime bastırıyor, ama diğer elindeki parmakların uçları dudaklarımı kırbaçlıyor.

Artık kendimi tutamıyorum. Sonunda orgazmla neyi kastettiğini anladım. Bu bir doruk hissi, tüm küçük hislerin bir araya gelerek beni feryat ettiren, ıglık attıran ve doktorun kucağında titreten büyük, ezici bir dalgaya dönüşmesi.

Daha boşalır boşalmaz külotumu sıkıca yukarı çekti ve dostça bir tavırla popomu okşadı. Kalkmama yardım etti ve nefes almam için beni yatağı oturttu.

"Bazı kızlar dayak yemeden orgazm olmazlar," diyor memura. "Dosyasına, yetiştirilmeden önce disipline edilmesi gerektiğine dair bir not düşeceğim. Eminim Baş General bu cömert kıcı kırbaçlamaktan rahatsız olmayacaktır."

"Güzel." ve memur diyor. "O zaman Ben yaparım.
gönder onu üzerinde için nakliye ekibi."

"Ona biraz su verin," diyor doktor.

* * *

Tıbbi bölümden sersemlemiş bir halde çıkarıldım. Az önce ne olduğundan emin değilim. Şu anda nasıl hissettiğim hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Bundan sonra ne olacağından da emin değilim. Başka bir grup insanın arasından geçirildikten sonra bir nakliye aracına bindiriliyorum ve kırsal bir alanda uçakların bulunduğu çok büyük bir havaalanına götürülüyorum.

Yolda benimle konuşmuyorlar, ben de pencereden şehre bakarak kendimi oyalıyorum. Eski binaların çoğu korunmuş, bu da burayı Angeland'daki en güzel yerlerden biri yapıyor. Pırıl pırıl Arnavut kaldırımli sokaklar ve harç ve geleneklerle bir arada tutulan büyük eski tuğla ve taş binalar var.

Ailem hiçbir zaman şehirde fazla vakit geçirmedi. Her sezon, annem, Maraline ve ben gardıroplarımızı yenilemek ve birkaç sosyal toplantıya katılmak için gideriz. Maraline her zaman tek başına gidemediğinden şikayet ederdi. Muhtemelen artık gitmesine izin verilecek, çünkü asla eşleştirilmeyecek. Hayatını bağımsız bir kadın olarak yaşamak zorunda kalacak, istediği yere gidebilecek ve istediğini yapabilecek. Bu korkunç bir kader ve ben kendimi bildim bileli bu kadere derin bir dehşetle bakıyor.

Zihnim evle ilgili düşüncelerden revirde yaşadığım tuhaf çileye doğru sürüklenip duruyor. Buna bir anlam veremiyorum. Bedenim artık o kadar tuhaf, hafif ve iyi hissetmiyor. Ama sanırım kalıcı etkileri var.

Orgazm insanı aptallaştırır mı? Kalıcı mı? Uçak için heyecanlanmalıyım. Bu hayatta bir kez yaşanacak bir deneyim.

Sadece Artifice memurları uçak seyahatine izin verme yetkisine sahiptir. Uçağa binme iznine sahip olmak büyük bir ayrıcalıktır. Maraline uçuş için ne kadar heyecanlı olduğunu anlata anlata bitiremiyordu. Görünüşe göre size eşsiz yiyecekler, sıcak havlular ve diğer lüks ikramlar sunuyorlar. Eğlence bile varmış.

Havaalanına vardığımızda hala başıma gelenleri anlamaya çalışıyorum. Bir kez daha, yeni bir dizi Artifice görevlisi tarafından karşılandım. Artifice birçok insanı kendi emirlerini yerine getirmekle meşgul ediyor. Sanki dünyada sadece makine için çalışan insanlar kalmış gibi hissetmeye başlıyorum.

"Bu Mila Seraphine, Baş General Arthur Darken'in nişanlısı."

Birisi tarafından birisine takdim edildim. Artık gerçekten tanımıyorum. Takdim eden kişinin meleksi bir aksanı var. Takdim edilen kişi eyaletten.

"Baş General'in gelini bu mu?" Devlet memuru etkilenmemiş. Kaba.

"Öyle."

"Neden özellikle iç karartıcı bir tarihi gösterideki çiçek satıcısı gibi giyinmiş?"

"Bilmiyorum. Bu Artifice'in seçtiği kişi." Angeland memurunun sesinde belli bir ton var. Devlet'in gösterişli memurunu onayladığını sanmıyorum. Eminim ben de onaylamıyorum.

"Üstünü değiştirmesi gerekecek."

"Hiç bagajı yok."

"Bagajı yok da ne demek?"

Konuşma bu şekilde gerçekten mantıklı olandan daha uzun sürüyor. Devlet memuru yanımda hiçbir şey olmadığı gerçeğini kavrayamamış görünüyor.

"Seçilen kişinin ben olduğumu bilmiyordum," diye açıklıyorum.

Memur bana "Çok saygın bir erkekle eşleştirildiniz" dedi. "Hazırlıklı gelmeliydiniz."

"Eşleştirilen kişinin ben olduğumu bilmiyordum... biz sadece..." Kafam karıştı. "Bu konuşmayı daha yeni yaptık."

"Artifice aradığında cevap vermek sizin sorumluluğunuzdur. Kabul edilebilir bir mazeret yok. Sen bir yetişkinsin."

Buna itiraz edemem. Teknik olarak ben bir yetişkinim. Ve hayatım bana ait olmasa da, eşleştirilmek üzere seçilen kişi olduğumu keşfetme şansım olmasa da ve kendi başıma hiçbir şey sağlayamasam da, yine de bu benim sorumluluğum. Çünkü hayat böyle işliyor. Adaletsizce ve mantığa çok az saygı duyarak.

"Bugün seyahat eden başka Angelish maçları da var. Uçakta içki içilmeyecek. Benimle gelin. Devam edin. Hadi, hadi. Çabuk, çabuk!"

Artifice tarafından seçilmiş bir gelin olarak saygının ne zaman başlayacağını merak ediyorum. Şimdiye kadar bir sokak serserisi gibi konuşuldum. Nedenini biliyorum. Çünkü çok sade giyinmişim. İnsanlar kıyafetlere insanlardan daha çok saygı duyarlar. İnsanları kıyafetlerinden tanırlar. Bu yüzden annem Maraline'in iyi görünmesi için o kadar uzun zaman harcadı ki, bu kadar süslü bir elbisenin bu kavernöz havaalanında nasıl iyi seyahat edeceğini bilemiyorum.

Sonunda uçağa ulaştığımda, neredeyse uçağın içinde olduğumu fark etmiyorum. Geçit bir şekilde uçağa dönüşüyor. Sanırım bir kapı var. Yine dikkatim pek çok yöne dağılmış durumda. Düşünmem gereken şeyleri düşünmediğimi biliyorum. Sadece şu anda bunun için yerim yok.

Uçak yüzlerce kişinin sığabileceği kadar büyük ama içinde sadece beş kız oturuyor. İçlerinde en sade giyinen benim ve en son ben bindim. Bunun nedeni ailemle yaşadığım tüm bu karmaşa.

Birkaç Artifice görevlisi var ama hepsinin daha büyük koltukların ve daha güzel iç mekânın olduğu ön bölümde oturduğunu fark ediyorum. Düşünmek için kendime biraz zaman ayırmak amacıyla arka tarafa geçmekten mutluyum. Neler olduğunu anlamaya başlamak için henüz bir fırsat olmadı.

* * *

"Merhaba!" Benim yaşıma yakın, biraz daha büyük bir kız yanımdaki koltuğa kayarak oturdu. "Ben Elizabeth."

Elizabeth çok güzel. Parlak mavi gözleri, uzun kıvrırcık sarı saçları ve yuvarlak, neşeli bir yüzü var. Girişi o kadar neşeli ki ruh halimi düzeltiyor.

"Merhaba," diye kibarca cevap veriyorum. "Ben Mila."

"Edward Idaho ile eşleştirildim," diyor, sanki bu ismin benim için bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi.

"Tebrikler!" Genişçe gülümsüyorum ve onun heyecanına ayak uydurmaya çalışıyorum. Maraline'le konuşurken bunu yapma konusunda epey deneyimim var. Bunun çok özel bir keşif olduğunu düşündüğü çok açık ve benim de aynı fikirde olduğumu düşünmesini istiyorum. İnsanların sizi sevmesini sağlamanın tek yolu bu.

"Eyaletin en zengin adamlarından biri," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. Bu gerçekten Maraline'le konuşmak gibi, ama Maraline'in hâlâ benden hoşlanan bir versiyonuyla. Beni götürürken kız kardeşimin sesindeki nefreti hâlâ duyabiliyorum. Beni asla affetmeyecek. Muhtemelen öleceğim güne kadar benden nefret edecek. Ondan her şeyini aldım.

"Bu çok heyecan verici."

"Evet. Bu en zengin kadın olacağım anlamına geliyor. Çok heyecanlıyım. Bir top atacağız, biliyorsun. Edward aylardır bana bu konuda mesaj atıyor."

"Eşinizden aylardır haber alamıyor musunuz?"

"Oh, evet. Artifice bizi Aralık ayında eşleştirdi. Haziran ayındaki düğünümüzü planlıyorduk. Sen ve eşin ne planlıyorsunuz?"

"Emin değilim," diyorum. Sanırım havalanıyoruz. Uçak hareket ediyor ve motorlarda bir güç artışı var, giderek artan bir hızlanma...

"Oh, bu bir sürpriz olacak!" Bana gülümsüyor. "Bu senin için heyecan verici. Eşiniz kim? Birbirimize yakın oturuyor olabiliriz. Benim baloma gelebilirsin!"

Aslında kulağa hoş geliyor. Bir tür sosyal davetin uzatılması iyi bir şey. Elizabeth'in nazik biri olduğunu söyleyebilirim. Maraline'in hep hayalini kurduğu türden bir eş bulduğu belli olan tatlı, muhteşem bir genç kadın.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Kulağa hoş geliyor."

"Güzelden de öte olacak. Muhteşem olacak. Ama bana hâlâ eşinin kim olduğunu söylemedin?" Sevimli, komplocu bir sırıtışla eğiliyor.

"Archon-General Arthur Darken," diyorum, tam adı ve unvanı ağız dolusu.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle geri çekiliyor. "Bir Baş Generalle mi eşleştin?"

"Evet?" Kelimeye sorgulayıcı bir vurgu katmak istemedim, sadece onun açık şüphesine yanıt olarak doğal bir şekilde geldi.

"Arthur Darken?" diye mırıldanıyor. "Bu ismi nereden biliyorum?" Omuz silkiyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, gözlerini bir an için tavana dikeyyor. Gözleri genişliyor ve sonra dönüp bana bakıyor. "Arthur Darken, savaş kahramanı mı?"

"Emin değilim."

"Kiminle çiftleştirildiğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok," diye gülüyor. "Bu çok klasik. Çok komiksin! Tam bir isyan!"

Gerçekten eğlenmiş görünüyor. Benden kendimi açıklamamı istemiyor ve bana ne olduğunu anlamadığını biliyorum.

"Keşke böyle sade bir elbise giyecek kadar kendime güvenim olsaydı," diyor. "Ama Edward'ı etkilemek istiyorum. Fotoğrafları ve videoları gördü elbette ama yüz yüze gelmekle aynı şey değil, değil mi?"

"Hayır," dedim.

Elizabeth uçuşun geri kalanında hayatının aşkı Edward hakkında konuşurken ben büyük ölçüde sessiz kalıyorum. Sadece altı saat boyunca onun umutlarını, hayallerini, gecenin sonunda hamile kalma planını, bir oğlu ya da belki bir kızı olma umudunu dinledim.

Onun konuşması düşünmekten kaçınmamı sağlıyor. Bir tür plan yapmam gerektiğini düşünmeye başlamıştım, ama aynı zamanda bir şey için plan yapmanın mümkün olmadığını da farkındayım

Bilmediğiniz ya da öğrenene kadar bilmenizin mümkün olmadığı.

Annem ve Maraline düğün gecesi hakkında çok özel konuşmalar yapmışlardı. Ne konuştuklarını merak ediyorum. Muhtemelen işe yarayacaktır.

BÖLÜM 2

M^{*ila*}

Uçak kalktığı gibi sorunsuz bir şekilde iniyor ve hepimiz heyetler tarafından karşılanıyoruz. Beni bekleyen küçük bir grubun başındaki kişinin elindeki gümüş tabağa ismim kazınmış.

"İyi şanslar!" Elizabeth elimi sıkıyor ve dans ederek kendisini bekleyenlerin yanına gidiyor. Gelinlerin çoğunun yeni kocaları tarafından karşılandığını fark ediyorum. En azından, iyi giyimli ve/veya yakışıklı erkeklerin kollarına düşüşlerine bakarak öyle olduklarını varsayıyorum.

Beni uzun boylu, sert görünümlü, uzun siyah saçlarını topuz yapmış bir kadın karşılıyor. Gözleri mavinin eşsiz bir tonunda, menekşeye yakın. En az bir metre boyunda, benden uzun. Yüz hatları sert ve acımasız diyebilirim. O geçilecek bir kadın değil. Bu ana kadar sadece bir kadında gördüğüm doğal bir otorite ve hakimiyete sahip - kız kardeşimle benim küçükken mürebbiyemiz vardı. Maraline sürekli onunla ters düşüyordu ama benden oldukça hoşlanıyordu. Yanında iki sessiz adam var.

açıkça gardiyan. Onun da bir tür gardiyan olduğunu anlamam biraz zaman alıyor, çünkü üniformalı kadın görmeye alışık değilim.

Küçükken mürebbiyemize nasıl yaklaşıyorsam ona da aynı şekilde yaklaşıyorum. Çok tatlı bir şekilde gülümsüyorum ve mümkün olduğunca hoş görünmeye çalışıyorum.

"Merhaba," dedim. "Ben Mila. Benimle tanıştığınız için teşekkür ederim."

Karşılığında bir tür gülümseme bekliyorum ama alamıyorum. Gözleri bana doğru hafifçe kısılıyor, vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Beni arzulu buluyor. Kıyafetim hakkında yorum yapıp yapmayacağını merak ediyorum.

"Leydi Mila Darken," diyor, bırakın özdeşleşmeyi, tanımakta bile zorlandığım bir isim kullanarak. "Ben Lydia, sizi korumaya yemin ettim. Çantalarınız nerede? Çocuklar onları taşır."

"Bende hiç yok."

"Anlıyorum," diyor, bu haber karşısında kaşlarını bile kaldırmadan. "Eğer benimle gelmek isterseniz, sizi kocanıza götürecek bir araç bekliyor."

Benim kocam. Benim bir *kocam* var.

Bu terim bana yabancı geliyor. Bu kavram sanki başka biri için kullanılmış gibi geliyor. Çünkü öyle. Maraline burada olmalıydı, ben değil.

Havaalanından geçip bir araca yönlendirildim. Araç zırhlı, bu beni ilk başta şaşırttı ama düşününce bir generalin zırhlı bir ulaşım aracına sahip olması gerektiğini düşünüyorum. Bir generalin karısı oldum; bu beni de hedef yapar mı?

Bunu düşünmek istemiyorum ve düşünmek zorunda da değilim, çünkü kendimi içinde bulduğum şehre hayret etmekle çok meşgulüm. Bu

Yerden fıskıran ve gökyüzünü delip geçen cam kulelerden inşa edilmiş. Bulut katmanları binaların tepelerinden daha alçakta ve yukarı baktığımda zaman zaman bazılarının bulutların arasından göründüğünü görebiliyorum. O kadar çoklar ki, sanki kristal bir ormandaymışım ve etrafım aşırı büyük mühendislik ürünü parçalarla çevriliymiş gibi bir etki yaratıyorlar.

Aralarında uzanan yollar tertemiz mavidir. Buzlu da görünüyorlar.

"Bu yollar nedir?" Soruyu gerçek bir merak duygusuyla soruyorum.

"Bunlar güneş ve hareket panellerinden oluşuyor," diye açıklıyor Lydia. "Güneşten ve üzerlerinden geçen araçlardan gelen enerji toplanıyor ve ana güç şebekesine geri besleniyor. Bu da işleri çok daha verimli hale getiriyor."

"Vay canına," diyorum açıklamasını bir şekilde anlayarak.

Burası Artifice uygarlığının çok daha gelişmiş bir bölümü. Hiç ağaç, çimen, kuş ve böcek olmadığını fark ediyorum. Burada yaşayan tek şey, araçlara binip inen ve şu ya da bu şekilde çok etkileyici görünen insanlar. Buradaki kıyafetler çok farklı. Maraline en güzel el dikimi elbisesiyle gelmiş olsaydı bile, bence bir şekilde sönük görünürdü. Sergilenen kumaşlar ve dokular sanki modağa uygun bir geleceğten gelmiş gibi görünüyor. Parlak ve şık, vücudu evde giyilen her şeyden daha sıkı bir şekilde düzleştiren açılar ve kıvrımlarla kesilmişler.

Doğanın yerini sonsuz bir inşaatın aldığı bu dünyaya bakıyorum. Buradaki kayalar bile pürüzsüz ve sorunsuz bir şekilde bina veya kaldırım oluşturmak için kullanılıyor. Arnavut kaldırımını veya tuğla yok, sadece geniş düz araziler var. Her şey bir ızgara üzerine yerleştirilmiş,

Kare bir geometri değil, binaların çoğunun gökyüzünü kesen jiletler gibi görünmesine neden olan daha keskin bir geometri.

Lydia araçta benimle konuşmuyor, ancak diğer ikisi önde olmak üzere hemen yanımda oturuyor. Neredeyse orada olduklarını tamamen unutacaktım.

"Geldik Leydi Darken," diyor.

Bu gerçekten benim adım gibi hissettirmiyor, ama ona bana böyle hitap etmemesini söyleyemem. Ya da belki söyleyebilirim.

"Lütfen," diyorum. "Bana Mila de."

"Bu çok uygunsuz olurdu, Leydi Darken."

Bir an için yıkıldım. "Bana beni memnun etmeyen bir şekilde hitap etmeniz daha uygunsuz olmaz mı?"

Özel muhafızım bana uzun, sert bir bakış atıyor ve tek kelime etmeden pek çok bilgi aktarıyor. *Dinle beni, seni küçük pislik,* diyor. *Size Leydi Darken diyeceğim, çünkü bu sizin resmi unvanınız ve buraya yeni gelen bir taşralı veledin kaprislerine boyun eğmek için toplumun gözünde uygunsuz olmaya niyetim yok.*

Etkileyici bir tirat ve mutlak bir sessizlik içinde geliyor.

"Ya da Leydi Darken de iyi," diye mırıldanıyorum. "Ev nerede?"

"Al."

Dönüp işaret ettiği binaya bakıyorum ve oldukça büyük olan elinin, diyelim ki birinin suratına yumruk atsa onu kesinlikle parçalayacak çeşitli çıkıntılara sahip halkalarla süslenmiş olduğunu fark ediyorum.

"Bu mu?"

Aile evimin büyük olduğunu sanırdım. Geniş arazilerimiz olduğunu sanırdım. Zengin ve güçlü olmanın ne demek olduğunu bildiğimi sanırdım. Ama bu bina sadece bütün bir şehir bloğunu kaplamakla kalmıyor, aynı zamanda başımın üzerinde onlarca kat yükseliyor, o kadar yüksek ki tepesini göremiyorum. Şehirdeki pek çok parıltılı kulenin aksine, bu binanın ön cephesi obsidyen siyahıyla kaplı ve hiç penceresi yokmuş izlenimi veriyor. Bir binadan çok bir monolit gibi.

"Burada kaç kişi yaşıyor?"

"Burası Archon-General'in evi ve emri altındakilerin garnizonudur. İlk yirmi kat askerler tarafından kullanılıyor. Bunun üstü kişisel aile alanıdır" diye açıklıyor.

"Yirmi kat asker mi? Yüzlerce olmalı?" "Binlerce," diye onaylıyor.

"Binlerce," diye tekrarlıyorum.

"Katlarınıza çıkan özel bir asansör var. Rütbelilerle temas kurmayacaksınız ve mülkten ayrıldığınızda bunu ya Archon-General'in ya da benim refakatimde ve gözetimimde yapacaksınız."

Gözaltı. Beni bir mahkum gibi gösteriyor.

Durumun böyle olup olmadığını merak ediyorum. Memleketimde Artifice'in memurları tarafından götürüldüm, açıkçası aşağılayıcı bir teftişe tabi tutuldum, sonra korumalı bir uçağa götürüldüm, sonra burada bir muhafız tarafından karşılandım... Annem ve Maraline tüm bu deneyimi arzu edilir olarak çerçevelemeseydi, bundan çok daha önce paniklemeye başlayabilirdim.

Ben bir eve getirilmedim. Dikey bir askeri kampa getirildim. Kocam bir yerlerde

Orada, tanımadığım ama yasal olarak ait olduğum bir adam vardı.

Daha sık nefes almaya başlıyorum, gözlerim binanın uzunluğunda geziniyor. O şeyin yüksekliği başımı döndürüyor. Dengemi yeniden kazanmaya çalışarak tökezliyorum ve korumam tarafından sabitleniyorum. Eğer acıma bir insan olsaydı, bu kadında vücut bulurdu.

* * *

Mila

Lydia beni kalın, güçlendirilmiş ve sıkı korunan kapılardan geçirerek evin içine sokuyor. Önümüzde iki asansör var. Biri rütbeliler için gibi görünüyor, diğerinin kapısında altın bir amblem var. Biz bundan geçiyoruz.

"Çip takılması gerekecek," diyor Lydia. "O zaman benim varlığım olmadan kapılar sana açılacak. Şimdilik bana ihtiyacın olacak."

"Oh, tamam." Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Çiplenmenin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Evde, cips lezzetli kızarmış patatestir. Onun bunu kastettiğini sanmıyorum, hem de hiç.

Kilometrelerce yukarıya doğru sürükleniyoruz. Diğer iki muhafız asansörün dışında kaldı, bu yüzden bu boşlukta benimle sadece Lydia var. Keşke şimdi ona soru sorabilseydim ama çok fazla soru var ve yüz ifadesi suskun ve kapalı. O bir gardiyan, rehber değil.

Asansörün kapıları kırmızı ışıklarla aydınlatılmış büyük bir obsidyen fuayeye açılıyor. Pek loş değil ama aynı zamanda pek parlak da değil. Görebiliyorum ama geceleri görülebilecek şekilde. Renkler soluklaşıyor ve kilometrelerce havada olduğumu bilsem de neredeyse yer altındaymışım gibi hissediyorum. Yaşam

çok hızlı bir şekilde garipleşti. Burası ev gibi kokmuyor. Kusursuz bir şekilde temiz ve çok az ev dokunuşu var. Büyüdüğüm ev karakter doluydu, her rafı ve pervazı hikayelerle doluydu. Duvarları süsleyen resimler, bazı fotoğraflar ve atalarımızın birçok portresi vardı. Bizden yüzlerce yıl önce yaşamış olmalarına rağmen hala benzediğimiz insanlar. Etrafımda sadece aile değil, aile benzerliği ve aile kültürü de vardı.

Burada bunların hiçbirisi yok. Duvarda asılı duran bir kılıç dışında tek bir süs eşyası bile yok. Boyum kadar uzun ve arkadan kırmızı ışıkla aydınlatılmış. Başka hiçbir şey yok. Karşılama paspası yok. Beni karşılayacak kimse de yok. Sadece gelip giden insanları tutmak ve onları rahatsız etmek için tasarlandığı belli olan büyük ve boş bir alan.

"Lord Darken, parlak beyaz aydınlatmayı savunulamaz hale getiren bir sakatlık geçirdi," diye cömertçe açıklama yapıyor Lydia. "İlaç tedavisiyle çalışabiliyor ama evdeyken ilaç almamayı tercih ediyor."

Onun hakkında bunları bildiğini fark ettim, sadece ilaçlarını değil, tercihlerini de. Sanırım onun için çalışan herkes biliyordur. Bu sadece ne kadar az şey bildiğimi vurgulamaya yarıyor. Hayatımın geri kalanının gidişatını belirleyecek tamamen yabancı biriyle tanışmaya geldim.

Ne yapmam gerektiğine dair bir işaret almak için Lydia'ya bakıyorum.

"Burada olduğumu biliyor mu?"

"Öyle," diyor kadın. "Ama o çok meşgul bir adam, çok önemli işleri var..."

"İş mi?" Cümlesini ben bitirdim.

Bana sert bir bakış attı ve ben de uygunsuz bir şey yaptığımı anladım.

Yapay olarak seçilmiş bir gelinin gelişinden daha önemli bir iş olabileceğini sanmıyorum. Buraya gelmek için vatanımdan koparıldım. En azından beni karşılayabilirdi. Korku ve kızgınlık arasında bir yerde sıkışıp kaldım. Onunla tanışmaktan korkuyorum ama aynı zamanda tanışmayı da bekliyorum.

"Burada bekle," dedi. "Baş General'in seninle ne yapmak istediğine bakacağım."

Benimle işinin bitmesini diliyor. Kafamın içinde Maraline'in bana kapıdan çıkıp gitmemi söyleyen sesini duyabiliyorum. Maraline, biz gençken ona kur yapmaya çalışan erkeklerin zamanını boşa harcamasına izin vermeme konusunda her zaman çok katıydı. Buna izin verilirdi çünkü Artifice gençlerin sosyal beceriler geliştirmesinin önemli olduğunu düşünürdü. Eğer genç bir adam iki dakika bile geç kalırsa, onu kabul etmeyi reddederdi.

Yeni hayatına böyle bir karşılama olacaksa çok öfkelenirdi. Bir çeşit sancak ve yeni arkadaşlar, hizmetçiler ve soylulardan oluşan bir zümre beklerdi. Kocasının onu havaalanında karşılamasını beklerdi. Tanrım, büyük hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Maraline'i örnek alarak büyüdüm. O her zaman benim için önce bir kızın sonra da bir kadının nasıl olması gerektiğine dair bir şablon oldu. Şimdi onun sesini duyuyorum, sert ve sinirli, bana bu mutlak rezilliği adama ödetmem gerektiğini söylüyor. İstenmeyen bir paketi taşıyan bir kurye gibi muamele görüyorum.

Kendi halime bırakıldıktan sonra yeni evimi keşfetmeye karar verdim. Fuayeden çıkan birkaç kapı ve kemer var. İlk sola dönüyorum ve bir çeşit oturma odasına giriyorum. Bir sürü siyah deri ve

Burada cilalı siyah granit var. Hiç oturmak istemediğiniz insanlar için bir oturma odası. Bizim evimizde de bunlardan bir tane var. Annemin her zaman o alana girmesi gereken belirli bir insan listesi vardı.

Oturma odasından geçiyorum ve kendimi ana fuayeden ulaşamayan ama banyoya giden küçük bir arka koridorda buluyorum. Banyoya giriyorum. Diğer her şey gibi banyo da şık, siyah ve az ışıklı. Ancak büyük bir ayna var, tam boy, süslü çiçek oymalı çerçevesi bu ev için biraz yersiz görünüyor. Eski ve güzel bir konakta büyümüş birinin içgüdüleriyle uzanıp dokunuyorum ve hafifçe yerinden çıkmış rozetlerden birine basıyorum. Tatmin edici bir klik sesi geliyor ve ayna açılıyor.

Evli olmayı, başka bir ülkede olmayı, kocamla buluşmayı beklemeyi unuttum. Az önce gizli bir geçit buldum. Kısa basamaklar keskin bir dikey açıyla yukarı çıkıyor. Aynayı arkamdan kapatarak sessizce yukarı çıkıyorum. Karanlıkta kalıyorum ama biliyorum ki kimse ortam aydınlatması sağlamadan iyi bir gizli merdiven yapmaz.

Sesler duyabiliyorum ve daha yukarıdan gelen küçük bir ışık görebiliyorum. Merdivenin hemen dışında ayakta duran bir platform ve içinden bakmak için iki küçük delik var. Bunun ne olduğunu biliyorum. Büyük büyük amcam Norton bunları eve koymayı çok severdi. Addle Malikanesi'nde bunlardan düzinelerce var.

Pek bir şey göremiyorum. Bunu her kim kurduysa eğlence olsun diye koymuş olmalı ya da belki de oda daha önce farklı bir şekilde düzenlenmişti. Yine de geniş bir eyalet aksanıyla konuşan bir adamın sesini duyabiliyorum. Sesi derin ve sınırlı bir ciddiyetle dolu.

"Cephede tekrar ilerliyorlar. Görevlendirilmeliydim. Altı ay önce görevlendirilmem gerekirdi."

Birisi cevap veriyor. Odanın içinde mi yoksa bir tür uzaktan kumanda cihazıyla mı konuştuklarını anlayamıyorum.

"Artifice buna izin vermedi. Sen eşleştin. Yeni eşinle çiftleşmeli, ona bağlanmalısın. Bir noktada, savaş işini diğerlerinin yapmasına izin vermelisin Arthur."

O anda kapıya vurulur. "Gel!" diye bağırır ilk ses.

Lydia odaya giriyor. Açık bıraktığı kapı aralığında durduğunu görebiliyorum.

"Gelininiz sizinle tanışmayı bekliyor, Baş General."

Bu çakıllı ses growls içinde Sürpriz. "O Burada mı? Şimdiden mi? Gelecek hafta geleceğini sanıyordum."

"Gelecek hafta, efendim. En azından gelişle ilgili olarak. Fuayede sizi bekliyor. Onunla ilgilenmek en iyisi olabilir; oldukça ürkek ve bunalmış durumda."

Çekingen ve bunalmış olduğumu biliyorum, ancak siz odada yokken bir başkasının sizin hakkınızda bunu söylemesinin çok farklı hissettiren bir yanı var.

"Eh... eh..."

Olamaz. Hapşıracağım.

Hapşırmanın en kötü yanı, hapşırmadan önce hapşıracağınızı neredeyse hiç fark etmemenizdir.

Elimi yüzüme vuruyorum ama hapşıрма dürtüsü benden daha güçlü ve hızlı.

"Ehhhhh - choo!"

Muhteşem bir hapşırık, hayatımın en büyük hapşırığı ve muhtemelen tüm zamanların en gürültülü hapşırığı.

Tepkileri inanılmaz derecede hızlı ve bu da onlar için bir övünç kaynağı. Arkasında durduğum portre bir kapı gibi kırılarak açıldı. Dengede durmak için ona yaslanmış olmalıyım, çünkü kapı açıldığı anda yuvarlanıyorum, tepetaklak oluyorum, eteklerim kısa bir an için başımın üzerine dolanıyor.

"Dur, Lydia!" Sert ses bir emir veriyor.

Neredeyse kendi muhafızım tarafından şişleniyordum. Bir anda üzerime tünedi, bıçağının ucu burnumdan yarım santim uzaktaydı. Görünüşe göre beni yüzümden bıçaklayacaktı ki bu inanılmaz derecede vahşi bir içgüdüydü.

Uzun boylu bir adam yanıma yaklaşıyor ve bu uygunsuz tanışma anında çoğunlukla bir gölge gibi görünüyor.

"Kimsin sen?"

Lydia kılıcını indiriyor ve nefesinin altından bana şöyle mırıldanıyor: "Leydi Darken, kocanızla tanışın."

Kocam uzun boylu, geniş omuzlu ve yakışıklı ama acımasız yüz hatlarına sahip. Gözleri koyu gri renkte ve saçları kuzgundur. Parlaktır ve alnından omuzlarına doğru kalın bir şekilde kıvrılır ve burada uzun ve artık biraz vahşi bir şekilde sarkar. Bir dönem başının arkasından bağlanmış olabilir ama şu an öyle değil. Şakaklarındaki gümüşlenmede ve cildinin pürüzlü durumunda yaşının belirtileri var. Hayatı görmüş ve onunla savaşmış bir adam.

Sağ şakağının yanındaki saç çizgisinden, burun köprüsünün üzerinden ağzının sol tarafına kadar uzanan bir yara izi var. Bu onu daha az

çekici, ama onu çok daha tehlikeli gösteriyor.

Onun rütbesindeki adamların lüks ofislerde oturup başkalarına ölmelerini emrettiklerini sanıyordum. Belli ki kendisi de birden fazla kez ölümü göze almış. Bu, onun da can almış olması gerektiği anlamına geliyor. İyi bir insan olduğu izlenimini edinmedim. Bana nazik bir gözle bakmıyor. Bakışları vücudumda aşağı yukarı geziniyor ve beni temel bir şekilde eksik buluyor.

Dudakları dolgun ve bana baktığında alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor. Böyle bir tanışma için uygun giyinmediğimi biliyorum. Öyle olsam bile, geliş şeklim en iyi ihtimalle şüpheli.

"Hanımın nerede?"

Sanki varlığımla onu kişisel olarak rahatsız etmişim gibi ters ters bakarak soruyu bana yöneltiyor. Tepkimi yutuyorum ve yorgunluk gözyaşlarımı geri kırıyorum. Uçuş uzun sürdü, yorgunum ve şimdiden evimi özleyorum. Büyük olabilir ama içi bu saray gibi geniş evden çok daha küçük geliyor.

"Benim bir metresim yok."

"Ben gelinimi bekliyordum, başıboş sıradan bir kızı değil. Yine de, duruşunuz ya da kıyafetiniz olmasa da bir soylunun konuşmasına sahipsiniz."

Maraline'in düğünü için kendimi olabildiğince sade gösterdim. Sorun şu ki, şu anda hem olabildiğince sade hem de seyahat yorgunu görünüyorum. Biraz kestirmem lazım. Sarılmaya ihtiyacım var. *Eve gitmem gerek.*

Sanki birinin bir açıklama yapmasını bekliyormuş gibi etrafına bakınır. Ama şu anda bana bir teklifte bulunacak kimse yok. Burada tek başımayım, yaşadığım yerden çok uzaktayım.

Bundan sonra geri dönüş yok. Mecburiyetten kapana kısılmış durumdayım ve giderek daha sinirli görünen bu adam da öyle.

"Lydia açıkladı. Ben senin gelininim," diye kekeliyorum.

"Ne dediğini biliyorum," diye homurdanıyor. "Ama bir hata olmalı. Benim gelinim Charles Dickens romanlarından fırlamış bir yetim gibi görünmemeli."

Antik edebiyat bilgisi var. Bu çok ilginç. Çok sinirli olduğu kadar zeki de olmalı.

"O portrenin arkasına nasıl geçtiniz?"

"Banyoya girdim ve kapıyı buldum," diye geveledim. "Gizli kapıyı hemen mi buldun?"

"O kadar da iyi gizlenmemiş."

Kaşları büyük bir hızla saç çizgisine doğru yöneldi. "Oh, öyle değil mi? Ne kadar büyüleyici."

"Şey, tabii ki. Buraya geldikten birkaç dakika sonra buldum." Kafam karıştı. Bu kadar kolay bulduysam nasıl iyi saklandığını düşünebilir? Bu çok mantıklı.

"Neden bu..." bakışları üzerimde bir aşağı bir yukarı geziniyor, "...kıyafetle geldin?" Bu kelimeyi, giysilerimi derinden yaralayan bir tür alaycı küçümsemeyle söylüyor.

"Sade bir elbise giydim çünkü kız kardeşimin önüne geçmemeye çalışıyordum," diye açıklıyorum. "Onun senin eşin olarak seçildiğini sanıyorduk. Bugün gelmeye hazır olan ben değildim. Asla benim olmam gerekmiyordu."

"Elbette senin olman gerekiyordu," diyor sabırsızlıkla. "Artifice hata yapmaz."

Buna cevap vermem. Sözel bir tuzağı duyduğumda anlarım. Kız kardeşim beni sık sık bu tuzaklara düşürdü ve ben ayrılmadan hemen önce annemin de bu tuzaklara düştüğünü gördüm. Hiç kimse Yapaylığı herhangi bir şekilde, biçimde ya da biçimde sorgulayamaz.

"Söyleyecek bir şeyiniz yok mu?"

"Bana büyüklerime cevap vermemem öğretildi."

Kahkaha atıyor olmalı. "Şımarık küçük şey, değil mi?"

"Fark ettiğim kadarıyla hayır, efendim. Daha önce hiç dikkatimi çekmemişti." Hâlâ yerde oturuyor, kalkıp kalkmamayı düşünüyordum.

"O halde açık sözlüsünüz, bu da doğruluk anlamına geliyor - takdire şayan bir nitelik. Bundan memnunum. Yaşınıza gelince, sanırım bu zamanla değişecek. Eşyaların nerede?"

"Hiç yok. Bir hata oldu..."

"Evet, aileniz hangi kız kardeşin seçildiğini kontrol etmemeye karar verdi. Anladığım kadarıyla pek önemsenen bir ayrıntı değil. Sanırım bir kız diğerine çok benziyordur," diye homurdandı. "Ne saçma bir bahane. Doğru zamanda doğru kararı vereceğine dair Artifice'e bu kadar güvenmeseydim varlığınızdaki rahatsız olurdum."

Dudağımı ısırmalı ve onunla konuşmaktan kaçınmalıyım. Ayağa kalkmalı ve asaletle tozumu almalıyım. Ama olduğum yerde kalıyorum ve aklımdan geçenleri söylüyorum.

"Alaycısın, kabasın ve senden hoşlanmıyorum."

Odanın başka bir yerinden bir homurtu geliyor. Etrafıma baktığımda tekerlekli sandalyede oturan bir adam görüyorum. Baş General Arthur Darken'den en az on yıl daha yaşlı görünüyor, ama Darken'in ailesine benziyor.

O. Bir amca, belki? Her ne ise, duruma hiçbir şey katmıyor.

Kocam uzanıp beni ayağa kaldırıyor. "Ayağa kalk kızım," diyor, sanki karısı değil de baş belası bir ergenmişim gibi konuşuyor benimle.

Kimsenin benim için ayağa kalkmayacağının farkındayım. Bu gayet normal. Maraline'in alaylarına ve şikayetlerine karşı kendimi savunmak zorunda kalmaya alışkınım, bu yüzden gerektiğinde nasıl konuşacağımı biliyorum.

"Geldiğimde kimsenin beni karşılamaya gelmemesi benim suçum değil, birini bulmaya çalışırken kendi halime bırakılmam da benim suçum değil. Darken Hanesi'nin güçlü ve asil olduğuna inandırılmışım ama görünen o ki temel nezaket kurallarından yoksunsunuz Lord Darken. Yazıklar olsun size."

Kimsenin konuşmadığı ortak bir sessizlik anı yaşanır. Oda dondu kaldı. Lydia'nın yüzünde saf bir şok ifadesi görüyorum, sanki hayatı boyunca duymayı hiç beklemediği bir şey duymuş gibi.

"Lydia. Lance. Bizi yalnız bırak."

Arthur gözlerini benden ayırmadan emirleri veriyor. Tekerlekli sandalyedeki adam odadan çıkıyor ve Lydia da onu takip ediyor. Kapıyı arkalarından kapatıyorlar ve beni yeni kocamla baş başa bırakıyorlar.

Yalnız kaldığımız anda bir iç geçiriyor ve kendine bir içki doldurmak için odayı geçiyor. Kehribar rengi sıvı kristal bir bardağa sığıyor ve hızla içiliyor.

"Düğün gecemin böyle geçmesini planlamamıştım," diye kendi kendine söylenirken, o iğrenç sıvı her neyse ondan bir bardak içiyor. Hizmetçilerin mutfaktaki yağı temizlemek için kullandıkları madde gibi kokuyor.

Çaresizce düşünmeye çalışarak yerimde duruyorum. Böyle bir durumda ne yapmam gerekiyor? O güçlü bir adam ve benim kocam. Artifice beni ona verdi.

Daha kötü bir toplantı hayal edemiyorum. Ben de daha kötü bir adam hayal edemiyorum. Bana hiç ilgi göstermedi. Görünüşe göre sadece varlığım bile hemen içkiye yönelmesine neden oluyor.

"Nasıl giriş yapılacağını kesinlikle biliyorsun," diyor bana dönerek.

"Basit bir selamlaşmanın nasıl yapılacağını kesinlikle bilmiyorsunuz," diye cevap veriyorum.

Beni çok sinirlendiriyor ama zorbalığa boyun eğmeyeceğim. Babam benimle konuşurken sık sık damarlarımızda kralların kanının aktığını, en zengin ya da en güçlü aile olmayabileceğimizi, kaderin bize pek çok açıdan acımasız davranmış olabileceğini ama asaletimizi her zaman koruyacağımızı söylerdi. Sonra da bunu kendine kanıtlamak için gidip bir şeyler vururdu sanırım. Ben bir şey vurmayacağım ama korktuğumda bile kendimi savunacağım. Belki de özellikle korktuğumda.

Gözlerini bana dikti. "Ağzın iyi laf yapıyor," diyor. "Ve onu ne zaman kullanacağını ve ne zaman sessiz kalacağını bilecek kadar bilgeliğin yok."

İronik bir şekilde, buna söyleyecek hiçbir şeyim yok. Artifice tıbbi izninde bana ne yaptıklarını hatırlayarak çok endişelenmeye başlıyorum. O zaman kafam karışmıştı ama bir erkekle karısı arasında böyle bir şey olacağı belliydi, yoksa bunu neden yapsınlar ki?

"Odam nerede?" diye sordum. "Temizlenmek istiyorum."

"Bizim odamız demek istiyorsun."

Dehşet içinde bakakaldım. Kendi odam olacağını düşünmüştüm. Annem ve babamın kendi kanatları var. Bu kadar büyük bir yerde bana ait bir odanın olmaması çok tuhaf görünüyor.

"Odayı paylaşmam beklenmiyor, değil mi?"

Dudakları sırtıtmaya benzer bir şekilde kıvrılıyor. "Bir yatağı paylaşmanız bekleniyor. Bu bizim düğün gecemiz."

* * *

Arthur

Bu oldukça genç kadın evime girdi, buranın birçok sırrından birini buldu, içsel mabedime girdi ve bana hakaret etti. İlk tepkim onun küstah kışını kırbaçlamak oldu ama önce bir içki içmek istedim. Uygun bir zamanda gelmedi ama bir savaştan daha öncelikli olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

Ama ona yatağını paylaşması gerektiğini söylediğimde tatlı, çok güzel yüzüne yayılan korku o kadar çekici ki, neredeyse bundan önceki birçok yaramazlığı unutuyorum. Kıvrım kıvrım sarı saçları, koyu kahverengi gözleri ve kalkık burnunun kenarındaki çillerle bezenmiş kremi teniyle oldukça güzel bir kız. Eğer şu anda uzak bir kırsal bölgeye taşınmış olsaydı, onun bir sütçü kız olduğunu düşünürdüm.

Bu küçük kuş olabildiğince masum. Bir soylunun kelime dağarcığıyla konuşmasına rağmen, aksanı onu basit ve el değmemiş bir taşra yaratığı olarak gösteriyor. Sade elbisesi aslında kendi tarzında oldukça çekici. Tatlı, masum bir kıza karşı yumuşayacak türden bir adam olsaydım, ona oldukça bağlanabilirdim.

Ne yazık ki, ben o tür bir adam değilim.

İçim ve dışım kırıldı. Yumuşaklık hissetmiyorum. Şefkat hissetmiyorum. Kesinlikle bağlanma hatasına düşmem.

Bir eş istemedim, ya da bir eş. Bir koca için kesinlikle uygun bir malzeme değilim. Eğer eşleşecek olsaydım, Yapay Zeka'nın bana bağımsız bir servet avcısı tipinde bir kadın atayacağını düşünmüştüm. Benim gibi bir adamla evli olmanın zorluklarına dayanabilecek metanete sahip, hayatta kalabilecek kadar kişisel çıkarları olan birini.

Bu kız çok genç, benim dünyamla keskin bir tezat oluşturan bir incelik ve tatlılığa sahip.

Artifice bu kuzuyu kurda teslim etti.

Masumiyeti çok açık ve isteksizliği de bir o kadar net.

Bir eşim olduğu ortaya çıktığında, seçilen kadında belirli bir düzeyde coşku ve heyecan bekliyordum. Daha önce Eyalet'teki en uygun on eşten biri olarak gösterilmiştim. Kadınların kendilerini bana doğru atmalarına alışkınım, ancak aramızda hiçbir zaman ciddi bir ilişki olamayacağı için ilerlemeleri anlamsızdı. Yine de bu, birçoğunun daha sıradan birliktelikler önermesini ve benim de onların cömert tekliflerini kabul etmemi engellemedi.

O günler artık geride kaldı ve bana hevesle itaat eden bir eşim olmasını beklerdim, bana şehvetten çok korkuyla bakan bu korkmuş ama şımarık küçük şeyi değil.

"Benimle gel," dedim ona. "Çantaların nerede?" "Hiç getirmedim. Geleceğimi bilmiyordum."

Gerçekten yapmadı. Meşhur hendeğin diğer tarafındakilerin doğru ismi nasıl okuyamadıklarını hayal bile edemiyorum, ancak bu tamamen önlenabilir ve sorumsuzca yapılmış bir hata gibi görünüyor.

"Kaç yaşındasın sen?"

"On dokuz, efendim," diyor. "*Efendim*" demesi hoşuma gitti; geldiğinden beri gösterdiği ilk saygı bu.

On dokuz çok saçma bir yaş. Artifice bana bakıcılık yapacak birini verdi, bir eş değil.

Onu koridorlardan geçirerek yatak odasına götürdüm. Yeni eşimi ağırlamak için bir oda hazırlattım. Gerçek özel yatak odamda bu odadaki eşyaların hiçbirisi yok. Siyah ipek çarşaflar ve örtülerle kaplı büyük bir yatak ve daha da büyük bir gardırop boş ve açık bir şekilde duruyor, geniş bir giysi koleksiyonu olacağını varsaydığım şeyi almayı bekliyor.

Burası sofistike bir yatak odası. Gelinimi bütünüyle yutuyor. Korkusu daha da belirginleşiyor, solgunlaşıyor ve etrafına bakıyor. "Hiç pencere yok," diyor.

"Her şeyi karanlık tutmayı severim," diye cevap

veriyorum. "Gözlerim için." "Evet, gözlerini

incitiyorsun. Beni görebiliyor musun?"

Yine o aşırı açık sözlü basit ülke sorularından birini soruyor.

"Evet, sizi görebiliyorum," diye cevap veriyorum.

"Gözümdeki yaralanma bir hassasiyete yol açtı. Görme yeteneğimi azaltmadı, sadece ışığı tolere etme yeteneğimi azalttı."

"Ne tür bir yaralanma bu?"

Açık sözlülüğü nedeniyle onu azarlama arzusu ile bu kadar cesurca sorgulanmanın verdiği eğlence arasında sıkışıp kaldım.

"Kimyasal bir tane," diyorum. "Şu kapının ardında bir banyo var. Burada kal ve yerleş. Aç mısın?"

"Hayır," diyor. "Uçakta yedim. Bize küçük bölmelerde bir sürü yemek verdiler. Çok güzeldi. Gökyüzünde olmaktan korkacağımı sanıyordum ama meğer korkmuyormuşum... bundan."

Sonunda sözünü kesiyor, korkmadığına dair genel bir açıklama yapamıyor. Benden ve bu yerden korkuyor. Bu odanın sınırları içinde onun kokusunu alabiliyorum. Hâlâ toprak ve çayır kokusu üzerine sinmiş durumda. Ona ne yapacağımı merak ediyorum. Dünyamın ona ne yapacağını merak ediyorum.

"Geri döneceğim," dedim ona. "Burada kal." Bir içkiye ihtiyacım var.

* * *

Düşüncelerimi toplamak için özel salonuma gidiyorum. Bir süre sonra orayı dolu buldum. Lance oradaydı, ofisimden salonuma tekerlekli sandalyeyle gelmişti.

"Artifice'e teşekkür borçlusun," diye homurdanıyor odaya girdiğimde, kendime bir tane doldurmak için içecek istasyonuna doğru ilerliyor ve duvardaki bağlantı noktasından elektronik bir puro alıyorum. "Burada ne işin var senin? O tatlı genç şeyin tadını çıkarıyor olmalıydın."

"O bir hata," diyorum. "O çok genç."

Lance bu eski atasözünü söylerken sırtıyor: "Artifice hata yapmaz." Başka herhangi bir durumda, gerekli sözde hizmeti veriyor olurdu. Bu durumda benimle dalga geçiyor. Bu oda korunaklı, evet, Artifice'ten bile. Açıkça konuşabileceğimiz yerlere ihtiyacımız var ve burası da onlardan biri. Puromu çekiyorum ve büyük bir küçümsemeyle nefesimi veriyorum.

Dünya, Yapay Zekâ'yı nihai iyi huylu diktatör, daha büyük iyilik için kararlar alabilen yapay bir diktatör olarak görüyor. İnsanların tüm tarihimiz boyunca çalıştırmaya çalıştıkları hükümetlerin ve monarşilerin yerini aldı.

Artefis'in barış getirmesi gerekiyordu ve belki de getirecekti - eğer herkes Artefis'i kabul etseydi. Elbette kabul etmediler. Devlet, Angeland ve Ütopya'ya yayılmış direniş ceplerinden bahsetmiyorum bile, onun yönetimini reddeden koca koca ülkeler var.

Ben Yapaylığın tarafındayım ve bu da onu başarısız olduğunda bile -özellikle başarısız olduğunda diyebilirsiniz- yanılmaz olarak gördüğüm anlamına geliyor.

"O zaman Artifice lanet bir sapık. Benim yarı yaşımdan daha küçük. Kesinlikle hiçbir ortak noktamız yok."

Lance küçümseyici bir el sallıyor. "O güzel, iyi yetiştirilmiş ve muhtemelen doğurgan bir rahme sahip bir kız. Sen iyi iş çıkardın. Şikayet etmeyi bırak."

Şikayet etmiyorum. Endişeliyim. Dünyamız Artifice'e ve onun verdiği kararlara bağlı. Son zamanlarda garip emirler verildiğine dair daha fazla rapor var. Eğer Yapay Düzen'e olan inanç kaybolursa, o zaman düzen kavramının kendisine olan inanç da kaybolur. Toplum çökebilir ve çökecektir de.

Neyse ki, Artifice'in eylemlerinin yorumlanmasında bol miktarda zihinsel hareket alanı var. İki tane var

İnsanları sorgulamamaya teşvik eden ilkeler:

Artefice bilinmesi mümkün olmayan bir gizemdir.

Yapay Düzen hata yapmaz.

Eğer herhangi bir kişi, Hükümet tarafından alınan kararlardan şüphe duymakta ısrar ediyorsa makine, durumu idare etmek için bir yasa var:

Düzenegi sorgulamak ölümle cezalandırılır.

Artifice'e uzun yıllar hizmet ettim. Onun için birden fazla kez kan döktüm. Artefice'in hizmetinde beni öbür dünyaya kadar takip edecek yaralar taşıyorum.

Belki de bu onun ödül anlayışıdır. Belki o da Lance gibi düşünüyor, erkeklerin basit, bozulmamış genç kadınları eş olarak istediklerini.

Genellikle bir eşleşme oldukça açık bir şekilde yorumlanır; örneğin savaşı evlerin kızları ve oğulları daha fazla kan dökülmesini önlemek için bir araya gelir. Ya da mali sıkıntı çeken bir haneden bir kadın daha zengin bir haneye eşleşir. Muhtemelen burada da öyle oldu. Mila'nın ailesi nispeten zor zamanlar geçirdi, ancak herhangi bir yardım talebi almadım. Sanırım hala eli kulağında olabilirler. Belki de Melek Gülü'nün kızlığını bozduktan sonra bir tür ödeme yaparım.

Lance bana "Git ve gelininin tadını çıkar," diyor. "Zavallı şey düğün gecesinde terk edilmeyi hak etmiyor. Unutma, üreme girişiminde bulunmak için Artifice'e karşı bir yükümlülüğün var."

Gülümsemesi geniş ve benim hoşuma gitmeyecek kadar şehvet dolu. O benim karım ve onun hakkında bu şekilde konuşmamalı.

"Yükümlülüğümü unutmamıştım. Oradaki tatlı, sade kızın bekaretini bozmadan önce bir içki içmek istedim."

"Şanslı hayvan," diye homurdanıyor Lance.

* * *

Yatak odasına yaklaşırken hıçkırık sesleri duyuyorum.

İçeri girdiğimde onu yatağın kenarına tünemiş, yüzü ellerinin arasında görüyorum. Ağlarken omuzları titriyor, ancak orada olduğumu fark eder etmez hemen durmak için çaba sarf ediyor.

"Sorun nedir?" Soruyu, yetersizliğini hissederek soruyorum. Onun sınırlı bakış açısından her şeyin yanlış olduğunu hayal edebiliyorum. O, evinden ve bildiği her şeyden çok uzakta, ailesinin bağrından hazırlıksız koparılmış ve benim merhametime gönderilmiş genç bir kadın.

"Sizi memnun edemediğim için özür dilerim," diyor, gözleri hemen yeniden yaşlarla doluyor. "Daha sofistike ve dünyevi birini beklediğinizi biliyorum. Büyük bir hayal kırıklığı yaratmış olmalıyım. Benimle evlenmek zorunda olduğunu biliyorum ama bunu bu kadar büyütmemize gerek yok."

Onu ürkütmek istemediğim için yavaşça yaklaşıyorum. Onda ürkek ve vahşi bir şey var.

"Hayatım, seninle evli olmak her zaman yaygara koparmaya değer bir şey olacak."

Kızarıyor ve utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Herhalde bu sözleri kastetmiş olamazsınız."

"Her birini kastediyorum."

Ben onu gerçekten sevebilecek kapasitede olmasam bile o sevildiğini hissetmeyi hak ediyor. Bir rolü nasıl oynayacağımı biliyorum ve bunu genç karımla yapmak niyetindeyim. Onun için mükemmel bir eş olacağım,

tam bir centilmen. Bir erkeğin hissetmesi gereken şeyleri hissedemediğimi asla bilmeyecek.

Artifice'in evlilikleri her zaman aşk evliliği olarak bilinmez elbette ama bu genç kadın romantik bir eğilime sahip gibi görünüyor. Onun yaşındaki ve mizacındaki kadınların duymaktan hoşlanacağı türden şeyler biliyorum.

"Sen çok güzel bir yaratıksın," diyorum ona, elini elimde sıkarak. "Ve güzel bir hayatı hak ediyorsun."

Bana bakıyor ve elini nazıkçe ama sertçe geri çekiyor. "Bana yalan söylenmesine ihtiyacım yok, teşekkür ederim."

"Yalan mı?"

"Lütfen ne demek istediğimi anlamamış gibi davranarak durumu daha da kötüleştirme," diyor. "Numara yapmaya gerek yok. Bir saat önce karşılaştığımızda benim hakkımdaki düşüncelerini gözlerinde gördüm. Kاپrisli bir adam değilsin, bu yüzden hâlâ hayal kırıklığı içinde olduğunu biliyorum. Ben beklediğiniz ya da istediğiniz kişi değilim. Kız kardeşimi tercih ederdiniz. O tablette benim adım yazdığı için üzgünüm."

O zeki biri.

Bu bir sürpriz, ama sanırım bu benim için utanç verici. Kadınlar da erkekler kadar zeki olabilir. Sadece benim dünyamda bunu ifade etmek için nadiren şansları oluyor. Orduya erkekler hakim ve tabii ki en önemli kararları da Artifice veriyor. Biz mekanik bir aklın egemen olduğu bir ataerkiliz.

Kendini ifade etme biçiminde kaba bir şeyler var, ancak altta yatan doğruluk beni tereddüt ettiriyor. Bana yalancı denmesinden hoşlanmam. Ben yalan söylemedim. O çok güzel ve eşdeğer bir hayatı hak ediyor. Benim tarafımdan kırılması için hiçbir sebep yok.

"Benimle bu şekilde konuşulmasına alışık değilim," diye açıklıyorum. "Benim dengim olabilirsin, ama..."

"Ben senin karınım."

Ses tonunda biraz çelik var.

Yine şaşırdım. Sözümü kesmeye cüret ediyor. Beni *düzeltmeye* cüret ediyor. En son ne zaman birinin bunu yapmaya cüret ettiğini hatırlamıyorum.

"Karınızın sizinle gerçeği konuşmasına izin yok mu? İsterseniz davranışlarımı ayarlayabilirim."

Avuç içim kaşınmaya başladı. Çok rahat konuşuyor ve yerinden edilmiş ve belki de benden biraz korkuyor olsa da, doğal dürtüsü açıkça fikrini söylemek. Taşradan gelmenin ve küçük dünyasının dışındakilerle etkileşime girmekten ziyade ailesiyle birlikte yaşamış olmanın bir parçası olmalı.

Bu alışkanlık benim dünyamda ona iyi hizmet etmeyecektir. Çok sayıda güçlü insanla etkileşime girmesi gerekecek ve zaman zaman sözlerine dikkat etmesi ve dilini tutması gerekecek.

Ona nasıl davranması gerektiğini öğretmem gerekecek. O benim eşim ve karım. Darken Hanesi'ni temsil edecek ve basit gerçekleri bu şekilde cesurca söylemesine izin veremem. Hepimiz bunu yaparsak tüm toplum çöker.

"Siz, genç bayan, kendinizi dizimin üstünde bulmak üzeresiniz."

* * *

Mila

Benden hoşnut değil gibi görünüyor. Onu kırmak istemedim, ama aynı zamanda buna ihtiyacım olduğunu düşündüğü için rol yapmak da istemedim. Belli ki beni güzel bulmuyor. Maraline her zaman güzel olanın kendisi, benimse daha sade bir kardeş olduğumu açıkça belirtmiştir.

Kibar olmak için çok çabalıyorum ama söylediğim her kelime bir şekilde işleri daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor. Belki de bu bir tür kültürel farklılıktır. Ya da belki de kız kardeşimin sahip olduğu havadan ve zarafetten yoksun olduğum içindir.

Sanki bir tür yanıt vermesi gerekiyormuş gibi beklentiyle bana bakıyor.

Ne söyleyeceğimden emin değilim. Bunun bizim düğün gecemiz olduğunu biliyorum, bir bakıma ve annemle kız kardeşim arasındaki fısıltılı yorumlardan, bu akşam seks denen şeyin gerçekleştiğini biliyorum. Bu kelime her zaman heyecan ve korku karışımı bir duyguyla söylenirdi. Uzun zamandır tam olarak ne anlama geldiğini merak ediyordum, ancak yine de Artifice ofisindeki prosedür bana bir ipucu verdi.

Daha dünyevi görünmek için referans vermeye karar verdim. Belki bu onu etkiler.

"Bu bir seks olayı mı?"

Kocam bana bakıyor, gözleri hafifçe açılıyor, yanağındaki kas seğiriyor.

"Hayır, seni velet. Bu *seksle* ilgili bir şey değil, bu saygısızlık için bir ceza."

"Sana saygısızlık mı ettim?"

"Şaşırmış gibisin. Evet, şaşırdım. Şaşırdınız. Etrafımdakilerin bana itaat etmesine alışkınım. Ben emir veririm, onlar da yerine getirir."

"Askerler," diyorum. "Askerlerden bahsediyorsun. Eşlerden değil. Onların farklı olduğuna inanıyorum."

Homurdanıyor. "Olabilirler. Benimki olmayacak. Bana itaat edilmesini bekliyorum. Benimle saygıyla konuşulmasını bekliyorum. Ve söylediklerime dikkat etmeni bekliyorum."

Bana velet dedi. Çok uzun zamandır bana böyle denmemiştii, küçük bir kızken beni sevmeyen bir seyisten beri. Annem istediğim midilliye binmeme izin verdiği için şımarık olduğumu düşünüyordu. Onun fark etmediği ve kendisine eşim diyen bu adamın da fark etmediği şey, benim hiçbir şekilde şımarık olmadığım ve bir velet olmadığımıdır. Düşündüğümü söylüyorum çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Maraline'in incelik dediği ve her zaman benim daha sade konuşmamdan daha zalimce görünen küçük oyunlarını hiçbir zaman anlamadım.

Neden rahatsız olduğunu hala anlamış değilim. Ona, hissetmiyorsa bana karşı romantik olmak zorunda olmadığını söyledim ve onun karısı olduğumu söyledim. Bunların ikisi de doğru ve bana velet demesi için bir neden değil.

"Mantıklı bir şey söylemedin," diye yorum yapıyorum.

Kaşları çatılıyor ve bir kez daha yanlış bir şey söylediğimi anlıyorum.

"Belki tekrar söyleyebilirsin. Daha uzun kelimeler

kullanmayı dene." Çenesi sıkıştı. Tamam. Bu daha kötüydü.

Oops.

"Gel buraya, seni küçük..." Bana uzanıyor ve ben her mantıklı yaratığın yaptığını yapıyorum: Çekiniyorum. İlk seferinde tutuşunu ıskaladı ama ikincisinde değil. Beni sade elbisemin arkasından, enseme yakın bir yerden yakalıyor.

Doktor dışında, daha önce hiç yetişkin bir erkek tarafından dokunulmamıştım. Hepsinin bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Arthur beni sanki bir oyuncak bebekten daha ağır değilmişim gibi tutuyor. Beni savururken ayaklarımın yerden kesildiğini hissediyorum.

Açık avucuyla kıcıma bir tokat atıyor ve beni inleyen korkunç bir acı veriyor. Bu inanılmaz bir acı ve hemen ardından acımasızca atılan bir düzine tokat daha geliyor.

Acı verici olduğu çok açık. Ama beklemediğim ya da anlamadığım şey, bunun aynı zamanda beni utançla doldurduğu. Elle bile olsa kırbaçlanmak son derece utanç verici. Beni dizinin üzerine oturturken kalçalarımı kalçasına bastırıyor.

"Sen benim karımsın. Gelinimsin. Eşimsin. Sen bana aitsin. Hayatımdaki varlığın Yaratılış tarafından belirlenmiş ve emredilmiştir. Tüm bunlar, benim dünyam olan bu dünyada nasıl davranman gerektiğini öğrenmen gerektiği anlamına geliyor."

Beni tekrar tokatlıyor, bir, iki, üç, devam ediyor. Bu acı verici bir hakaret.

Ve sonra beni şimdiye kadarki en kötü hakarete maruz bıraktı. Eteğimi yukarı fırlattı ve iç çamaşırlarıma vurdu.

"Konuşmadan önce düşün Mila," diye homurdanıyor. "Sözlerinin gücü olduğunu ve aklına gelen her şeyi söylemenin çok zarar verebileceğini unutma. Bazı zamanlar ne düşündüğünü bilmek isteyeceğim ama senden kendini saygılı ve dikkatli bir şekilde ifade etmeni bekliyorum."

Büyük avuç içi kıcıma defalarca sert ve acı verici bir şekilde temas ederek zonklamasına ve ağrmasına neden oluyor. Bu, beni bir şekilde daha küçük hissettirmeye yarayan aşağılayıcı bir ceza

daha önce yaptığımdan. Bundan hoşlanmıyorum. Hoşuma gitmiyor ve buna boyun eğmeyeceğim.

Bir an duraksıyor, beni olduğum yerde tutuyor ve sanki azarlaması gereken kendisiymişim gibi benimle konuşuyor.

"Umarım dersini almışsındır."

"Sizi temin ederim ki yapmadım. Belirli bir sebep olmaksızın mutlak bir zalim olmaya istekli olmanız dışında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ders diline dikkat etmektir."

Konuşmamı istemiyor mu? Pekala. Hiçbir şey söylemeyeceğim. Ağlamam gerektiğini hissediyorum, ama kesinlikle reddediyorum. Karısına yakışmayacak bir şekilde beni tokatladı. Bir hizmetçinin bile bu kadar aşağılayıcı bir disipline maruz kaldığını görmemiştim.

"Anlıyor musun Mila?"

Ona cevap vermiyorum. Kucağına uzanıyorum ve taş gibi sessizliğimi sürdürüyorum. Bu ne cüret. Bu ne cüret.

"Anlıyorum ve şimdi de huysuzca konuşmayı reddediyorsun. Sanırım nasıl davranacağını düşünmek için biraz zamana ihtiyacın var," diyor ve beni ayağa kaldırıp odanın bir köşesine doğru yönlendiriyor. Yine benimle ne yapmak istediği konusunda hiçbir fikrim yok. Kendimi köşede, iki duvarın tamamen açıklanamaz nedenlerle birleştiği yerde dururken buluyorum.

"Nedir bu?"

İç çekiyor. "O kadar disiplinsizsin ki ne zaman cezalandırıldığını anlamıyorsun. Yüzünü köşeye dön. Ben söyleyene kadar kımıldama."

Cevap verirken arkam karıncalanıyor, yanlış bir şey söylediğimi biliyorum ama aynı zamanda yanlış bir şey söylenmesi gerektiğini de hissediyorum. "Oh, anlıyorum, daha fazla aşağılama. Ne kadar orijinal."

Bir şekilde şok olduğunu gösteren bir sesle kıkırdadığını duyuyorum. "Ben de senin çok masum ve çekingen olduğunu düşünüyordum. Sen küçük şımarık bir kızsın."

Bu son beyanında biraz sevgi var mı? Sesi artık o kadar kızgın gelmiyor. Aksine, sesi rahatlamış gibi geliyor. Bu, bana söyleneni yapmam için kafamı yeterince karıştırıyor. Ayağa kalkıp duvara bakıyorum ve bugünün ne kadar tuhaf geçtiğini, Maraline olmadan evin bana kalacağını düşünmemle nasıl başladığını ve benden çok daha yaşlı kocasını hoşnut etmediği için başı belada olan evli bir kadın olarak nasıl sona erdiğini düşünüyorum.

Adil hissettirmiyor, ancak bana güvenilir bir şekilde adil olmanın beklenenden ziyade olması istenen bir şey olduğu söylendi.

"Orada kal," diyor. "Ve eteğini yukarıda tut. Cezalandırılmış yanaklarını daha rahat bir yerden gözlemlemek niyetindeyim."

"Başka bir ülke bana uyar," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

İç çekiyor, sesi neredeyse kederli çıkıyor. "Her şeyi burada bitirmek istedim," diyor. "Gerçekten istedim. Ama sen beni her fırsatta zorluyorsun."

Odadan çıkıyor. Olduğum yerde kalıyorum, her ne korkunç şey olacaksa onu bekliyorum. Başımın belada olduğunu hissedebiliyorum. Bu garip bir duygu ve ben buna alışık değilim. Evde başım hiç belaya girmemişti. Orada ne söylediğimi hiç umursamadılar, çoğunlukla beni görmezden geldiler. Bu adam,

Öte yandan, benim her sözümü son derece önemli buluyor.

Hızla geri dönüyor, muhtemelen bu kesinlikle leviathan evin başka bir yerinden bir şey almış. İri elinin ensemden elbisemi çekiştirildiğini ve beni yatağa doğru çektiğini hissediyorum. Beni yatağın kenarına doğru eğiyor, iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağıya doğru süpürüyor, beni çıplak ve bakışlarına karşı savunmasız bırakıyor ama beni endişelendirmesi gereken görebildikleri değil. Bana ne yapacağı.

Başımdan çok da uzak olmayan bir yerden gelen gürültülü bir *çatırtı* olduğum yerde irkilmeme neden oluyor. Kırbaç benzeri dar bir kamçıyı yanımdaki yatağa vurdu. Sesi oldukça yüksek, sanki bir silah sesi gibi.

"Bu bir sopa," diyor. "Genelde serseri askerleri cezalandırmak için kullanılır, ama daha nazik bir disipline cevap vermeyen genç bir bayan üzerinde de aynı derecede iyi bir iş çıkaracaktır."

Yanımdaki siyah ipek örtünün içine sıkıştırılmış ince ahşap benzeri malzemeye bakıyorum. Ondan korkmam gerektiği halde o kadar da korkutucu görünmüyor. Ondan korkmamı istiyor. Her sözüme dikkat etmemi ve onun yanıdayken dikkatli olmamı istiyor. Archon-General için de böyle olduğunu tahmin ediyorum. İnsanları demir bir yumrukla ya da ince bir tahta sopayla yönetmeye alışkın.

"Saygılı davranacaksın," diyor, sesi sert ve sakın, eyleminin acımasızlığıyla tezat oluşturuyor. "Ve seni hizaya getirmek için yapabileceklerimin bir sınırı olmadığını öğreneceksin. Sen benim karımsın ve benim için bir övünç kaynağı olacaksın."

Bununla birlikte geri çekildi, aletin ucunu yanaklarıma dokundurdu, sonra geri çekti ve aşağı indirdi

sert ve hızlı.

Korkunç kırbaç kıcıma indiğinde çığlık atıyorum, ani acı patlaması o kadar şiddetli ince bir çizgi ki gözyaşlarımın gözlerime sıçradığını hissediyorum. O şeyi gördüğümde neden tepki vermem gerektiğini şimdi anlıyorum. Bu korkunç bir alet ve tek bir vuruşta daha önce yediğim tüm şaplaklardan daha fazla acı veriyor.

"Beni öldürüyorsun!"

"Değilim," diyor. "Seni öldürmek, bunca saygısızlıktan sonra sana yapmak istediğim şeyden çok daha merhametli olurdu."

Kırbaç tekrar iniyor.

Beni acımasızca dövüyor. Acımasızca. Daha önceki şaplaklar bunun yanında hiç kalır. Tekrar ve tekrar, kırbacı hassas derimin üzerine indiriyor. Bir vuruş diğerinin altına iniyor ve bir sonraki onun altına, kığım yanan çizgilerden oluşan bir karmaşa olana kadar böyle devam ediyor.

* * *

Arthur

Bunu yapmaktan başka seçeneğim yok. Şaplağı ciddiye almadı. Neden ciddiye alsın ki? Şaplak bir bebek için cezadır ve o bir bebek değil. O bir kadın. Benim karım. Benim düzgün, zarif, güzel karım. Onu ne kadar cezalandırırsam, önümde o kadar çiçek açıyor, bana gerçek gücünü, isyanını ve güzelliğini gösteriyor. Bir kadının hak ettiği acıya dayanmasında çok çekici bir şey var.

Güce saygı duyuyorum. Sınırlarını bilmeyi de seviyorum. Her insanın kendine ait bir sınırı vardır; isyanı ya da direnişini sürdüremeyeceği, dolayısıyla teslim olacağı bir nokta. Tanıdığım çoğu kadın bir bakışa ya da belki sert bir söze boyun eğer. Bu farklı yaratılmış.

Baston, aramızdaki en güçlü kişiyi bile dize getirebilecek bir alettir. Ne kadar acı verdiğini biliyorum ve şu anda çok acı çektiğini de biliyorum. Ona on vuruş yaptım. Bazıları buna fazla diyebilir ama aynı dersi iki kez vermeye niyetim yok.

Bunu kendisi yaptı.

Neler yapabileceğimi öğrenmesi gerekiyordu. O ana kadar bana saygı duymuyordu. Ne kadar uyarılırsa uyarılsın, konuşmaya devam etti. Şimdi konuşmuyor. Yine ağlamaya başladı, bu sefer daha derinden.

Ağlamasına izin verdim. Bu, cezalandırılmaya karşı doğal bir tepkidir ve bir tür pişmanlık gösterme ihtimali de vardır.

"Lütfen bana dersini aldığını söyle," diyorum usulca, parmaklarımı saçlarında gezdirirken. Bu kadar sertlikten sonra nazik bir hareket. Tek başardığım hıçkırıklarını daha da yükseltmek oldu.

"Yeni kocanın sert bir adam olduğunu, savaşta dövüldüğünü ve savaşta ikinci şansın olmadığını anlamalısın. Çok fazla uyarıda bulunmayacağım, Mila. Sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim ve sen de yapacaksın. Eğer düzgün davranırsan, bir daha asla böyle bir muameleyle karşılaşmazsın. Seni düzenli olarak dövmek istemiyorum."

"Çok kötüsün," diye inliyor yatağa doğru.

"Evet," diyorum. "Öyleyim."

Daha önce hiç bir kadını cezalandırmamıştım. İhtiyacı olan astlarımı dövdüm ama kendi karımı disipline sokmak zorunda kalacağım fikri bu akşamdan önce hiç aklıma gelmemiştir.

Yediği her kırbacı hak etti, ama bu, devam eden bazı endişelerim olmadığı anlamına gelmiyor. Eğer dersini almazsa, daha fazla zorlamaya, daha sert davranmaya, bana daha fazla saygısızlık göstermeye karar verirse, onunla başa çıkmak için başka yollar bulmam gerekebilir. Bir kadın vücudunun kaldırabileceği ceza bir yere kadar.

Yaratıcı olmam gerekecek.

Ve pantolonumun içinde zonklayan ereksiyon hakkında bir şeyler yapmam gerekecek. Bunu sevdim. İlk başta, hassasiyeti ve gençliği onu benim için uygunsuz bir eş gibi gösteriyordu. Onun zayıf olduğunu düşündüm. Ama zihinsel olarak güçlü olduğunu ve buna uygun bir mizacı olduğunu kanıtladı. Ateşli ve cömert kıvrımları bastonumun çizgileriyle işaretlendiğinde çok güzel.

Parmaklarımı kırmızı çizgilerin üzerinde hafifçe gezdiriyorum, kıvranışının ve nefes alışının tadını çıkarıyorum. Parmaklarımı daha da aşağıya, yanaklarının arasına kaydırduğımda, kalçalarının arasında bir ıslaklık rezervuarı buluyorum. Tahrik olan tek kişi ben değilim. Bu tatlı, küstah bakirem kesinlikle sıırılsıklam.

Kalçaları dokunuşumla dalgalanmaya başlıyor, iniltileri hıçkırıklarının yerini alıyor. Bir zamanlar olduğu gibi acının göstergesi değiller. Onun yerine ihtiyaç sesleri. O çok hassas bir küçük şey ve bastonun onu daha da hassaslaştırdığını biliyorum. O bölge kan ve his dolu. Zalim olduğumu düşünebilir ama klitorisinin tomurcuğunu parmaklarıma sürtmeye çalışıyor.

* * *

Mila

Üzerime eğiliyor, iri, erkeksi vücudu benimkini yerinde tutuyor, beni yatağa doğru uzatırken parmakları benimkilere dolanıyor, ama yine de beni yatağa doğru eğilmiş halde bırakıyor. Yüzüm yere yapışmış, kığım yanıyor ve ağrıyor ve amım onun dokunuşları için kesinlikle çaresiz.

Artifice'teki teftiş buna hiç benzemiyordu. O klinik ve titreşimseldi. O bir testti. Bu farklı bir şey. Bu... Az önce beni gözyaşlarına boğduğu için bunu gerçek bir şefkat olarak düşünmekte tereddüt ediyorum ama daha önce hiç hissetmediğim bir yakınlık var.

Bacaklarımın arasına dokunmasından mahrum kalınca yatağa doğru kıvrılıyorum. İpek çarşaf herhangisi bir sürtünme ya da kavrama sağlayamayacak kadar kaygan. Beni bir tür erotik arafta tutuyor ve içimde ustalıkla uyandırdığı tüm duyguları hissetmemi sağlıyor. Bedenim sanki ihtiyaçtan alev almış gibi hissediyor -sadece onun tatmin edebileceği bir ihtiyaç.

Yüzümü yana çevirip ona bakmaya çalışıyorum ve karanlık bir zaferle dolu sert bir bakışın bana baktığını görüyorum. Kendinden memnun. Bana yaptıkları için üzgün değil. Bunu hak etmiştim, kırbaçlanmayı ve sonra da alay edilmeyi. Bir sonraki adımda ne yapacağını merak ediyorum. Bedenimi nasıl hissettireceğini merak ediyorum.

Başını eğiyor ve aşağıya doğru keşfe çıkmadan önce ağzını şakağıma değdiriyor.

"Bana çok güzel ve zahmetsizce direniyorsun," diye mırıldanıyor, dudakları boğazımda. "Ama merak ediyorum, acıya aldırılmıyormuş gibi görüldüğün kadar zevke de kolayca direnebilir misin?"

Dili kulağımın lobu boyunca ustaca ilerliyor ve dudakları boynumu buluyor. Daha önce hiç yaşamadığım hisler tarafından saldırıya uğradım. Heyecan gibi ama daha temel bir his. Sanki vücudumun bu noktaya kadar sadece sade, sıradan deneyimler için yapılmış kısımları aniden erotik zevk organları olarak yeniden atanmış gibi hissediyorum.

Nefes alıyorum ve kıvranıyorum ve daha önce zavallı, ağrılı kıcığımın acı çekmesine neden olan aynı hareketlerin şimdi ısıya ve farklı, daha karanlık bir zevk türünün yanmaya başlamasına neden olduğunu görüyorum. Yarı yana dönmeme izin vererek vücudumu onun için daha erişilebilir hale getiriyor.

Arthur bir canavar, bir vahşi ve korkunç, berbat bir adam olabilir ama usta bir aşık. Elleri benimkilerden ayrılıp beni okşamaya ve kavramaya başlıyor, dudakları dudaklarıma bastırırken enseme sıkıca tutuyor, ağzım onun muzaffer ve baskın öpücüğü için açılıyor.

Bu kadar nazlı bir şekilde atıfta bulunulan şey budur ve buna şaşmamak gerekir, çünkü bunun nasıl hissettirdiğini tam olarak yakalayabilecek hiçbir kelime kombinasyonu yoktur. Hem kutsal hem de saygısız. Sapkın ve tamamen doğal.

Beni okşarken soyuyor ve bu kez giysilerimin çıkarılması beni utandırmak için tasarlanmış bir eylem gibi gelmiyor. Neredeyse her hareket kıcığımındaki çizgilerin yeniden canlanmasına neden oluyor, ancak acı, acıdan çok vücudumdan akan karanlık, sıcak bir enerji gibi hissettirmeye başlıyor.

Fiziksel, zihinsel ya da duygusal olarak daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Doktorun muayenehanesindeki ara bu deneyimin yanında sönük kalıyor. O fiziksel bir tepkiden başka bir şey değildi. Bu daha derin, daha karanlık, daha bağlı ve çok daha anlamlı bir şey.

"Sen çok güzel bir şeysin," diye iltifat etti bana. "Dokunulmamış... en azından ben seni ele geçirene kadar. Şimdi, ne yazık ki bana aitsin. Ben senin kadar dokunulmamış değilim. Ömür boyu süren bir savaşın izlerini taşıyorum."

Konuşurken soyunmaya başladı. Siyah bir gömlek giyiyordu. Her düğmesini açtıkça merakımın arttığını hissediyorum. Daha önce hiç yetişkin bir adamı çıplak görmemiştim. Benim memleketimde mütevazıyızdır.

Son düğme de çözülüp gömleği açıldığında, gövdesinin iri, sert, kaslı ve tamamen yara izleriyle kaplı olduğunu görüyorum.

Yatakta çırılçıplak kıvranıyorum ve ona bakarken ellerimle ağzımı kapatıyorum. Yüzünün halinden vücudunda birtakım izler olacağını biliyordum ama bu kadar çok olacağını ya da etinin bu kadar büyük bir kısmını kaplayacağını hiç tahmin etmemiştim.

Bu adam kötü bir şekilde ve sık sık incinmiş bir adam.

"Vücudumun hoş bir görüntü olmadığını biliyorum," diyor huysuzca. "Sayamayacağım kadar çok kez parçalara ayrıldım ve tekrar bir araya getirildim."

Abartmıyor. Gövdesi boyunca uzanan bir yara izi var ve sanki bir noktada yıldırım çarpmış gibi küçük filizler çıkıyor. Döndüğünde sırtının da en az yarım düzine yaranın kalıntılarıyla kaplı olduğunu görüyorum.

Beni sopalarken tarif edilemeyecek kadar acımasız davrandığını düşünüyordum, ama onun katlandığı şeyleri görünce, aslında kendi çektiklerine kıyasla bana karşı son derece nazik davrandığını fark ettim.

Sadece gömleğini çıkardı. Pantolonu hala üzerinde ama şimdi onun üzerinde çalışıyor. Kendini bana özür dilemeden sergiliyor, ancak benim olası tepkimi anlamadan değil. Korkmamı, hatta belki de iğrenmemi bekliyor olabilir.

Bir erkeğin bir kadından farklı parçaları olduğunu biliyorum. Masumum ama tamamen aptal değilim. Yine de pantolonu indiğinde küçük bir ünlem çıkardım.

Daha önce şaplak yediğim kalın kalçaları var. Kıçı kaslı ve güçlü. Katlanmış pantolonunu bir sandalyenin üzerine koymak için döndüğünde bunu görüyorum. Vücudunun alt kısmı savaşın acımasızlığından kaçamamış. Bacaklarında da göğsünde olduğu kadar çok yara izi var. Ama dikkatimi çeken onun aleti. Kalın ve korkutucu derecede uzun duruyor - ve görüyorum ki aleti de izsiz değil. Neredeyse her yerinde yara izleri var ve tepkilerimi tamamen kendime saklayamıyorum.

"Sana ne oldu?"

"Sormaman daha iyi, çünkü anlatırsan bana daha fazla acı verebilirsin." Ciddi bir şekilde konuşuyor. "Dürüst olmak gerekirse, o kadar çok şey oldu ki, hangi yara izinin hangi savaştan kaldığını, hangi yaranın hangi kaybı temsil ettiğini artık hatırlamıyorum."

Ona bakıyorum, dehşet üstüne dehşet yaşamış biriyle nasıl ilişki kuracağımı bilemiyorum. Yara üstüne yara. Savaş üstüne savaş. Yara izlerinden bazıları eski görünüyor, sanki çok gençken açılmışlar gibi. Belki de henüz bir erkek bile değilken.

"Özür dilerim. Bilmiyordum."

"Bilmediğin çok şey var," diyor nazikçe. "Sen masum birisin ve seni mümkün olduğunca öyle tutmak istiyorum. Dünyada ne yaşarsam yaşayayım,

Eve dönüp senin tatlılığına kavuşma fikri bile benim için bir merhem. Senin lekesiz yüzünü görmek ve masum gözlerine bakmak... bu bana çok umut verecek."

Bu sözleri duyduğuma çok şaşırdım ve yüz ifadesine bakılırsa o da bu sözleri söylediğine şaşırmış olabilir. İlk tanıştığımızda ifade ettiği kafa karışıklığı ve sınırda alaycılık gitmiş ve yerini takdire bırakmıştı.

Bu kadar tatlı bir şey söylemesini ya da bu kadar duygusal bir dürüstlüğü ifade etmesini beklemiyordum. Sözde küstahlığım yüzünden beni dövdü ve sanırım bu ikimiz için de iyi oldu. Sanırım daha bir saat önce tüm varlığımla nefret ettiğime yemin edebileceğim bu adama aşık oluyorum.

Bana doğru uzanıyor, elimden tutuyor ve beni yataktan kaldırıp kendisine doğru çekiyor, vücudunu keşfetmeye davet ediyor.

"Bana dokunmaktan korkma," diyor. "Bana zarar vermez. Bunların hepsi uzun süredir iyileşmiş durumda."

Merakla ona uzanıyorum. Bana hissettirdiklerini ona da hissettirmek istiyorum. Ona iyi bir eş olacağımı ve ona olması gerektiği gibi hizmet edebileceğimi göstermek istiyorum.

Önce göğsüne dokunuyorum, parmak uçlarım önce kasların sonra da yara izlerinin üzerinde geziniyor. Geçmiş acıların kalıntılarına dokunmadan ona dokunmak imkânsız.

Kendimi ona karşı yumuşarken buluyorum, belki de ilk düşündüğüm kadar canavar olmadığını hissediyorum. Ya da öyleyse bile, olabileceği kadar canavar değil. Zalimlik üstüne zalimlik yaşadı.

Karşılığında dünyaya ne kadar zulmetti? Tadına baktım ama daha fazlası gelecek mi?

* * *

Arthur

Zamanında pek çok masumiyeti yok ettim. Onunkini tamamen elinden almak istemiyorum ama bu gece öyle ya da böyle bir kısmı kaybolacak. Kadınlık ve eşlik görevlerini öğrenmeli. Bu bizim kaderimiz, bu gerekli ve oyunda başka bir güç var, güçlü bir güç.

Ona sahip çıkmak *istiyorum*.

Onun bedenini ilk fetheden kişi olmak, onu acıdan ağlattığım kadar zevkten de ağlatmak istiyorum. Karımı kırbaçlamak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Tüm ilişkinin çok kibar ve resmi olacağını düşünmüştüm. Seksin iffetli ve göstermelik olacağını düşünmüştüm. İçine bir bebek koyacağımı düşündüm çünkü benden istenen buydu ve ben her zaman benden isteneni yaptım.

Yüzünü ellerimle kavıyorum ve onu öpmek için başımı eğiyorum. Tadı tatlı, tereddütlü ve aç. Öpücüğü keserken, bir söz veriyorum.

"Sen küçük vahşi bir şeysin, ama seni evcilleştireceğim. Uzun ve sert bir şekilde sikileceksin ve yerini öğreneceksin."

Gözleri açılıyor ama boynuna dayalı elimin alt kısmında nabzını hissedebiliyorum. Nefesi hızlanıyor ve kalp atışları da artıyor. Benden heyecan duyuyor ve elle tutulamaz, tarif edilemez bir şekilde bana eşit. Onu ilk gördüğümde, bana anında ezebileceğim kırılgan, küçük bir kuş verildiğini düşünmüştüm. Ama o görüldüğünden daha güçlü.

Belki de Artifice hiç hata yapmıyordur. Belki de başka bir ülkeden gelen bu genç kadının sadece fiziksel olarak değil, her yönden bana uymak için yaratıldığını bir şekilde biliyordu.

Onu kucağıma alıyorum, ellerim cezalandırılmış teninde kayıyor. Bu tutuşun acıttığını ve acının onun için hala öğretici olduğunu biliyorum. Kıçı sopa çizgileriyle kaplıyken bekâretini benimle kaybedecek. Onda uyandırdığım her duygudan zevk aldığı kadar acı da çekecek ve gözlerindeki ışık bana bunu benim kadar beklediğini söylüyor.

Onu önümdeki yatağa yatırdım ve bir kurban gibi önüme serdim. Daha önce hiçbir erkek tarafından dokunulmamış bu güzel genç kadın bana verilmişti. Teni pürüzsüz ve kremi, göğüsleri dolgun ve güzel, kalçaları biçimli. Çocuk doğurmak. Bunun için yaratıldı, eş olmak için, çiftleşmek için, yetiştirilmek için.

Önünde diz çöküyorum, tıpkı birinin dua ederken büyük Artifice'e teslim olduğunda yaptığı gibi. Ama ağzıma aldığım kelimeler değil. Daha ziyade onun tatlı seksi, amının taç yaprağına benzeyen kıvrımları beni bekliyor. Uyarılmanın etkisiyle nemli.

Amını öptüğümde çıkardığı ses cennetten çıkma gibi, inleme ile küfür arası bir şey. Hayatında küfür ederek çok zaman geçirdiğinden şüpheliyim, ama şimdi kendini tutamıyor. Dilim, seksinin hassas küçük kıvrımları boyunca alay ediyor, ona onu memnun edebileceğimi gösteriyor, daha fazlasını istemesini sağlayacak kadar zevk veriyor. Onu becermeden önce çılgına çevireceğim. Sikim için yalvaracak. Bekaretinden hevesle vazgeçecek.

Klitorisinin tomurcuğu iç dudaklarının tepesinde dik duruyor. Acaba neye benzediğini biliyor mu? Onda

Muhtemelen şu anda gördüğüm gibi onu hiç görmemişti, onu arzudan çıldırtabilecek bir et çıkıntısı.

Dokunmadan, etrafında dönerek, nefesimin sıcaklığının küçük, sıcak bir girdap oluşturmasına izin vererek onu kızdırıyorum.

"Aman, aman... aman..." O kadar çok kıpırdanıyor ki, kalçalarını büyük, sert ellerimin arasına sıkıştırmak zorunda kalıyorum.

"Kıpırdama," diye hırlıyorum ona. Bunu gerçekten yapamayacağını biliyorum. Aslında yapmasını da beklemiyorum. Ama denemesini bekliyorum ve emirlerime uymak için doğal dürtülerinin üstesinden gelmeye çalışmanın onda enfes bir gerilim yaratacağını biliyorum.

"Yapamam," diye inliyor.

"O küçük tatlı amcığını kırbaçlamamı ister misin?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yapamazsın!"

"Bana ait olmayan tek bir parçanız bile yok ve gerekli görürsem -ya da sadece beni eğlendireceğine karar verirsem- cezalandırmayacağım tek bir parçanız bile yok."

Bu karanlık tehditle, klitorisini dudaklarımın arasına alıp nazikçe emiyorum, kalçalarını oynatan doğrudan temas veriyorum ve onu anında itaatsizliğe zorluyorum. Bu adil değil, ama hiçbir şey adil değil.

"Doğru," diye homurdanıyorum, gümbürtülerin ıslak amında ve gergin klitorisinde titreşmesine izin veriyorum. "Sen benimsin ve seninle istediğimi yapabilirim."

Amcığı muhteşem, el değmemiş ve işlenmemiş, sikimin etrafına yayılmayı bekliyor. Tadı masumiyet gibi ve ihtiyaç gibi kıvranıyor.

Bu konuda korkunç bir şey var, bunu bildiğim için sikimi daha da sertleştiren bir şey. Onu kirleteceğim. Onun masumiyetini alıp kıvranan bir orgazma dönüştüreceğim.

İlk başta dilimin üzerine çok güzel boşalıyor, titreyen iç çekişler ve inlemeler çıkarırken dudakları dudaklarımın üzerinde dans ediyor. Biraz zevk aldığı için mutluyum. Uyluklarının arasında yükseldiğimde, ağzımın yerini aletim alıyor, gelecek olan şeyin biraz acı verebileceğini biliyorum.

Aletim büyük, uzun ve onun tatlı, narin çiçeğine kıyasla çok kaba görünüyor. Şefkatli dudakları aletimin başının etrafına yayılırken, yüzüne bakıyorum. Gözlerinde beni daha da sertleştiren bir korku, bir endişe var.

Belki de onu kırbaçlamak zorunda kaldığım için hiç üzgün değilim. Sapanın kışının hak eden, küstah derisini nasıl ısırdığını hatırlamak beni ileri itiyor, deliğinin daha önce yasaklanmış sıcaklığını buluyorum. Küstah bir genç kısırağı ehlileştirmek, onu isteğime boyun eğdirmek, benimle daha bariz ve istekli bir şekilde eşleşen biriyle karşılaşmak kadar tatmin edici olamazdı.

"Hazır mısın Mila?" Soruyu kızarmış yüzüne doğru hırıldayarak soruyorum. Kalçaları bacaklarımın etrafına yayılmıştı. Açık ve savunmasız ve şu anda ne söylerse söylesin, geçirmek üzere olduğu fiziksel dönüşüme hazır olmasının hiçbir yolu olmadığını biliyorum.

* * *

Mila

Aleti çok büyük, düşündüğümünden çok daha büyük. İçime nasıl sığacağından emin değilim ama sığması gerektiğini biliyorum. Buraya bunun için gönderildim. Beni sikmesi için ona verilmiştim. Bundan kaçış yok ve artık herhangi bir arzum da yok. İslağım ve istekliyim. Meraklıyım ve itaatkârım. Beni cezalandırdı ve beni memnun etti ve şimdi bana karşı görevini yerine getiriyor. Ben de aynısını yapmalıyım.

Aşağı uzanıyor ve parmaklarını benimkilere geçiriyor, kalçalarını öne doğru eğip etini içime bastırırken ellerimi tutuyor. Aleti çok sıcak, çok sert ve sanki oraya aitmiş gibi içimdeki boşluğa doğru itiyor.

Acıya benzer bir şeyle soluk soluğa kalıyorum. Sopayla dövülmek gibi acıtmıyor, ama kızlığım bozulurken cezalandırılmış bir kış üzerinde yatmak ve vücudum onun tarafından fethedilirken içimdeki direnç, buna çok çok yakın bazı hislere neden oluyor.

Bir kadının bir erkek için yapması gerekenin bu olduğunu fark ettim. Kendini ona vermeli, onun tarafından açılmalı. Kasık kemiğinin benimkiyle buluştuğunu hissedene kadar siki içimde daha da derine iniyor. Tamamen doluyorum, iç duvarlarım onu kavırıyor ve ona karşı titriyor. Ne yapacağımı bilmiyorum ama bir şey yapmama da gerek yok. Tek yapmam gereken burada onun altında uzanmak ve sikişimi kabul etmek.

Ona bakıyorum, vücudunun ne kadar kaslı, yaralı ve olgun olduğunu görüyorum. Uzun vuruşlarla içime girip çıkmaya başladığında, masumiyetimin her bir sonraki itişte mızraklandığını hissediyorum, horozunu defalarca ve defalarca almamı sağlıyor. Doldum, açıldım ve sonra tekrar boş kalmaya bırakıldım.

Ağzımı tutkuyla öpüyor, amımı sikerken dudaklarıma sahip çıkıyor. Bu kirli kelimeler şimdiye kadar hiç mantıklı gelmemişti. Artık amımda bir sik olmasının ne demek olduğunu biliyorum. Artık sikilmenin ne demek olduğunu biliyorum.

"Acıyor mu?" Soruyu kulağıma mırıldanıyor.

"Hayır," diye biraz yalan söyledim. Gerçekten acıyor. Acıyan kıcımlın üzerine yatırılmak ve artık bakir olmayan amımdan sertçe sikilmek acıtıyor. Benimle daha sert ve kaba olması acı veriyor. Ama benim istediğim şekilde acıyor. Klitorisimin karıncalanmasına neden olacak şekilde acıtıyor ve içimde derinleştğinde ona karşı öğütebiliyorum. Klitorisimi vücuduna doğru bastırabilirim ve şimdi açlıktan ölmek üzere olduğum serbest bırakmaya daha da yaklaşabilirim.

"Boşalacağım," diye homurdanıyor, sesi sert. "Boşalacağım amına koyayım."

İçimde azgınlasmaya başladığında ellerim başımın üzerinde sabitleniyor, üzerimde devasa bir hayvan gibi eğiliyor, yeni bekaretimi görmezden gelen ve bana iyi kırılmış bir kısrak gibi davranan sert vuruşlarla beni beceriyor.

Ben de boşalacağım. Aldığım tahribat vücudumun kontrol edemediğim şekillerde tepki vermesine neden oluyor. Kendimi tamamen kendim gibi hissetmiyorum. Onun yerine doğanın istediği şeyi yapan bir hayvan gibi hissediyorum. İçimi parçalayan bir orgazm hissediyorum, bacaklarımı onun etrafına sarmamı ve kendimi açgözlülükle ona sıkıca kilitlememi sağlıyor, tam da sözünü yerine getirip içime boşalırken. Kollarından biri omuzlarımın arkasına dolanmış, beni yukarıda tutarken diğeri yatağa bastırıyor. İç duvarlarıma karşı zonklamaya başladığında bir an için horozunun üzerinde asılı kaldım.

"Seni çiftleştireceğim," diye mırıldanıyor kulağıma, sikini içimde derinlerde tutup beni erkek özüyle doldururken. "Benim için hamile kalacaksın. Benim için şişeceksin. Bana itaat edeceksin. Sonsuza dek benim olacaksın."

Yuvarlanıp beni üzerinde tutarken aynı anda hem baygın, hem sıcak, hem de çok iyi hissediyorum.

Böylece dölünün bir damlası bile beni terk etmeyecekti. Artık bakire olmadığım için kocamın kollarında yatarken, ay ışığı perişan vücudumdan süzülüyor. Yarın içim de dışım da çok ağrıyacak. Hem fiziksel hem de psikolojik olarak işaretlendim. Sonsuza dek değiştim.

BÖLÜM 3

M*ila*

Yatağımda bir tepsinin neredeyse göze çarpmayan tıkırtısıyla uyanıyorum. Bir an için sabah hafızamı kaybettim. Bunun evdeki yatağım olmadığını biliyorum. Kurşun ışıklı pencerelerden süzülen altın rengi bir ışık yok. Bambaşka bir ülkede, bambaşka bir insan olarak uyanıyorum. Ben evli bir kadını. Artık bakire değilim. Artık kim olduğumu ya da kim olacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, eskiden olduğum kişinin artık bu dünyada işe yaramayacağı.

"Kahvaltılarınız," diye anons ediyor hizmetçi. "Teşekkür ederim, Cordingly," diyor kocam. Şimdi ne olduğunu biliyorum.

Loş, kırmızı ışıklı bir odada yorganın altındayım, kocamın yanına kıvrılmışım. İri, güçlü ve sıcak; yalnız uyuduğum zamanlarda hiç hissetmediğim bir güvenlik hissediyorum. Ancak hareket ettiğim anda, evli olmanın diğer sonuçlarını hissediyorum. Kızım ağlıyor ve bacaklarımın arasında hafif bir zonklama hissediyorum. Ben artık bir

Bakire. Artık masum değilim. Kocam tarafından tamamen kızlığım bozuldu, dolduruldu ve evet, kullanıldım.

Sabahki kokusu erkeksi ve içime akıttığı tohumun kokusunu taşıyor. İç uyluklarımlın hassas derisinde hala birazını taşıyorum. Üzerimde bıraktığı izlerin hepsini hissedebiliyorum, bazıları bariz, bazıları belli belirsiz.

Yatağın üzerine bir tepsi yerleştirildi.

Hizmetçi gidene kadar yorganın altından çıkmıyorum. Çıktığımda, yeni kokular beni bekliyor. Kahve. Tost. Kurutulmuş etler. Yumurta.

Dolu ve cömert bir sofra var. Ve ben açlıktan ölüyorum.

"Günaydın," diye mırıldanıyor ben yukarı kayarken.

Onun sert bakışlarını biraz utangaçlıkla karşılıyorum. Sabahları her şeyin yeniden yeni gibi görünmesini sağlayan bir şey var. Bu adamla daha dün tanıştım ve her ne kadar bekâretimi almış olsa da, ki bu bir bakıma onu bu dünyada beni en iyi tanıyan kişi yapıyor, yine de pek çok açıdan bir yabancı gibi hissettiriyor. Birbirimizi bedensel olarak tanıyoruz ama bunun dışında çok az şey biliyoruz.

"Merhaba," dedim.

"Aç mısın?"

"Evet," diyorum.

Bana bir parça kızarmış ekmek uzatıyor, üzerine tereyağı damlıyor ve bolca reçel sürölmüş. Buna inanamıyorum. Çok hasta olduğum zamanlar dışında hiçbir zaman yatakta yemek yememe izin verilmedi ve eğer verilseydi, eminim tepsinin üzerinde yemem için şiddetle teşvik edilirdim.

Bu, yeni kocamın kurallara ve resmiyete tam bir bağlılıktan başka bir şey olduğuna dair ilk ipucuydu ve ben

ilgi çekici buluyorum.

"Yataktaki kırıntılar için endişelenmiyor musun?"

"Biz kalktıktan sonra soyulacak," diyor. "Çarşaf lar yapış yapış zaten."

Bunun nedenini anladığımda yüzüm kızardı. Yatağı ve kendimizi çoktan berbat ettik.

Tostu ısıtıyorum, ısıtırken kendimi oldukça çökmüş hissediyorum. Acı ama bir o kadar da zengin kahvenin yanında başka birçok lezzetli şeyden ısırıklar geliyor. Karnım doyarken kendimi mutluluktan ayak parmaklarımı oynatırken buluyorum.

Arthur biz yemek yerken tabletinden bir şeyler okuyor, haberleri takip ediyor sanırım. Ekrandaki kelimelere birkaç kez göz gezdiriyorum. Devletin amblemi, iletişim gibi görünen pek çok şeyin üzerinde görünüyor. Muhtemelen bunları görmemeliyim. Önemli görünüyorlar. Bu beni daha da meraklandırıyor tabii.

Boğazını temizliyor.

Kirpiklerimin altından ona bakıyorum. Ona doğru sokulmuştum, tam olarak kolunun altında değil ama çok yakındım. Ne yaptığımı saklamıyorum.

"Okuduklarınız hoşunuza gidiyor mu?" Soruyu kuru bir şekilde soruyor.

"Pek sayılmaz," diyorum. "Yarısının ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Kaşları kalkıyor. "Batı'nın düşüşe geçmesinin ne anlama geldiğini bilmiyor musun?"

Sessiz bir hayırla başımı

sallıyorum. "Soma'nın ne

olduğunu biliyor musun?" Yine

başımı sallıyorum.

"Bu dünyada Artefice'in otoritesine isyan eden ve onu reddedenler olduğunun farkında mısınız?"

"Evet!" "Evet" dedim. "Bunu biliyordum. Korkunç, değil mi!"

Belirli bir durumda ne söyleyeceğinizi bilmek güzel. Bunun gerçekten korkunç olduğunu düşünüyor muyum bilmiyorum ama bunu söylemem gerektiğini biliyorum.

"Şey," diyor. "Hepsi birbiriyle bağlantılı. Bazı açılardan, aynı olguyu tanımlamanın üç farklı yolu. Soma isyanının nedeninin bir parçası ve bu da genel olarak toplumun istikrarını tehdit ediyor. Uyuşturucu isyanının mesajını yaymaktadır. Bugünlerde yasaların ve savaş sanatının uygulanmasının büyük bir kısmı bu tehlikeli maddenin yayılmasını kontrol altına almaya yöneliktir."

"Nedir bu? Soma, yani?"

Bana cevap vermeden önce kısa bir süre tereddüt ediyor, sanki nasıl bir cevap vereceğini merak ediyormuş gibi. "Bir kez yutulduğunda zihne bulaşan bir tozdur. Bir ömür boyu dünyada nasıl var olacağınızı, düzgün toplum kurallarını, vesaire öğrenerek geçirdiniz. Yerinizi anlıyorsunuz ve bazen, sanırım," diyor, sesi biraz kınamaya kaçıyor, "nasıl davranmanız gerektiğini biliyorsunuz."

"Mhmmm..."

"Soma bunların hepsini yok ediyor," diyor. "Kullanıcıya hiçbir kural olmadığı hissini veriyor. Bastırdığımız isyancılar, hangi yasalara uyacaklarını ve hangilerine uymayacaklarını kendilerinin seçmesi gerektiği düşüncesiyle çılgına dönüyorlar. Dengesiz, öngörülemmez, düzensiz ve tehlikelidirler."

Onu böyle tutkulu ve sert bir şekilde konuşurken dinlemek hoşuma gidiyor. Artefice'i reddetmeye cüret eden bu vahşî isyancılara kanunları dayattığını görebiliyorum.

"Soma aynı zamanda ticareti yapılan bir meta olarak da çok değerli, bunun en büyük nedeni de etkilerinin ne kadar güçlü olduğu" diye devam ediyor. "Az önce göz attığınız şey, Soma'nın Batı Yakası üretiminin..."

Zamanlaması yanlış bir esnemeyle yanlışlıkla sözünü kesiyorum. "Özür dilerim," diyorum onun ters ters bakışlarını yakalayarak. "Öyle demek istemedim... Sadece yorgunum. Bu çok ilginç tabii ki. Lütfen bana Sonma hakkında daha çok şey anlat."

"Soma," diye düzeltti beni. "Ekonomimizin ve toplumumuzun temel dayanaklarını anlamalısın. En azından sosyalleştığımızda konuşmalara katılmanı sağlayacaktır."

"Burada kadınlar kendi aralarında bu tür konuları mı konuşuyor?" Soruyu şaşkınlıkla sordum.

Geleneksel tarzda eğitim almadım. Ailem eski kafalıydı ve bir kadının rolünün çocuk doğurmak ve onlara bakmak olduğuna inanırlardı. Dünya hakkında çok fazla şey bilmek, kişinin üzerinde hiçbir etkisi olmayan şeyler hakkında endişelenmesine yol açabilirdi. Birilerinin eşi olmak ve rahmimi onların tohumlarının hizmetine sunmak üzere yetiştirildim. Bir eş, bir ev kadını ve bir anne olarak mutlu olmak için yaratılmıştım.

"Kadınlar pek çok şeyden bahsediyor," diyor. "Bazıları kadınların sosyal entrikalarıyla erkeklerden daha fazla şeyi kontrol ettiklerini söylüyor."

Çocukluğumdan beri bana öğretilen eski bir cümleyi papağan gibi tekrarlayarak, "Nihai otoritenin Artifice olduğunu sanıyordum," diyorum. Bunu söylemek güvenli ve uygun bir şey.

"Gerçekten de öyle," diyor, ifadesi kapanıyor. Acaba söylediğim doğru bir şey miydi? Eve döndüğümüzde, birbirimize böyle kibarca küçük yorumlar yapardık ve bu

konusmanın sorunsuz akmasını sağlardı. Burada, bu cümleyi tekrarlamamın aramıza bir bariyer koyduğunu hissediyorum. Her ne paylaşacaksa, artık paylaşmaya istekli görünmüyor. Hatta tabletinin ekranını tamamen kapattı.

Bir an sonra onu hiç de kırmadığımı fark ettim. Tableti çok yavaş olduğum için kapatmamış. Benden başka bir şey istediği için kapattı.

İri eli yüzümün yan tarafında kayarak başımı ona doğru çeviriyor. Beni derinden, sahiplenerek öpüyor, toplum, kadınlar ve Yapay Zekâ hakkındaki tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyor ve ben bedenimden başka hiçbir şeyin farkında olmuyorum.

Arthur beni üzerine çıkarıyor, terk edilmiş bir tepsinin üzerindeki atılmış tabakların ve sosların hafif şingirtısı, bacaklarımı açmama ve sabah ışığında seksimin yavaşça kazığa oturtulmasına arka plan sağlıyor.

Bu şekilde onun üstünde yatmayı seviyorum. Bedeninin uzunluğunu ve gücünü altımda hissedebiliyorum, teninin sıcaklığı kendi hassas kıvrımlarımı ısıtıyor.

İçime doğru kayarken hafif bir rahatsızlık tıslaması çıkarıyorum, ağrıyan, yakın zamanda kızlığı bozulmuş amım bu yeni müdahaleyi biraz protesto ediyor.

"İyi kız," diye övüyor beni, siki içime kayarken. "Çok iyi bir damızlık olacaksın, değil mi?" diye homurdanıyor. "Sana ne zaman ihtiyacım olsa kocanın ve efendinin sikini güzelce ve derinlemesine alacaksın. Bu senin hayattaki yerin Mila. Sikimin üzerinde titreyerek, sıkı ve ıslak amcığınla beni memnun edeceksin."

Bu sabah daha az centilmen. Sözleri iğrenç ve kalçalarının sarsılması sikini daha sert bir şekilde içime sokuyor.

eskisinden daha fazla. Büyük elleri sırtımdan aşağı kayıyor, alt kıcımlı ve üst uyluklarımı tutuyor, beni dövebilmesi için beni genişçe açıyor.

Sopanın çizgilerini, bıraktığı izleri, bugün de işlerini yaparken hissetmemi sağladığı acıyı hissederek inliyor ve sızlanıyorum.

Bu adam benim için hâlâ bir yabancı, ama çıplak aleti içimde, beni beceriyor, korunmasız amıma bir tohum daha atmamı sağlıyor. Bu beni olması gerekenden daha fazla heyecanlandırıyor. Bazen çok centilmen görünüyor, ama böyle anlarda bir vahşiden başka bir şey değil, benden istediğini alıyor ve vermek isteyip istemediğimi sormuyor.

Kendimi hem bu düşüncelerle hem de amımın sikilmesinin fiziksel gerçekliğiyle boşalırken buluyorum. Bu şekilde kullanıldığım için utanç verici bir heyecan duyuyorum, bunun için burada olduğumu ve beni kullanmaktan çekinmediğini biliyorum.

İçime onun tohumundan bir yük daha alıyorum ve benimle işi bitmeden önce kıcıma birkaç el tokadı daha yiyorum.

"Keşke bütün günü yatakta seninle geçirebilseydim, ama kalkmam gerekiyor," diyor sözlerini bitirdiğinde. "Kısa süre içinde bir toplantım var ve korkarım dün gecenin benim düğün gecem olması gerçeği değiştirmiyor."

Ona bakıyorum, içime bir hayal kırıklığı çöküyor. Her nasılsa o da bende bunu görüyor gibi. Çok anlayışlı bir adam.

"Artifice romantizm konularına pek aldırış etmez," diyor. "Ve işte bana ihtiyaç var."

Çalışma kelimesini sanki bir yerlerde sıradan bir işçiymiş gibi söylüyor. Ama ikimiz de biliyoruz ki onun işi savaş. Bir ofise gitmeyecek. Hükümete girecek-

Askeri binalar, sanırım. Ya da bir saray. Ya da başka bir yer. Şu anda yaşadığım şehir hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ayrıca, aslında bir kaledeyiz, belki de burada çalışıyordur.

"Ne yapacağım ben?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şimdi günlerimi ne dolduracak?"

Başını bana doğru eğiyor ve anlam veremediğim o bakışlardan birini daha atıyor. "Eskiden günlerini ne doldururdu?"

"Kırlarda yürür, ata biner, annem ve kız kardeşimle konuşurdum. Bazen nakış işler ya da kanaviçe yapardım."

"Anlıyorum," diyor. "Boş bir hayat yaşadın. İlk bebeğimiz doğduğunda çok daha yoğun olacaksın. Ama şimdilik, bir bakıma bu hayatı sürdürebileceksin. Seni hizmetkârlardan biriyle kıyafet alışverişine gönderebilirim. Burada tarzlar farklı ve sosyal anlamda bir etki yaratmak için yeni kıyafetler satın almak isteyebilirsiniz. İkimizin de katılacağı davetler için şimdiden davetiyelerim var ve yanınızda hiçbir bagaj olmadan geldiğiniz için..."

"Benimle alışveriş yapmayacak mısın?"

Bana biraz acıyan, biraz da eğlenen bir bakış atıyor. "Ne yaptığımı sanıyorsun Mila?"

"Bilmiyorum. Savaşla ilgili şeyler sanırım. Gerçi burada, bu şehirde savaş yok, o yüzden muhtemelen raporlar yazıyor, insanlarla konuşuyor ve Artifice'in size ne yapmanız gerektiğini söylemesini bekliyorsunuzdur?"

Cümlemin son kısmında hafifçe irkildiğini görüyorum. Az önce Artifice'in ona ne yapacağını söylediğini söylememden hoşlanmadı. Bu çok ilginç. Tüm durumumuz, benim burada olmam, onun, onun tarafından kullanılmam ve onun tarafından yetiştirilmem Artifice'in emri olduğu için. Ve az önce bana insanların Yapay Düzen'e inanmamasını sağlayan bir maddenin ordu tarafından nasıl bastırıldığını anlattı. Ordu o.

Kafası karışık. Çelişkili bir generalin ne yapabileceğini merak ediyorum.

Merak ediyorum, en sadık askerler bile kendilerine ne yapmaları gerektiğinin söylenmesinden hoşlanır mı? Ben hiç hoşlanmadığımı biliyorum. Artefice tarafından dayatılan düzenin bizim iyiliğimiz için olduğunu biliyorum, ama itiraf etmeliyim ki, kendi kurallarınızı kendiniz koyacak şekilde yaşama fikri kulağa ilgi çekici geliyor. Yine de saçma; bu nasıl çalışmaya başlar ki? Olmazdı ve işte bu yüzden şimdi Yapay Düzen'e sahibiz.

Ben bunu ve onu düşünürken Arthur kalkıp banyoya gitti. Duşun çalışmaya başladığını duydum. Onun için yeni bir gün başlıyor. Benim için ne getireceğini bilmiyorum. Kızarmış ekmek parçaları, pastırma parçaları ve paylaştığımız şehvetin kurumuş kalıntılarıyla dolu bir yatakta çırılçıplak yatıyorum.

Birdenbire günlerimin oldukça yalnız geçme potansiyeline sahip olduğunu farkına vardım. O, rolü gereği yapması gereken son derece önemli şeylerle meşgulken ben ne yapıyor olacağım? Hemen hamile kalsam bile bebeğimizin doğmasına aylar ve aylar var ve bebeklerin konuşma konusunda zayıf oldukları biliniyor.

"Bir yere gitmek için davetiyelerimiz olduğunu söylemiştin. Ne davetiyemiz var?"

Beline sardığı havlu dışında çıplak bir halde banyodan çıkar.

"Bu gece için bir tane var" diyor. "Eğer etkinliğe uygun bir elbise satın alırsanız. Bu, yoksullar için bağış toplayan Good Society tarafından düzenlenen bir suare. Burada ev sahipliği yapmadan önce arkadaşlarımla tanışmanız için iyi bir zaman ve yer olabilir."

Benden ev sahipliği yapmam ve çok daha fazlası beklenecek, farkındayım. Annem ve Maraline yıllarca bu tür şeylerin üzerinden geçtiler. Benim de bunları öğrenmem gerekiyordu ama hiçbir zaman o kadar dikkat etmedim.

"Benimle kim alışveriş yapacak?" "Lydia sana eşlik edecek."

"Şık görünmek hakkında bir şey biliyor mu? O baştan aşağı bir asker."

"Evet, öyle ve senin güvenliğini neredeyse benim sağlayacağım kadar iyi sağlayacak. Senin hayatın konusunda ona güveniyorum, yani her şeyim konusunda ona güveniyorum."

Beni korumak için gösterdiği tatlı ilgiye gülümsüyorum ama bu sorunumu çözmiyor. "Bana ne almam gerektiğini söyleyebilecek birine ihtiyacım var."

"Lydia o değil sadece a Asker. O o
Ayrıca a kadın," bana hatırlatıyor. "İşe yarayacaktır."

* * *

Onunla buluştuğumda Lydia resmi üniformasını giymemişti, üzerinde hâlâ dün giydiğim elbise vardı. Pantolon ve dizlerinin üzerine kadar yükselen uzun çizmeler giyiyor. Ayrıca hareket ettiğinde dramatik bir şekilde dalgalanan ipek bir bluz giyiyor. Bir kabadayıya benziyor.

"Resmi nişanlar için elbise bulmam gerekiyor," diye açıklıyorum. "Neyin moda olduğunu ve neyin olmadığını bilmem gerekiyor."

"Kimse size modası geçmiş bir elbise satmaya cesaret edemez," diyor Lydia. "Bu onların perakendeci olarak itibarlarını yerle bir eder. Siz Artifice tarihindeki en madalyalı generallerden birinin eşisiniz. Archon-General Darken bu şehirde tanınmış bir şahsiyettir. Nereye giderseniz gidin size iyi davranılacaktır."

"Bu doğru mu?"

"Doğru."

"O zaman bana Mila de," diyorum.

Lydia'nın gözleri bir parça kısıldı. "Uygun olduğu üzere unvanınızı kullanacağım."

"Dediğimi yapacaksın," diye cevap veriyorum. Belki de yüzleşmekten kaçınmam gerektiğini biliyorum ama annem bana her zaman personelin saygısını kazanmam gerektiğini öğretti.

Lydia ilk kez gülümsüyor. Dişleri beklediğimden daha keskin ve cevap verirken gözlerinin parlaması beni endişelendiriyor. "Öyle mi?"

"Evet," diyorum. "Lütfen," diye ekliyorum.

"Baş General'in karısı olabilirsin ama sen hâlâ küçük bir orospu yavrususun ve ben de hâlâ çok büyük bir köpeğim," diyor Lydia, menekşe rengi gözleri tehdide benzer bir şeyle parlayarak. "Şimdi, eğer bana eşlik ederseniz, Leydi Darken, alışverişe gitme vaktiniz geldi."

Az önce bana ne dediğini anlamam bir anımı aldı. Ağza alınmayacak kadar kabaydı ve bunu sindirmem birkaç dakikamı aldı. Benden istediği şekilde hareket etmeyi reddettikçe Lydia'nın yüz ifadesi giderek daha da sinirleniyor.

"Beni takip etmemenin bir nedeni var mı?"

"Benimle bu şekilde konuşmaya iznin var mı? Karısına saygısızlık edilmesinden rahatsız olup olmadığını öğrenmek için kocama danışmalı mıyım?"

"Koşabilir ve generale ne istersen söyleyebilirsin," diyor Lydia. "Eğer böyle bir gelin olmaya niyetliysen."

"Ben kendisiyle bu tür bir saygısızlıkla konuşulmayacak türden bir gelinim. Ben sana hiçbir şey yapmadım. Bana ... demeniz için bir sebep yok." Kelimeyi tekrarlayamıyorum bile. Çok kaba ve zalimce.

Alt dudağım titremeye başlıyor. Derin bir nefes çekiyorum, çünkü ağlamak istemiyorum. Biri bana kaba davrandığı için hıçkıra hıçkıra ağlamak kesinlikle aşağılayıcı olurdu.

"Neden benden hoşlanmıyorsun?" Soruyu sesim titreyerek soruyorum.

Lydia uzun bir iç geçirir. "Bu kişisel bir şey değil Leydi Darken," diyor. "Diğer askerlerle sert bir şekilde konuşmaya alışkınım. Şehrin ya da resmi durumların bir yarattığı değilim. Baş General tarafından sizi koruması için seçildim çünkü onun kişisel muhafızlığında görev yaptım. Sizin daha hassas bir duyarlılığa sahip olduğunuzu unutmuşum."

"Bahse girerim Arthur'a hiç küçük sürtük dememişsindir," diye yakınıyorum.

"Yapmadım," diyor, yanağı eğlenerek seğiriyor. "Şimdi, bana eşlik edersen, sana güzel bir elbise almamızın zamanı geldi."

* * *

Kendime kaleden şehre kadar eşlik edilmesine izin veriyorum. Yeni Boston pırıl pırıl bir yer, insanlarla dolu ve

Heyecan. Lydia ve ben arabayı benim için önceden seçilmiş bir mağazaya götürüyoruz.

Fırfırlar ve Heyecanlar, tabelada yazıyor. Çok neşeli görünüyor, ki bu ilginç çünkü Devlet'in neşeli olduğunu düşünmüyordum. Güç, tören ve savaş yaptığını sanıyordum. Sanırım bunları da yapıyor.

"Hanımlar! Size nasıl yardımcı olabilirim!" Butiğe girdiğimizde bizi pembe bukleli saçlarıyla çok neşeli bir bayan karşılıyor.

"Bu Leydi Darken," diyor Lydia. "Bir ya da iki resmi elbise arıyor."

"Oh, tabii ki! Benim için zevktir! Ne kadar güzel bir gençsiniz, Leydi Darken. Ve muhteşem bir renk. Pembe ya da maviyi rahatlıkla giyebilirsiniz. Pembe bu mevsimde moda. Belki de seçiminiz bu olur."

Sanki dükkânda pembe olmayan her şey varmış gibi konuşuyor. Beni kurtarması umuduyla Lydia'ya yalvaran bir bakış fırlatıyorum ama görünüşe göre o sadece hayatımı kurtaracak, gururumu değil. Kapının önünde duruyor, gözleri dışarıdaki sokakta geziniyor. Beni tehlikeden koruyor ve çirkin kıyafetler teknik olarak tehlikeli değil.

Sonraki bir saat boyunca, hiçbiri içime sinmeyen çeşitli elbiselerle dolup taşım. Çok fazla malzeme var ve hepsi çok hantal. İçinde kayboluyorum. Asistan, olay yaratacak dramatik bir şey istediğimi düşünüyor gibi görünüyor, ancak ben sadece uyum sağlamaktan çok daha mutlu olurdum.

"Neden bu kadar uzun sürdü Leydi Darken?" Lydia sonunda bunun çok fazla zaman aldığını fark eder.

"Beni aşırı büyümüş bir bebek gibi giydirecek bir yere götürdünüz," diye yakınıyorum. "Giymek için sofistike bir şeye ihtiyacım var!"

"Herhangi bir elbise sizi genç gösterecektir, çünkü öylesiniz," diyor Lydia. "Ve bu elbiselerin çoğu, giyen kişiyi olduğundan daha genç gösterecek şekilde tasarlanıyor, çünkü çoğu zaman kadınlar erkeklerin bundan hoşlandığını düşünüyor."

"Bu kadar mı?"

"O olmadığına dair elimde hiçbir kanıt yok," diyor.

"Sebebin bu olduğunu sanmıyorum... pembe firfırlar çok fazla. Dolgun etekler çok fazla. Parlak floresan renkler çok fazla. Ben sade bir şey istiyorum."

Lydia sonunda bana acıyor. "Lord Darken'in renkleri siyah ve kırmızıdır, belki de aramamız gereken renk düzeni budur."

"Dün havaalanından çıkarken çok şık ve zarif bayanlar gördüm. Böyle bir şey giymiyorlardı."

"Sokak kıyafetleri giiyorlardı. Siz ise resmi bir etkinlik için alışveriş yapıyorsunuz. Gereklilikler farklı."

"Ama burada hiç resmi bir etkinlikte bulunmadım. Ve şu ana kadar karşılaştığım hiç kimse bana yardımcı olmadı."

Parlak pembe kumaş kakofonisiyle çok heyecanlı olan satıcı bayanı aşağılamamak için sesimi alçak tutmaya çalışıyorum.

"Çok teşekkür ederim," diyorum. "Elbiselerin hepsi çok güzel, hangisinin bana daha çok yakışacağını düşünmem gerekecek."

Yüzü düştü. Bunun ne anlama geldiğini biliyor. Bazı sosyal işaretlerin toplumlarımız arasında aynı kaldığını bilmek güzel.

"Dükkânı şereflendirdiğiniz için teşekkürler Leydi Darken," diyor. Lydia beni dükkândan dışarı çıkarıyor.

"Umarım gerçekten uygun bir şey bulabiliriz," diyorum. "Beni oraya neden götürdüğünüzü bilmiyorum."

"Bu tür bir kıyafetin içinde hoş görüneceğini düşünmüştüm ve öyle de oldu, ama haklısın. Baş General ile fena halde çatıştınız."

"Beni başarısızlığa uğratmaya mı çalışıyorsun Lydia?"

"Sizi memnun etmeye çalışıyorum, Leydi Darken. Buraya aşağı yukarı bej bir çuval giyerek geldiniz. Her şeyin bir gelişme olacağını düşündüm."

Gerçekten çok küstah olabiliyor. Maraline'in onunla sağlam bir tartışma yapacağına eminim. Küçümseyici iğnelemelerin hiçbirini alttan almazdı. Muhtemelen Lydia'nın üniforması ya da kendini çok sinsi hissediyorsa kaşları hakkında bir şeyler söylerdi.

Öte yandan ben, birkaç kapı ötede çok daha olası bir dükkân gördüm.

Dükkânın tabelasında "*Karanlık Arzular*" yazıyor. Tabela siyah, yazı kırmızı ve fırfırlı pembe elbise dükkânının yakınında olduğu için muhtemelen benzer bir şey olduğunu varsayıyorum, sadece farklı renklerle.

"Bu kulağa daha iyi geliyor," diyorum kendimden emin adımlarla içeri girerek.

Kendimi hemen deri giysilerle çevrili buluyorum, ilk başta bir tür umut vaat ediyor gibi görünüyorlar, ta ki neredeyse hepsinin üzerlerinde fallik şekiller olduğunu fark edene kadar, bazıları iç kısımda, bu da zihnime her türlü jimnastiği yaptırıyor. Başka aksesuarlar da var, çoğunlukla kelepçe, kısıkaç ve zincir şeklinde.

"Size nasıl yardımcı olabilirim prenses?" Kırpılmış siyah saçları ve bol miktarda koyu renk göz makyajı olan çok uzun boylu bir adam, artık şehvet dolu olduğunu tanımlayabildiğim bir sırıtışla bana yaklaşıyor.

"Bir elbise arıyorum," dedim. "Ama bu... ne... hmmm."

Omzumun üzerinden Lydia'ya bakıyorum ama o bir şekilde buharlaşmış gibi görünüyor.

"Çok fazla elbisemiz yok. Sana çok yakışacak bir lateks eteğim var. Sıkı bir kalçan ve güzel bir göğüslerin var."

Birinin benimle bu kadar cesurca konuşması beni dehşete düşürdü.

"Kings Corner'a başlamak istiyorsun, değil mi?" Bu soruyu şaşkın bakışlarıma karşılık olarak soruyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şehre yeni geldin, doğanın sana verdiklerini satıp para kazanmaya hazır mısın? Çok güzelsin. Ve masum görünüyorsun. Merak etme. Popüler olacaksın."

Önceden var olan korku hissim derinleşiyor. Hayatım boyunca böyle bir şey duymadım. Ne önerdiğini anlıyorum ve bu iğrenç. Bana sanki takas edilecek bir et parçasından başka bir şey değilmişim gibi bakıyor.

"Ben satılık değilim!" Kibirli bir şekilde söylüyorum. "Oh, değil misin?"

"Kesinlikle hayır! Ben bir Artifice geliniyim."

Bu ifadeyi daha önce hiç kullanmamıştım ama ben buyum. Ben Artefice'in kendisi tarafından seçilerek statüsü yükseltilmiş bir kadını. Bu gerçeği iddia edebilecek çok az kadın vardır.

"Yani satıldınız. Sadece paran ödenmedi," diye sırtıyor. Durumumdan etkilenmemiş gibi görünüyor ama bunun nedeni kim olduğumu bilmemesi. "Ama o vücut bir erkeğe ait, değil mi?"

"Şey, bu... Sanmıyorum. Bu şekilde söylediğinde. Yani... bu ne cüret."

Gülüyor, çok eğleniyor. Bunun komik olduğunu düşünüyor çünkü tamamen askerlerle dolu bir cephaneliğin içinde yaşadığımı bilmiyor.

"Neye cüret ettiğimi bilsen şaşarsın, kedicik," diyor, fazlasıyla tanıdık bir şekilde konuşarak.

"Benimle olmaz. Ben evli, eşli bir kadını ve burada satmaya çalıştığınız şeyi giyecek türden biri değilim."

"Sen yapmazsan kocanın metresi yapacak," diyor korkunç adam. Benimle alay etmekten hoşlanıyor gibi görünüyor, ki bu da para kazanmanın mantığına çok ters olmalı. Bu şimdiye kadar maruz kaldığım en kötü satış konuşmasıydı.

"Benim kocam onurlu bir adamdır! Ne cüretle böyle imalarda bulunursun? Bu küstahlığını sana ödeteceğim!"

Bana gülüyor. "Sen mi? Taşra aksanıyla mı? Bana bunu nasıl ödeteceğini sanıyorsun?"

"Kocama söyleyeceğim."

"Sen git ve kocana söyle, köylü fare, bakalım ne olacak."

"Evet, ne olacağını göreceğiz," diyorum üzerime gelirken.

"Bu şehirde hayat hakkında öğrenmeniz gereken çok şey var. Yanlış yerlere gidersiniz, yanlış insanları kızdırırsınız, sonunda kendinizi nehirde bulursunuz."

"Ne? Yüzmek mi?"

"Balıklarla birlikte," diyor, sanki bu bir tehditmiş gibi.

"Belki balık severim," diyorum, tartışmaya nasıl devam edeceğimi şaşırmış ama kazanmayı çok isteyen bir halde. "Belki biraz balık pişiririm. Ama sizin için çok geç bayım. Senin kazın çoktan pişti. Ben evliyim..."

O anda Lydia aniden ortaya çıkıyor, elini ağzıma kapatıyor ve beni mağazadan dışarı çıkarıyor.

"Archon-General'in adını gelişigüzel ortalığa atmayın," diyor. "Özellikle de pislik tacirleriyle tartışırken."

"Buraya beni korumak için mi yoksa onun itibarını korumak için mi geldin?" Şokun etkisi geçince soruyu tıslıyorum. "Oraya girmeme izin verdiniz ve bana korkunç şeyler söylediğinde bile müdahale etmediniz. Benimle sanki ben bir..." Sesimi alçaltıyorum ama skandal fısıltım yine de duyuluyor. "Bir *fahişe*!"

"Bu sana bensiz kaçmaman için bir ders olur. Aptalca kararlar alırsan seni koruyamam. Ayrıca, bu şehrin size kişisel olarak hizmet etmek için burada olmadığını öğrenmeniz iyi bir fikirdir. Burası yaşayan, nefes alan bir varlık ve sizi umursamıyor."

Şok olmuş ve sinirlenmiş bir halde ona bakıyorum. "Eve gitmek istiyorum," diye açıklıyorum.

"Giyecek bir şey bulana kadar geri dönmeyeceğiz," diyor. "Surat asmayı bırak ve beni takip et."

Başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Arthur'a elim boş dönmek bir yana, bu elbiseyi üçüncü gün giymeyi bile hayal edemiyorum. Bu yüzden Lydia'nın isteklerine boyun eğdim ve beni kasabada gezdirmesine izin verdim.

* * *

Arthur'u tekrar gördüğüme sevindiğimi ve heyecanlandığımı fark edince şaşıyorum. Biz dönerken ofisinden çıkıyor. Lydia tarafından görevlendirilen iki asker tüm çantaları taşıyor. Sonunda eksiksiz bir gardırop aldım.

"Kızlar bugün alışverişte eğlendiniz mi?" Arthur bu soruyu, annem ve kız kardeşim pazardan döndüklerinde babamın takındığı gülümsemeye çok benzeyen, bilmiş ve hoşgörülü bir gülümsemeyle soruyor. Erkeklerin kadınlar hakkında bildiklerini düşünmekten hoşlandıkları bir şey varsa, o da sözde alışverişi sevdikleridir.

"Umarım aldığım şeyi beğenirsin," diyerek sorusunu geçiştiriyorum.

"Mhm, eminim yaparım," diyor. Sonra başımın üzerinden bakıyor, gri bakışları korumamı buluyor.

"Benim masum gelinim bugün neden genelev malzemeleri satan bir dükkândaydı, Lydia?"

"Ben onu durduramadan içine girdi, efendim."

Arthur bana bir bakış attı. Lydia'nın beni beladan kurtarmak için parmağını bile kıpırdatmayacağını biliyorum - eğer başım beladaysa. Hangimizin onun kötü defterinde olduğundan emin değilim. Sonra tekrar Lydia'ya bakıyor.

"Senin onu durduramayacağın hiçbir şey yapamayacağını bildiğimi biliyorsun," diyor. "Eminim bunun çok eğlenceli olduğunu düşünmüşsündür ama onun bedenini olduğu kadar aklını ve ahlakını da korumalısın. Bir daha böyle bir olay duymak istemiyorum, anlatabildim mi?"

Lydia hemen, "Evet efendim, elbette efendim," diye itiraz ediyor. Kocamla tartışmaz. Hemen boyun eğiyor.

ve tamamen ona karşı. Benimle tartıştığı gibi onunla tartışmıyor ve kesinlikle onu aşağılamıyor.

Başından beri bizi izleyen insanlar olduğunu fark ettim. Lydia korumam olabilir ama şehirde beni görmeyeceği bir yere gidebileceğimden şüpheliyim.

"Git ve hazırlan Mila," dedi bana. "Birazdan yola çıkacağız."

BÖLÜM 4

M*ila*

Bana söyleneni yaparken, Lydia'yı ispiyonlarsam ne olacağını merak ediyorum. Nerede olduğumu biliyor olabilir ama bana sürtük dediğini bildiğinden şüpheliyim.

Sonunda çok güzel olduğunu düşündüğüm siyah bir elbise elde ettim. Kumaşında belli bir ışıltı var, bu yüzden hareket ettiğimde parıldıyorum. Vücudumun doğru olduğunu düşündüğüm yerlerine yapışıyor. Sanırım beni dönüştürüyor. Kıvrımlarım ortaya çıkınca artık eskisi kadar genç görünmüyorum. Göz farının yanı sıra çok kırmızı bir ruj sürmeyi de tercih ettim. Kırsal kesim için fazla ağır ve dramatik bir görünüm ama bu şehir için uygun olduğunu hissediyorum.

Yatak odasından çıktığımda Arthur bana "Şu haline bak," diye iltifat ediyor. "Bugün iyi iş çıkardın Mila. Elbisen çok güzelmiş."

"Teşekkür ederim," diye gülümsüyorum, onu memnun ettiğim için çok mutluyum. Bu giysinin içinde kendimi çok seksi hissediyorum. Kendimi on yaş daha yaşlı ve sonsuz derecede daha sofistike hissediyorum. Bu kıyafetin içindeyken kimse bana bir şey söyleyemez. Üzerimden çıkaracağımı hiç sanmıyorum.

Evden çıkmaya hazırlanırken gözlüğünü takar. Gözlerini karanlık bir bariyerle örtüyorlar, aksi takdirde incitecek ya da zarar verecek ışığı engellemeleri gerekiyor. Yazık, çünkü artık yüz ifadesini o kadar iyi okuyamıyorum.

Bir araca binerken ona "Seninle seyahat etmek hoşuma gidiyor," diyorum. Şık, alçak ve sadece iki koltuklu. Kocamla ilgilenen ve benden hoşlanmadığı her halinden belli olan üçüncü bir korumaya yer yok. Bu hoşuma gitti.

"Bu çok tatlı," diyor gülümseyerek.

"Keşke hep seninle seyahat edebilseydim, Lydia ile değil. Bana karşı çok kaba."

Bana doğru bakıyor. "Seni güvende tutacaktır," diyor. "Tavırları bir yana, onun kadar güvendiğim çok az kişi var."

Bu sözler içimde kıskançlık uyandırıyor. Başkalarını, özellikle de bir kadın olan Lydia'yı bu kadar önemsemesi fikri hoşuma gitmiyor. Eşi olmayabilir ama belli ki hayatının bir parçası.

"O güzel yüzündeki ekşi ifadeyi silebilirsin," diyor kuru bir sesle. "O senin için hiçbir şekilde bir tehdit değil. Erkeklerle ilgilenmiyor, hele benimle hiç ilgilenmiyor."

"Herkes seninle ilgileniyor," diyorum, ne demek istediğini tamamen anlayamadan.

Kıkırdıyor. "Bu çok sevimli. Şimdiden kıskanıyorsun."

"Etrafım benim gezegendeki en muhteşem yaratık olduğumu düşünen erkeklerle çevrili olsaydı kıskanmaz mıydın?" Soruyu soruyorum ve hemen ardından pişman oluyorum. Muhtemelen umurunda olmazdı. Benimle daha dün tanıştı ve bana tahammül etmek zorunda, çünkü Artifice öyle söyledi. Erkekler yataklarına almak zorunda kaldıkları kadınları kıskanmazlar.

"Sana uygunsuz bir şekilde bakan her erkeği öldürürüm," diyor yumuşak bir sesle.

Bu beni güldürüyor. "Bugün bana hem bakan hem de uygunsuz bir şekilde konuşan bir adam vardı..."

Arthur, "*Öyleydi*," diye yanıtlıyor ve aracı caddeler boyunca yumuşak bir şekilde kaydırıyor.

Ona bakıyorum ve şu anda gözlerini görebilmeyi her zamankinden daha çok diliyorum. Şaka mı yapıyor? Mecazi anlamda mı konuşuyor?

"Ona ne oldu?"

"Siz dükkânından ayrıldıktan iki dakika sonra emekli oldu."

İçimden soğuk bir ürperti geçiyor. "Onu sen mi öldürttün?"

Arthur bana tekrar bakıyor, yansıtıcı gözlüklerinin koyu renkli bandı hiçbir şeyi ele vermiyor. "Gelinime müdahale etmenin cezası ölümdür," diyor. "Şehir onu özlemeyecek."

Kendimi suçlu hissediyorum. Adam bana karşı kaba ve duygusuzdu, ancak bunun için mahkemeye bile çıkarılmadan idam edilmeyi hak ettiğini düşünmüyorum. Görünüşe göre kocam herhangi birini öldürtebilir. Bu hafife alınmaması gereken bir güç.

"Benden korkma Mila," diyor. "İnsanlar senin kim olduğunu zaten biliyor. Seni güvende tutmak, sana en ufak bir saygısızlıkta bulunanları ortadan kaldırmak anlamına geliyor."

"Lydia hariç," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Kıkırdıyor. "Sana olan bağlılığımın bir göstergesi olarak Lydia'yı öldürmemi ister misin, gelinim?"

"Hayır! Tabii ki hayır!"

"Ne istediğinize dikkat edin" diyor. "Ve dünyayla nasıl etkileşim kurduğunuza daha da dikkat edin."

Dükkânına girmemiş olsaydım adamın hâlâ hayatta olacağını söylüyor. Ama bu eylemin sonuçlarının ne olacağını bilmiyordum. Şimdi kendimi çok suçlu hissediyorum.

* * *

Hedefimize varıyoruz, kendi evimizden çok uzak olmayan güzel bir bina. Bu binada bir incelik ve kadınsılık var. Ana kapıyı çevreleyen kesme, köşeli camda çiçek temsilleri bile var. Bu şehirde doğanın var olduğunu anlayan birileri olduğuna dair gördüğüm ilk işaret bu.

Arthur arabayı park ediyor ve inmeme yardım ediyor. Artık onun neler yapabileceğini bildiğim için ona bir daha aynı gözle bakabilecek miyim merak ediyorum. Zaten biliyor olmalıydım. Yara izlerini görmüştüm. Bunların sadece bedeninde olduğunu, ruhunda olmadığını düşünmek aptalcaydı.

Beni içeri götürüyor, burada muhtemelen hayatta kalmak isteyen son derece kibar hizmetkârlar tarafından karşılanıyoruz ve ardından düzinelerce insanın dans ettiği ve daha da fazla insanın sohbet ettiği büyük ve hareketli bir balo salonuna götürülüyoruz. Geniş bir yaylı çalgılar grubu tarafından müzik çalınıyor ve garsonlar kalabalığın arasında dolaşarak her seferinde bir lokmalık atıştırmalık olmak üzere bir ziyafet değerinde yiyecek dağıtıyor.

Gelişimiz fark edilmedi değil. Arthur nereye giderse gitsin, kalabalık önce dağılıyor, sonra da etrafımızda toplanıyor. Herkes bizi selamlamak istiyor ve ben hiçbirinin adını ya da yüzünü hatırlayamıyorum.

"Mila." Arthur, her birine kibarca gülümsediğim onlarca tanışma faslından sonra beni dürtüyor. "Bu Emmaline Carpenter; kendisi Boston Kadınlar Derneği'nin başkanıdır. Eğer çok şanslıysanız, sizi kendi saflarına kabul edecektir."

Emmaline Carpenter kız kardeşim Maraline'den daha yaşlı ama muhtemelen annemden ya da Arthur'dan daha genç bir kadın. Sanırım otuzlu yaşlarının ortalarında. Parlak sarı saçları, ince ışıık ve elmas zincirleriyle kaplı süslü bir topuz şeklinde kıvrılmış. Makyajı zarif ve özenli bir şekilde yapılmış. Gözleri dumanlı farla koyu bir şekilde çizilmiş, dudakları yakut kırmızısı parıldıyor. Yanakları ve burnu sadece hafif bir kozmetik çil ile harmanlanmış ve kaşlarının üzerine minik parlak elmaslar yerleştirilmiş. Bugün terzide gördüklerimden bile daha güzel ipek bir elbise giyiyor. Soluk bebek mavisi renginde, dantel detaylarla süslenmiş, belden büzgülü ve etek ucuna basmak istemeyenlerin mesafeli durmasını sağlayan geniş bir eteğe sahip.

Bana gülümsüyor ve gecenin bir yarısı bile olsa sanki güneş üzerimde parlıyormuş gibi hissediyorum.

"Emmaline, bu benim gelinim, Mila Darken."

Benim adıımı onun soyadıyla birlikte kullanıyor ve ben de bekar bir kadından evli bir kadına geçişı daha gerçek hissettirecek bir tören yapma isteğini hissediyorum.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, gözleri yüzüme yerleşiyor ve beni derinlemesine inceliyor. Bu, özellikle önemsemediği biriyle tanışan bir insanın sıradan bakışları ya da gülümsemesi değil. Bu, sizi arzulu bulmasını istemediğiniz biri tarafından incelenmek gibi bir şey.

"Ne kadar genç bir gelin! Artifice senin soyundan bolca istiyor, değil mi Arthur?" Bir kahkaha attı

yorumunun yargılayıcı olmaktan çok dostane ve cesaretlendirici görünmesini sağlayacak kadar karizma içeriyor.

Bebeklerden bahsedilmesi beni dehşete düşürdü, çünkü bu tabii ki onun cinsiyeti bildiği anlamına geliyor - tabii ki bunu biliyor. Gelinler bunun içindir, üreme ve bebekler. Bu bir sır değil.

Ama bu bana, orada bulunan herkesin bana, eskiden katıldığımız ilçe fuarlarında kalabalığın yeni ödüllü düveye baktığı gibi baktığını hissettiriyor. Onların gözünde Arthur'un varisleri için bir araç olarak değerlendiriliyorum, başka bir şey değil.

"Dehşete kapılmış gibi bakma," diye gülümsüyor Emmaline. "Arthur'a takılıyorum, sana değil. Sen mükemmel bir Melek gülü gibisin, değil mi?"

"Teşekkür ederim," diyorum nazikçe. Söylenecek en güvenli şey bu. Kimse nazikçe teşekkür edilmesine gücenemez.

Arthur bu noktada beni başkalarıyla tanışmam için uzaklaştırıyor, ki buna minnettarım çünkü Emmaline ile konuşmak, özellikle zarif bir mikroskop altında hücre hücre incelenmek gibi hissettiriyor. Bu seviyede bir toplum için hazırlıklı değilim. Elbette annem kızlarını buna hazırlamaya çalıştı ama bizim bölgemizde başarılacakların bir sınırı vardı. Bu, kamaramızda düzenlenen av balosuyla aynı şey değil.

"Neden sürekli bebeklerimiz hakkında konuşuyorlar?" Kısa bir süre baş başa kaldığımızda bu soruyu ona mırıldanıyorum.

"Eşleştirmenin gelecekteki genetiği kontrol etmek amacıyla yapıldığına dair bir teori var. Artifice, insanların yaptığı gibi dünyaya kısa vadeli bir bakış açısıyla hareket etmez. Gelecekteki dünyayı inşa ettiğini bilir. Kısa vadeli acı, uzun vadeli kazanca yol açacaksa kabul edilebilir."

Hemen kulak misafiri olduk. Arthur'un yörüngesinde olmak için yanıp tutuşan insanlar etrafımızda kümелendi. Onun ne kadar saygıdeğer olduğunu anlamamı sağlayan özel bir köpek yavrusu enerjisine sahipler. Archon-General'in önemli bir pozisyon olduğunu biliyordum ama Arthur önemliden de öte. O bu adamlar arasında bir efsane.

"Başka bir deyişle, amaçlar araçları haklı çıkarır," diyor bir hanımefendi. Bunu söylerken gülümsüyor, sanki güvercinlerin arasına bir kedi koyduğunu biliyormuş gibi.

Yine gerginliğin havada uçuştüğünü hissediyorum. Evde Artifice hakkında pek konuşmazdık. Bırakın tartışmayı, tartışma konusu bile olmazdı.

Erkekler getirdikleri kadınlara kaşlarını çatıyor ama kadınlar umursamaz görünüyor. Bir kadının Artifice ile etkileşimi genellikle seçilip seçilmemesiyle sınırlıdır, bu yüzden belki de büyük otorite bu insanlar için önemsiz olduğu içindir. Eskiden bana da önemsiz gibi gelirdi.

Emmaline elimden tutuyor, geniş ve bilmiş bir gülümsemeyle beni Arthur'un yanından uzaklaştırıyor.

"Benimle gel canım. Hanımlar birlikte sosyalleşiyor. Bu sayede erkeklerimiz de medeni görünmek zorunda kalmadan birlikte vakit geçirme ve sohbet etme şansı buluyor."

Doğru olduğunu düşündüğüm bu yorumuna bir kahkaha tufanı koptu.

* * *

Bayanlar salonu gösterişli ve süslü bir mekândır. Bu mekân pek çok açıdan görkemlidir, ancak özellikle kadınların sohbeti için ayrılmış alan çok güzeldir. Aynı zamanda popüler. Emmaline bana mekânı gezdiriyor, beni tanıtıyor

Burada, orada ve her yerde. Herkes bana iyi davranıyor çünkü herkes ona iyi davranmak zorunda.

Kadınlar vahşi, çekici ve esprili. Bazıları eşleşmiş ve evlenmiştir, ancak Artifice tarafından anne olmak üzere seçilmemiş ve kendi çıkarlarının peşinden gitmiş pek çok asil doğumlu hanımefendi de vardır. Söyleyecek çok şeyi olan, hepsi de skandal niteliğinde, renkli, sert ve heyecan verici karakterlerdir. Bence bu kadınlardan herhangi biri, uygunsuz sözleriyle beni kızartan ve titreten o korkunç seks dükkânı satıcısına karşı koyabilir.

Ne yazık ki, birçoğu sanki ben odada yokmuşum gibi benim hakkımda yorum yapmakta oldukça rahat.

Emmaline beni etrafa tanıttı. Kocamda gözü olduğu her halinden belli olan bir düşes dışında herkes son derece kibar. Arthur'un ben gelmeden önce New Boston sosyetesinin gözdesi olduğunu anlamaya başlıyorum.

"Demek Artifice'in Arthur için seçtiği kişi bu. Büyüleyici," diyor Düşes Bouquet. Elbisesi harika bir ışıltıyla parıldayan çok güzel bir kadın. Maraline ona bayılırdı sanırım. İkisinin de ağır makyaj yapma eğilimi var.

"O çok genç," diye devam ediyor, aynı anda hem belli biriyle hem de herkesle konuşarak. "Evlenecek yaşta mısın?"

"On dokuz yaşımdayım," diyorum.

"On dokuz! Artifice gerçekten de Arthur Darken'dan çok memnun olmalı. Yirmili yaşlarında, aklını kullanmasını bilen, kendine hakim bir kız yok onun için. Hayır, ona küçük bir köy kuzusu verilmiş. Sanırım senden çok hoşlanmıştır."

Sanırım kadın beni utandırmaya çalışıyor. Yatak odasına kaba göndermeler yapıyor, gençliğim ve masumiyetim nedeniyle bir ödül olduğumu ima ediyor. Bu bir iltifat değil. Aksine, kim olduğumu reddediyor.

Gözlerinin içine bakıyorum ve basitçe cevap veriyorum, "Evet, öyle. Ve ben o."

Odada gürültülü bir kahkaha yükseliyor. Emmaline elimi sıkıyor ve bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Buraya çok iyi uyum sağlayacaksın," diyor.

Bu noktadan sonra sohbet daha kibar ve misafirperverdir, ancak yine de bazı skandal anları vardır.

"Bebek doğurmak istiyor musun?" İçlerinden biri bana bu soruyu soruyor. Çok derinlemesine olmasa da kısa bir süre düşünüyorum çünkü bunun bir seçenek olmadığını biliyorum. Eninde sonunda bir bebek doğuracağım. Muhtemelen birkaç tane. Buraya bunun için gönderildim.

"Bilmiyorum," diyorum, soru her şeyden çok kafamı karıştırmıştı.

"O sadece bir çocuk," diyor Emmaline, belli ki görünmez bir bağın sonuna gelmiş. "Bu utanç verici bir eşleşme. Buna izin verilmemeli! Artifice'in onunla eşleşmek için neden beklemediğini anlamıyorum."

Kadınlar, erkekler gibi Artifice'i sorguladıklarını gizlemiyorlar. Kalabalıkta bir anlaşma dalgası var. Oldukça skandal, gerçekten.

"Ben, şey, Artifice'in yanlış olabileceğini söylemeye izniniz olmadığını sanıyordum?" Soruyu toplayabildiğim kadar nezaketle soruyorum.

Emmaline bana yavaşça, kedi gibi bir gülümseme veriyor. Manyetik kişiliği, istediği her şeyi söylemesini ve bunun iyi karşılanmasını mümkün kılıyor.

"Artifice'i asla sorgulamamakla ilgili kurallar iki grup insan içindir; kocalarımız ve yoksullar. Bizler işinde gücünde kadınlarız ve toplumun gerçek sorumluluğunu her zaman kadınlar üstlenmiştir. Yapıntı... şey, bir dikkat dağıtıcıdır. Bunu yakında öğreneceksiniz."

Duyduklarıma inanamıyorum. Küfür bu. Kışkırtıcı. Tehlikeli bir konuşma ve itiraf etmeliyim ki etrafta olmak oldukça heyecan verici.

"İşte," diyor büyük hanım kayıtsızca. "Kokla şunu."

Bana küçük bir pudra kabı uzattı. Sanırım koklamamı ve iltifat etmemi istiyor. Belki de bir çeşit parfümdür. Buraya uyum sağlamayı çok istiyorum, bu yüzden ikinci bir düşünce olmadan bana söyleneni yapıyorum. İçime çektiğim anda bir hata yaptığımı anlıyorum. Burnumda gazlı bir karıncalanma hissediyorum ve ağzımda hafif metalik bir tat alıyorum. Bir an sonra beynimde bir bomba patlamış gibi oluyor. Işık var ve neşe var. Hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum. Hissetmenin mümkün olduğunu bildiğimden daha iyi hissediyorum. Şarkı söylemek ve dans etmek istiyorum. Biraz kıkırdıyorum ve sonra çok gülüyorum. Hayatımda hiç gülmediğim kadar çok ve uzun gülüyorum.

* * *

Arthur

Akşam, bu akşamların ilerleme eğiliminde olduğu gibi ilerliyor. Evliliğimden kısaca bahsediliyor ama çoğunlukla aynı şeyleri konuşuyoruz.

Yıllardır birbirimize anlattığımız savaş hikayeleri, yenilerini beklerken.

Lance mahkemede.

"Bu isyancıların kökünün kazınması gerekiyor" diyor. "İdeoloji halk arasında yayılmaya başlıyor ve bir kez yerleşti mi, katliamdan başka hiçbir şey onu durduramaz."

Onu, birini öldürmek için bahane bulmayalı uzun zaman olduğunu ve bunu özlediğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Kan kokusu, ölümle sonuçlanan nihai fetih eylemi, bazılarında bağımlılık yapar.

Lance'in yaraları çoğundan daha kötü, bu da kana susamışlığının çok doğal ve anlaşılabilir bir intikam arzusuyla karıştığı anlamına geliyor. Onu şımartmak için dinliyoruz.

Omzuma bir dokunuş dikkatimi dağıttı.

"Böldüğüm için özür dilerim efendim ama sanırım gelininizin eve gitmesi gerekiyor." Lydia bana doğru kayıyor ve yumuşak bir sesle uyarısını mırıldanıyor. Bunu çok sakın ve ölçülü bir şekilde yapıyor ama biliyorum ki acil bir durum olmasaydı Lydia sosyalleşirken sözümü kesmeye asla cesaret edemezdi.

Özürlerimi sunuyorum ve çok daha aydınlık ve neşeli bir yer olan bayanlar salonuna gidiyorum. Bazen cinsiyetlere ayrılmanın ne kadar akıllıca olduğunu düşünüyorum. Eğer karanlık bir odada oturup Lance'le alkolün de etkisiyle iç karartıcı sohbetler yapmak istiyorsam, bunu evde de yapabilirim.

Atıştırmalıklar da burada daha iyi, daha tatlı ve daha hoş bir şekilde sunuluyor. Güneş gözlüklerim takılıyken bile, dekorun içinde belli bir neşe hissediyorum. Biraz hindistan cevizli buz alıyorum

ve içeri girdiğimde onu kemiriyorum. Lydia'nın yardımına ihtiyaç duyulduğu konusunda haklı olduğuna eminim ama böyle bir partide çok kötü bir şey olamaz.

Kadınların sesi erkeklerden daha gür çıkıyor ve sohbet o kadar çok yöne kayıyor ki, herhangi bir konuyu tek tek ele almak zor. Ancak tüm bu şamata arasında bile Mila'yı bulmam uzun sürmüyor. Çünkü eşim bir masanın üzerinde durmuş, bir tür meleksi kır şarkısı gibi görünen bir şey söylüyor. Diğer kadınlar da el çırparak ve şarkıya eşlik etmeye çalışarak onu teşvik ediyor. Ortaya çıkan etki, eğitimsiz kedilerden oluşan akustik bir salondan farksız.

Emmaline kaosun kıyısında, mutlak bir karmaşayı başarıyla yöneten birinin bakışıyla her şeye gülümsüyor.

"Burada neler oluyor?" Ona ilk ben yaklaştım. Gelinimin bir masanın üzerinde olması hoşuma gitmiyor, belli belirsiz tehlikeli ama ben bir askerim ve bundan çok daha tehlikeli şeylerin yaşandığını gördüm. Onu bu kadar dışa dönük görmek beni şaşırttı. Daha ağırbaşlı bir tipe benziyordu.

"İyi maldan bir tutam fazla içti," diyor Emmaline. "Ona bir nefes çekmesini söyledim ama o tüm gücüyle içine çekti."

"Peki iyi olan şey nedir?" Ses tonumu çok dikkatli ayarlıyorum.

"Oh, Doğu Yakası'ndan yeni ithal edildi. Çok ama çok güzel. Kızlarla ben bütün hafta bunun tadını çıkardık."

Kelimenin kendisini söylemeyecek. Bu her şeyi çok gerçekçi yapardı.

Soma demek istiyor. Bu odadaki her kadının toplumumuzun sahip olduğu en yasadışı uyuşturucuya katıldığını ve bunun

Masum gelinim de bunu almaya teşvik edildi - ne olduğunu bile bildiğini varsayarak.

"Bu yasadışı," diye

hatırlatıyorum ona. Hiç orali

olmadı.

"Gelinim on dokuz yaşında ve New Boston'a yeni geldi. Ona iyi bir örnek olmanızı istedim, yozlaştırıcı bir güç değil."

"Eğer onu masum tutmak istiyorsanız, evinizde tutun. New Boston masumiyetin yeri değildir ve siz de bunu çok iyi biliyorsunuz, Baş General."

"Bana ve konumuma biraz saygı duyabileceğini düşünmüştüm," diye homurdandım.

Emmaline gülümsüyor, yılmadan. Bu Soma. Diğerleri kadar kafası iyi olmayabilir ama korku gibi bir şey hissetmemek için yeterince içmiş olduğu açık. Onunla konuşmanın bir anlamı yok. Bu odadaki hiç kimseyle konuşmanın bir anlamı yok. Bu, uzun zamandır karşılaştığım en büyük kanunsuzluk ve toplumsal çürüme göstergesi.

Hepsiyle uğraşacak vaktim yok. Karım için endişeleniyorum, şu anda o kadar çok sallanıyor ki masadan düşmek üzere. Tüm bunlar görüldüğünden daha tehlikeli. Başından beri daha dikkatli olmalıydım. Kadınlar her zaman göründüklerinden daha tehlikelidir.

"Ben... hayatımın... zamanını geçirdim..." Mila mırıldanıyor.
"Ve daha önce hiç böyle hissetmemiştim..."

Onu kollarıma aldım. Taşımak için yeterince hafif ve onu tutmak etrafta koşturmasına izin vermekten daha kolay. Gözleri parlak. Çok parlak. Göz bebekleri fincan tabağı gibi ve

Konuşma hızı, herhangi birinin anlamayı umabileceğinden yaklaşık iki kat daha hızlı.

Dün karşımda tatlı, masum bir genç kadın duruyordu, bugün ise kollarımda toplumumuzun bildiğı en yasadışı uyuşturunun etkisiyle aklını kaçırmış, kızlığı bozulmuş bir sosyeteyi tutuyorum.

"Gidiyoruz," diyorum Lydia'ya, o da beni kadın kalabalığının kenarına kadar izledi ve şimdi ikimizin arkasından kalabalığa karışıyor.

"Olamaz," diye mırıldanıyor Lydia. "Ne oldu?"

"Emmaline ona biraz Soma verdi," diye homurdanıyorum.

Neyse ki bu tür angajmanlardan kurtulmanın her zaman bir arka yolu vardır. Mila bu toplantıdan yıpranmış bir şekilde ayrılan tek kişi olmayacak ve görünmeden ayrılması gereken tek kişi de o olmayacak.

Onu arabaya taşıyıp yolcu koltuğuna oturtuyorum ki bu, vahşi bir kediyi ıslak bir çuvala koymaya çalışmak kadar kolay. Nerede olduğunu ya da ona neler olduğunu tam olarak bilmiyor. Kapıyı kapatmadan önce dış kilidi etkinleştiriyorum, böylece biz hareket halindeyken kapıyı açamıyor. Bu bir sorunu çözdü, ama ben uzaklaşmaya çalışırken o hala yanımda.

Neredeyse anında elleri üzerimde, hiç de hanımefendiye yakışmayan bir şekilde beni mıncıklıyor.

"Seni becermek istiyorum," diyor.

"Uyşturunun etkisi altındasınız, genç bayan. Yatağa gidiyorsun."

Kelimeler ağzımdan çıkarken bile anlamsız olduklarını biliyorum. Bu gece uyumayacak. Muhtemelen yarın uyumayacak. şu anda zihni bir deniz kadar geniş.

ve enerji seviyesi hiç olmadığı kadar yüksek. Etik olmayan bir tür, bunu onu programlamak için en iyi fırsat olarak değerlendirecektir.

Hiçbir zaman ahlaklı bir adam olmadım, ancak onurlu biri olma eğilimindeyim.

Onu nereye götürebileceğimi biliyorum. Kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği bir yere. Sınırsız enerjisinin sorun olmayacağı bir yere.

"Burayı seveceğimi sanmıyordum çünkü her şey çok farklı, ama aslında herkes çok iyi," diye geveliyor şehirden çıkarken. "Sıkıcı olacağını düşünmüştüm, sonra da korkunç olduğunu düşündüm. Ama iyisin. Seksi severim. Sen seksli sever misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum, dudaklarımda hafif bir tebessümle. Bu çok yanlış ama aynı zamanda oldukça eğlenceli.

"Ne olduğunu bilmiyordum. Daha önce hiç sormadım. Maraline bazen göndermeler yapardı ama bana söylemeye cesaret edemezdi. Şimdi ondan daha çok şey biliyorum. Eminim o bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemez."

Bana seks hakkındaki tüm düşüncelerini, ne kadar iyi hissettirdiğini ve şehir dışında ne kadar hoşuna gittiğini anlatıyor. Bunun oldukça tatmin edici bir sohbet olduğunu itiraf etmeliyim. Normal ruh halinde olsaydı bunların hiçbirini söylemeye cesaret edemeyeceğini biliyorum.

Sonunda, arazinin önemli ölçüde değiştiğini fark eder.

"Neredeyiz biz?"

"Şehrin dışında," diye açıklıyorum. "Haydi. Arabadan in."

Burada dolaşmasına izin verecek kadar güvenli. Onu avlayabileceğimden hiç şüphem yok, Lydia ve bazı

Muhafızlar bizi dışarı kadar takip etti, yani bir şekilde tahminimden daha hızlı olduğunu kanıtlarsa destek var.

Gelinim kendisi de dahil olmak üzere her şeyden ne kadar iyi korunduğunun kesinlikle farkında değil. Tabii ki böyle şeylerin farkında olamayacak kadar yüksekte. Kendinden geçmiş bir ifadeyle araçtan inerken şaşırtıcı derecede hoşgörölü bir gözle onu izliyorum.

"Burası bir çöl! Her yer toz ve hiçbir şey yok ve sonsuza kadar gidiyor!" Kum tepelerine doğru koşuyor. Gitmesine izin veriyorum, gerekirse onu kolayca alt edebileceğimi ve şu anda içinden akan enerjinin bir kısmını yakmanın onun için daha iyi olacağını biliyorum.

Burası bir çöl, ancak doğal bir çöl değil. Buradaki kum kayadan değil, bir zamanlar burada bulunan ve yüzlerce kilometreyi kaplayan kırık dökük çimento ve tuğla yapılardan oluşuyor. Burada ve orada harabe kalıntıları var, özellikle de hava ve zamanın güçlerine hala metanetle direnen büyük binalar. Ufka karşı duruyorlar, eğilmiş ve kırılmışlar ama henüz yok olmamışlar.

Gelinim yumuşak kumların üzerinde koşturuyor, ısıltılı elbisesi rüzgarda dalgalanıyor. Burada güneş gözlüklerimi çıkarıp sadece onu izleyebiliyorum. Gözlerimi rahatsız edecek kadar ışık yok, ama çürümüş bir zeminde onu parlayan, uçuşan bir güzellik gibi göstermeye yetecek kadar var. Bu ölü yerde, o yaşamın ta kendisi.

Sonunda bana dönüyor, mutlulukla parlıyor. Eninde sonunda onu bunun için terbiye etmem gerekecek ama şimdilik tek istediğim bu tatlılığı ve açıklığı şımartmak. Soma'nın etrafındayken değer yargılarımı sorgulamaya başlayamam. Bu çok ileri bir adım olur ama bunu bir süreliğine aklımın bir köşesine koyabilirim.

"Eski yol parçaları buldum, sanırım Őurada," diyor, yanına çökerken elinde bir asfalt parçası tutuyor, duyarsız avıyla gurur duyan yarı vahşi bir kedi yavrusu gibi bana doğru kıvrılıyor.

"Burası eskiden olduğu gibi dünyadan geriye kalanlar," diye açıklamaya başlıyorum. "Yeni Boston, savaştan sonra Doğu Yakası'ndaki Őehirlerden gelen tüm vatandaşları içine alarak inşa edildi. Her birinin kendi bağlılıkları ve liderleri olan bir mülteci Őehri olarak başladı. Şehir kurulduktan sonra neredeyse iç savaşa sürükleniyordu, ancak daha sonra Artifice en yüksek otorite konumuna yükseltildi. Diğer liderlerden farklı olarak, Yeni Boston'da yaŐayanlar için en fazla mutluluğu, istikrarı ve güvenliği sağlayacak kararları almaktan başka bir gündemi yoktu."

Hâlâ dinliyor. Aslında dinlemekten de öte. Her kelimeme asılıyor. Biraz daha açıklamaya karar verdim. "Şehrimizin serveti arttıkça, diğerleri bunu fark etti ve insan hükümetlerini Yapay Zeka ile deĖiŐtirdiler. Birkaç yüz yıllık bir süre boyunca, sadece toplumu ve medeniyeti yeniden inşa etmekle kalmadık, aynı zamanda insanlık tarihinde daha önce görölmemiŐ bir refah ve barış seviyesine ulaŐtık. Bugün, on milyardan fazla insan onun emirlerine göre yaşıyor. Tek yapmamız gereken Artefice'in yasalarına uymak. Peki bu ne anlama geliyor?"

"Soma yok mu?" Mila ilk seferinde doğru tahmin eder.

"Kesinlikle. Soma yok."

EĞiliyor, gözleri komplocu bir Şekilde parlıyor. "Bu iyi, Arthur. Hem de çok iyi. Denemelisin."

Tatlı Şey, denemediğimi sanıyor. Her genç, büyüklerinin hiçbir Şey yapmadığını düşünüyor gibi. Şu anda aramızdaki yaş farkını çok keskin bir Şekilde hissediyorum.

"Neredeyse senin sikin kadar iyi," diye mırıldanıyor kulağıma, dudakları lobuma kısa bir temas ediyor.

Bu konuda kararlılığımı test edecek. Her ne kadar şehvet dolu olsa da, bu durumda onunla cinsel bir şey yapamam. Normal şartlar altında kendimi kontrol etmek yeterince zor. Şimdi açıkça erotik davranıyor. Zihnimin bir kısmı bana bunun sadece ilaçtan kaynaklanmadığını söylüyor. Çiftleşmeye ihtiyacı var. Çiftleştirilmesi gerekiyor. Artifice onu bana döl vermesi için gönderdi. Suaredeki biraz açık sözlü konuşmalar bu konuda yanlış değildi.

"Lütfen, Bay Archon-General," diye nefes alıyor, düşüncesini tamamlamadan önce dudakları kulak mememe yaklaşıyor. "Lütfen beni tekrar becerin. Artık bakire değilim. Kullanmak için seninim."

Sikim taş gibi oldu.

"Kes şunu," diye uyarıyorum onu. "Yoksa sikilen senin tatlı amın olmayacak. Henüz kullanılmayı bekleyen başka bir deliğin var."

"Ağzım mı?"

"Kıçın."

Şok olmuş bir şekilde bana baktı. Bir an sonra, avazı çıktığı kadar gülüyor. "Bu çok aptalca. Bunu orada yapamazsın. Bunun için değil!"

"Seni temin ederim ki bunu orada yapabilirsin," diyorum ona sırtarak. Bir femme fatale olmak için elinden geleni yapsa da çok masum. "Ve sana göstereceğim, bu ilaçların etkisi geçtiğinde ve tekrar tamamen bedenine döndüğünde. Bunu hissetmeni istiyorum. Her parçasını."

"Sanırım şimdi hissederdim. Her şeyi hissediyorum," diyor derin derin nefes alarak. Yanımda uzanıyor ve bana gülümsüyor.

üzerimizdeki yıldızlar.

Aniden fark ettim ki uzun zamandır kimsenin arkadaşlığından bu kadar keyif almamıştım. Gelinimde, cinsel açlığının yanı sıra bir tazelik ve masumiyet de var. İyi bir mizacı olduğu kadar parlak ve hazır bir zihni de var. Benim sandığım gibi basit bir köylü kızı değil ya da en azından tam olarak öyle değil.

Ben de onu suarede özledim. Cinsiyetlerin ayrılmasına alışkınım. Bu gelenekseldir, ama o cehennem gibi kadınlar salonuna süpürülür süpürülmez yokluğunu fark ettim.

Aşk bu mudur? Birine aniden o kadar bağlanmak mıdır ki, dünya onunla daha parlak ve onsuz daha sönük görünsün?

Omzumun üzerinden bakıyorum, her şeyden çok alışkanlıktan. Uzakta Lydia bekliyor, tabii ki bizi buraya kadar takip eden gözetleme aracının kaputuna yaslanmış. Göstermelik değil, arabanın içindeki ve etrafındaki diğer birkaç koruma da öyle. New Boston'da çok sayıda düşmanım var. Bana karşı gelen herkesi silme alışkanlığım beni herkese sevdirmiyor, ama hayat bana onları canlı bırakmanın çok daha kötü bir fikir olduğunu öğrettiği için umurumda değil. Merhamet gösterdiklerimden, bu hatayı tekrar yapamayacak kadar çok yara izi taşıyorum.

"Seninle eşleştirildiğim söylendiğinde ne bekleyeceğimi bilmiyordum," diyor Mila. "Ama beni sana getirdiğine göre Artifice ne yaptığını biliyor olmalı." Küçük, sevimli bir esneme sesi çıkarıyor. Uzakta güneş doğmaya başlıyor. Bütün bir geceyi onunla geçirdim ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim.

"Sanırım yatma vaktin geldi," diyorum ona. "Senin için uzun bir gece oldu."

"Sanki her şey bir anda olup bitmiş gibi!" Ayağa kalkıp kendini sallayarak benim duygularımı tekrarlıyor. "Elbisemde kum var. Sen farkına bile varmadan yatağında da kum olacak. Kum her yere gider, değil mi? Tıpkı Artifice gibi. Artifice'e çok minnettarım, biliyorsun. Soma'yı almış olsam da hala seviyorum. Sence Soma alıp da sadık kalmak mümkün mü?"

"Hayır," diyorum. "Çünkü kuralları çiğnemek, size o kuralları verene saygısızlık etmek ve Soma ticaretini ve dolayısıyla ona karşı çıkan isyancıları finanse ederek Artifice'e saygısızlık etmek anlamına gelir..."

"Neden bütün eğlenceli şeyler yasak?"

"Hepsi değil," diye hatırlatıyorum ona.

"Oh, evet," diye genişçe sırtarak ne demek istediğimi anladı. "Sanırım bu dünyada hâlâ bir ya da iki zevk kaldı."

Onu arabaya kadar götürdüm. Arabayı sürmeye başladığımızda, neredeyse anında uyudu. Onun güvende olduğunu bilerek rahatladığımı hissediyorum. Soma'nın etkisi geçti ve bir daha asla onunla karşılaşmamasını sağlayacağım. Soma bu şekilde sinsidir. Bir kez denediniz mi, daha fazlasını denemeye mecbur kalırsınız. Yirmi yılı aşkın bir süre önce olmasına rağmen deneysel aşamamı hala hatırlıyorum.

* * *

Eve vardığımızda Mila hâlâ uyuyordu. Onu kucağıma alıp üst kata, hem kalenin hem de içindeki dairemizin eşliğinden geçiriyorum. Kollarımda neşeli bir ağırlık gibi. Hem sağlam bir sorumluluk hem de tatlı bir masumiyet hissi veriyor. Hayatımın sonuna kadar korumaya niyetli olduğum biri gibi hissettiriyor.

Uzun zamandır aşık olmamıştım ve hiç bu kadar derinden aşık olmamıştım. Bu genç kadına karşı hissettiğim bağ çok yoğun. İnanıyorum ki bu Yapay Zeka'nın işi. Makine hepimiz için en iyisinin ne olduğunu biliyor, ben de dahil. Bu, yaptığım şeyi neden yaptığımı ve nasıl bu hale geldiğimi hatırlatan iyi bir şey.

Onu yatağa yerleştiriyorum ama geri dönüp elbisesini çıkarmadan ve onu yatağa hazırlamadan önce Lydia'yı kontrol ediyorum. Mila uyuduğunda o da uyuyor ve yorgun olduğunu görebiliyorum. Ama gelinime yönelik tüm tehditlerden onun sorumlu olduğu konusunda net olmamız gerekiyor.

"Mila Soma'yı daha önce hiç görmemişti," diyorum dikkat kesildiğinde.

Genelde ona rahat durmasını söylerdim. Bu sefer söylemiyorum.

"Muhtemelen hayır, efendim." Lydia'nın yüz ifadesi iyi eğitilmiş. Ne söyleyeceğimi biliyor ama söylememi bekliyor.

"Ama sen yaptın," diyorum. "Senin görevin onu zarar görmekten korumak. Birisi gelinime doz verecek kadar yaklaştı. Herhangi biri olabilirdi, herhangi bir şeyle."

Lydia sertleşiyor. Ona karşı sert davrandığımı ve muhtemelen haksızlık ettiğimi biliyorum.

"Serbestçe konuşmama izin var mı, efendim?" "İzin verildi."

Lydia'nın gözleri benimkilerle buluştu. "Karınız halka açık bir etkinlikte olduğunda elini tutmamı ister misiniz efendim?" Lydia soruyu görünür bir samimiyetle soruyor, ancak ikimiz de sözlerinin alaycılıkla damladığını biliyoruz.

"Bu düzeyde bir yakınlık gereksiz olabilir ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

"Hanımlardan birinin ona koklaması için bir kap uzatmasını engellemek için hemen yakınında olmam gerekirdi. Leydi Emmaline'in eline bir tokat atmalı mıydım? Yoksa ortalama bir pelüş hayvanın kendini korumasına sahip olan genç eşinizi tokatlayarak yoldan çekmemi mi tercih ederdiniz, efendim?"

Bu dünyada benimle bu şekilde konuşmasına izin vereceğim çok az insan var. Lydia söz konusu ben olduğumda cevap verme hakkını kazandı, ama yine de bu cevabıyla zorluyor.

"Bunun bir daha yaşanmaması için ne gerekiyorsa yapın," diyorum.

Lydia başını sallar. "Anlaşıldı efendim."

"Ona göz kulak olman konusunda sana güveniyorum Lydia. Emmaline'le geçirilen yarım saat bir insanı yoldan çıkarmak için yeterlidir. Bu gece onun ahlaki yapısına pekâlâ zarar vermiş olabilir."

"Anlaşıldı efendim," diye tekrarlıyor Lydia. "Belirtileri bir şekilde gözden kaçırsak bile yakalanmasını sağlamak için bir idrar analizi protokolü oluşturabilirsiniz."

"İşaretleri kaçırmayacağız. Burası New Boston'daki en güvenli bina. Bu şekilde kalmasını bekliyorum. Siz ve diğer binlerce asker bu yüzden buradasınız."

"Ara sıra dışarı çıkması mümkün, efendim."

Lydia'nın bir şekilde alt metinde beni aptal olarak nitelendirirken saygılı bir şekilde düşüncelerini tamamen deadpan bir şekilde aktarma tarzı var.

"Doğru."

Onu içeride tutmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyorum, bu düşünceyi delilik olarak görüp reddetmeden önce. Onu seviyorum, ama bu onu tutsak tutmak anlamına gelmiyor. Sadece yapmam gerekecek.

Dünyanın ona herhangi bir şekilde zarar vermenin korkunç sonuçlara yol açacağını bildiğinden emin olun.

BÖLÜM 5

A *rthur*

"Seni piç Arthur!"

Düşes Emmaline Carpenter ofisimde ve tam bir öfkeye kapılmış durumda. Öfkesi onu içinde bulunduğu tehlikeye karşı körleştiriyor, önümde bir ileri bir geri yürüyor ve kendini serinletmek için yüzünün önünde bir yelpaze sallıyor. Yanardöner akuamarin rengi bir elbise giymiş, kıvrımlarına yapışıyor ve eminim ki görkemli bir şekilde arkasında iz bırakıyor. Elbisenin arkasının buruşuk ve önünün hafifçe yırtık olması bu ihtişamı bir nebze azaltıyor, sanki birisi elbisenin süsüne aldırmadan üzerine oturup kalkmış gibi. Saçları o çok süslü stillerden biriyle toplanmış, ancak bazı kısımları tokalarından düşmüş ve şimdi yüzünün ve omuzlarının etrafına dökülüyor.

Sakince, "Baş General Darken konuşuyor," diyorum.

"Evimde karınca gibi dolaşıp uyuşturucu arayan askerlerim vardı!" Sesi bir çığlık seviyesine ulaşıyor

uyuşturucu kelimesi. "Beni *kelepeçlediler* ve *sokakta* oturttular!"

Emmaline gibi bir kadını alçaltmanın ve cezalandırmanın çok az yolu vardır, ancak halkın önünde küçük düşürmek çok etkili bir yöntemdir.

"Karımı uçurdun," diye hatırlatıyorum ona. "Hâlâ bir evin olduğu için kendini şanslı say. Eğer yandaşlarından birinin bir daha bir molekül Soma'ya yaklaştığını duyarsam, topraklarını ve unvanlarını elinden alır, kolonilere gönderirim."

Bana doğru dönerek kendini dikleştirdi, yüzü saf kadın zehrinin bir resmiydi. "Buna cüret edemezsin! Biz toplumun bel kemiğıyiz. Benden bir düşman yaratıyorsun, Arthur."

Gururlu bir kadın ama bu durumda aptal bir kadın. Tehdit edilecek havada değılim ve düşman kelimesinin eski bir asker için çok özel bir anlamı var.

"Bir özür daha iyi bir hareket tarzı olurdu," diyorum hafifçe. Muhafıza "Onu zincire vurun" diye emrediyorum.

"Ne? Hayır! Hayır! Ne?" Paniklemeye başlar, öfke yüzünden bedeni kabarır.

"Gururuna yediremeyip özür dileyemediğın için az önce bir Baş Generali tehdit ettin. Sana hak ettiğinden daha fazla şans verdim ve sen bana en ufak bir saygı göstermedin. Bunu kolonilerde öğreneceksin."

"Beni oraya gönderemezsiniz."

"Elbette kabul edebilirim. Her yaştan bekar kadını kabul ediyorlar, hatta üreme çağını geçmiş olanları bile. Aşçılara ve temizlikçilere ihtiyaçları var.

Madencileri sağlıklı ve mutlu tutmak. Bu senin için de iyi olacak Emmaline. Hayatında ilk kez işe yarayacaksın."

"Arthur, lütfen!" Ona kullanmamasını söylememe rağmen ilk adımını kullanmakta ısrar ediyor.

Bir el salladım ve dramatik histeriler içinde sürüklenip gitti.

New Boston'daki herhangi bir kişinin benim tehditlerimi neden boş bulacak kadar aptal olduğunu merak ediyorum. Ünum genellikle benden önce gelir. Yine de bazıları kendilerini kanunların üstünde görecektir kadar kibirli.

* * *

Mila

Bağrıışmalar ve çığlıklarla uyandım. Arthur'un ofisindeki portreye çıkan küçük merdiveni bulana kadar parmak uçlarımda evin içinde dolaştım. Az önce Emmaline Carpenter'ın askerler tarafından götürölüşünü izledim. Eğer tehdidi gerçekleşecekse -ki gerçekleşeceğinden hiç şüphem yok- bana o Soma dozunu verdiği için her şeyini kaybetti.

Arthur bana saygısızlık ettiğİ için bir kişiyi öldürttü, bir diğİerini de beni yozlaştırmaya çalıştığı için kolonilere gönderdi. Aşırı derecede korumacı olduğı çok açık. Bana herhangi bir şekilde zarar veren herkes acı çekecek, mesaj bu.

O kadar nefret ettiğİ uyuşturucuyu kullandığım için bana ne yapacağını ancak hayal edebilirim. Ellerime bir titreme giriyor. Aslında kendimi oldukça hasta hissediyorum.

"Lydia!" Korumayı çağırıldığını duydum. Onun ofisine giriyor. İçimde bir sızı hissediyorum. Pek kıskançlık sayılmaz. Ya da belki

kıskançlık, ama romantik türden değil. Ona nasıl güvendiğini ve ona ne kadar inandığını kıskanıyorum. O benden daha yaşlı ve savaşta kendini kanıtlamış biri. Oysa ben kendimi sürekli aptal durumuna düşürmekten başka bir şey yapmadım. Onun saygısını kazanmaya başlamalıyım.

"Sen mi aradın?"

"Evet, lütfen Mila'yı uyandır. Geç oldu ve şimdiye kadar kahvaltı etmiş olmalıydı. İsteyeceğim son şey, onun bütün akşam partilere dalıp bütün gün uyuyan şu tembel hanımlardan biri olması."

Bunu duymak benim de hoşuma gitmiyor. Lydia'yı sanki benim bakıcımış gibi bana gönderiyor. Beni almaya gittiğinde yatakta olmayacağımı, çünkü burada olduğumu fark edene kadar çok kızgın hissederek gidişini izliyorum. Ona kaybolduğumu söyleyecek.

"Yatakta kayıp, efendim."

"Ne?" Arthur masasının arkasından kalktı. Ne kadar öfkeleneneceğini tahmin edebiliyorum. Zaten kötü bir ruh hali içinde ve ben de sınır dışı edilmek istemiyorum.

"Kayıp değilim! Ben buradayım!"

Portreyi açmaya çalışıyorum ama mandal yapış yapış ve karanlıkta hala nasıl çalıştığından tam olarak emin değilim. Tüm bu faktörlerin sonucunda, dün gece bana giydirmiş olması gereken geceliğin içinde, bir kez daha Arthur'un ofisine yuvarlanıyorum. Kendimi kocamın ve korumamın ayaklarının dibinde bulduğumda, dantelin bolluğu bunu daha az utanç verici bir an olmaktan çıkarmıyor. Hangisinin daha sinirli görüldüğü tam bir yarışma konusu.

Arthur beni kucakladı ve ayağa kaldırdı. "Ne yapıyorsun Mila?"

"Emmaline'i duydum ve neler olduğunu öğrenmek istedim, bu yüzden gizlice buraya geldim."

"En azından dürüstsün," diye iç geçirdi. "Ama gizlice yaklaşıp ofisimde olup bitenleri izlemeye devam edemezsin."

"Özür dilerim," diyorum, Emmaline'in yaptığı hatayı yapmayarak. Arthur boyun eğmek istiyor ve ben de ona bunu vermekten mutluluk duyuyorum. En azından elimden geldiğince. Hatalar yapmaya devam ediyorum ama kötü olmak için yolumdan sapmadığımı bilmesini istiyorum.

"Boş ver," diyor, bana kesinlikle başkalarına göstermediği bir bağışlayıcılık gösteriyor. Ses tonunda, onun için en azından biraz özel olduğumu düşündüren bir sıcaklık var. Eminim başka biri onu gözetlemiş olsaydı çok öfkelenirdi.

Lydia'ya doğru bir bakış bunu doğruluyor. Gözlerinde son zamanlarda hissettiklerimin aynısını görüyorum. Kıskançlık. Beni kıskanıyor çünkü kocam tarafından çok seviliyorum. Kocam üzerinde romantik emelleri olduğunu sanmıyorum ama sanırım onun için özel olmak istiyor. Arthur'un böyle bir karizması var. O doğal bir lider. Onun karısı olduğum için çok şanslıyım.

"Nasıl hissediyorsun?" Bu soruyu bana nazikçe soruyor.

"İyi," diye yalan söyledim. Kendimi ağır hissediyorum. Uzuvlarım ağırlaşmış gibi görünüyor. Düşüncelerim her zamanki hızlarının yarısında geliyor gibi. Acaba normalden daha mı kötü hissediyorum, yoksa Soma almadığımda böyle mi hissediyorum?

Bunlardan hangisinin doğru olduğunu bana neyin söyleyeceğini biliyorum. Sadece küçük bir tutam Soma.

"Kahve?"

Elimden tutup beni yemek odasına götürüyor. Çok resmi bir yer, ama bu ona yakışıyor ve sanırım

Bana uyuyor. Annem ve babam evdeki uzun masanın iki ucunda otururlar. Bazen aptallaştıklarında birbirlerine süslü çay kaşıkları fırlatırlar. Arthur'a bunu yapmayı hayal bile edemiyorum. Ben düşünebiliyorum. Ama sonrasında neler olacağını da hayal edebiliyorum. Çok kırgın ve üzgün olurdum.

Arthur masanın karşı ucunda oturmuyor. O baş köşeye oturuyor, ben de onun sağ yanına oturuyorum. Hizmetçiler masayı sorunsuzca kuruyor, ihtiyacımız olan her şeyi getiriyorlar. Gerçekten çok şanslıyım. Tüm bunların ortadan kalkmasının nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Ya bugün Emmaline'in başına gelenler yarın benim başıma gelseydi? Ya madencilere hizmet etmek için uzak tozlu kolonilere gönderilseydim?

Bunu bana yapacağını sanmıyorum. Yapar mıydı? Hayır. Ben onun geliniyim ve bebeklerinin annesi olacağım.

Arthur bugün olağanüstü yakışıklı görünüyor. Güçlü çenesi, yaralı yüzü ve güçlü bakışları bana çok çekici geliyor. O bir güç ve istikrar timsali ve biliyorum ki Soma hakkında en ufak bir şey söylesem bunu kesinlikle onaylamayacaktır.

Bana bir fincan kahve koyuyor ve ben de yudumluyorum. Acı ama kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. Zihnim biraz açılıyor. Lydia'nın artık odada olduğunu fark ediyorum. Hizmetçilerin telaşıyla içeri girmiş olmalı. Arkamda bir yerde sırtı duvara dönük duruyor. Başımı çevirdiğimde onu göz ucuyla yakalıyorum. Üniformasıyla neredeyse dekorun içine karışıyor ama yargılayıcı bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

"Özel olarak kahvaltı edebilir miyiz?" Soruyu elimden geldiğince kibarca soruyorum. "Başkalarının huzurunda yapılamayacak bazı tartışmalar var."

"Özel olarak kahvaltı ediyoruz," diyor.

Odaya bakıyorum. Lydia burada ama tek kişi o değil. Ana kapıda da bir erkek nöbetçi var.

"Bu odada dört kişi var," diye belirtiyorum. "Sizce hangisi yatak odası aktivitelerimiz hakkında söyleyeceklerimle daha çok ilgilenir?"

Arthur kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve başını hafifçe sallıyor. *Sakın deneme küçük kız,* diyor hiçbir şey söylemeden. Görünüşe göre yaramazlık yapıyorum. Ama en azından ilk kez birlikte uyandığımızda ve yatakta kahvaltı ettiğimizde, bunu odada küçük bir silahlı insan sürüsüyle yapmamıştık.

İçimden skandal bir şey söylemek geliyor. Onu, muhafızları odadan göndermeye zorlayacak bir şey. Ruh halim olabileceği kadar iyi değil. Eminim yakında aylığımın zamanı yaklaşacak, gerçi seyahat stresinin buna ne yapacağını kim bilebilir.

"Kahvaltını yap," dedi Arthur. "Sen ve ben yakında daha özel konuşacağız."

"Neden şimdi değil? Mısır gevreğimiz için gözetime ihtiyacımız var mı?"

şimdi iki kaç da kalktı. Anlaşılan onu sorgulamamam gerekiyor. Muhtemelen muhafızların önünde kendisine meydan okunmasından hoşlanmıyor. Annem de hizmetçilerin önünde ona karşılık vermemizden hiç hoşlanmazdı. Muhtemelen aynı şey. Alt katlarda dönen dedikoduları hayal edebiliyorum. Gelişim buradaki toplumda dalgalanmalara yol açtı.

Bugün zaten zorlandığını ve onu daha fazla zorlama riskine girmemem gerektiğini bildiğim için sessiz kalıyorum. Beni madenlere göndermeyebilir, ama kolayca boyun eğdirebilir.

Beni masanın üzerine yatırıp Lydia ve diğerlerinin önünde dövdü.

"Havandasın," diyor. "Uyuşturucu kullanmanın size kazandıracağı şey budur."

Tereyağlı tostun köşesinden kibarca bir ısırık alıyorum ve başımı belaya sokacak bir şey söylememeye çalışıyorum. Burada çok gözlemlendiğimi hissediyorum, sadece gardiyanlar tarafından değil. Arthur beni çok yoğun bir şekilde gözlemliyor. Konuyu biraz değiştirmem gerekiyor. Dikkatleri üzerimden çekip başka birinin üzerine çekmeliyim.

"O ilaçları nasıl aldılar?" Ben soruyorum. "Soma'nın yasadışı olduğunu ve sadece asiler ve isyancılar tarafından kullanıldığını söylediğini sanıyordum ve senin görevin onu ortadan kaldırmaktı..."

"Aristokrasi için kurallar her zaman farklıdır. Emmaline," diye düzeltti kendini, "kendi başına bir kanundur. Sizi böylesine tehlikeli bir maddeye bu kadar küstahça maruz bırakacağını düşünmemiştim."

Ona bundan hoşlandığımı söylemeye cesaret edebilir miyim? Hayır. Zaten yeterince gürültülü görünüyor ve şu anda bunun benim suçum olmadığını düşünüyor. Bu konuda haklı. Ne aldığımı bilmiyordum. Aslında bir şey aldığımı bile bilmiyordum.

Ancak bu deneyimi tekrar yaşamayı çok istiyorum. Bunun Artifice hakkındaki görüşlerimi değiştirdiğini hiç sanmıyorum ve eğer bu basit bir ekonomi meselesiyse, Artifice'in bunu satmaması için hiçbir neden yok. Her şeyi yasallaştırmak çok daha mantıklı bir seçenek gibi görünüyor.

Aman Tanrım.

Birdenbire bunun gerçekleşmekte olduğunu fark ettim. Bağımsız düşünmeye ve Artifice'in kararlarına katılmamaya başladım. Bu o kadar hızlı ve doğal bir şekilde oldu ki, kendimi tam da bu noktada yakalamamış olsaydım fark edemezdim.

Artifice'i tekrar kafayı bulmama izin vermesi için nasıl ikna edebileceğimi merak ediyordum.

"Biraz daha kahve iç," diyor. "Ve kahvaltının geri kalanının tadını çıkar. Bugün katılmam gereken toplantılar var. Kendi halinize bırakılacaksınız. Lydia seni istediğın yere götürecekt."

İçten içe inliyorum. Lydia tarafından bir yere götürölmek istemiyorum. Arthur'la yatağı gitmek ve belki bir tutam Soma içmek istiyorum.

"İyi günler," diye gülümsüyorum, söylemek istediğim her şeyi söylemenin başımı belaya sokacağını biliyorum.

"Aferin kıızıma," diye beni övüyor. "Beladan uzak dur." "Merak etme," diyorum. "Uzak duracağım."

BÖLÜM 6

M*ila*

Arthur gider gitmez Lydia bana, "Beladan uzak duracaksın," dedi. "Kendini biraz olsun güvende tutamadığın için beni suçlayamazsın. Tamamen yabancı biri söyledi diye bir şeyi koklamak ne kadar da hoş."

"Affedersiniz?" Burnumun ucuyla ona bakıyorum ve umarım küçümsememi hissediyordur.

Belli ki bilmiyor. Ya da biliyorsa bile umursamıyor.

"Nasıl davranmam gerektiğinin söylenmesine ihtiyacım yok," diyorum ona.

"Görünüşe göre öyle. Dün gece yaptığın şey pervasızca ve aptalcaydı. New Boston Angelish kırsalında değil. Buradaki insanlara sırf size gülümsüyorlar diye güvenemezsiniz."

"Ben aptal değilim. Küçük bir hata yaptım."

"Ciddi sonuçları olabilecek bir hata yaptınız. Emmaline için sonuçları oldu."

Carpenter. Arthur bunun için neden sana ders vermedi bilmiyorum. Senin derse ihtiyacın var."

"Neye ihtiyacım olup olmadığını söylemenin size düşeceğini sanmıyorum. Ben kocama hesap veririm, sana değil."

"Tam anlamıyla benim vesayetim altındasın."

Benimle neden bu şekilde konuştuğunu bilmiyorum. Bana hiçbir şey yapamaz. Bana dokunamaz. Ondan korkmuyorum.

Ondan korkuyorum; sadece korkmak istemiyorum. Artık evliyim ve şu ya da bu kadının gölgesinde yaşamaktan yoruldum. Annem ve Maraline bana hep ne yapmam gerektiğini söylerlerdi. Lydia'nın onların yerini almasını istemiyorum. Soma içtiğim için aptal olduğuma dair yorum doğrudan Maraline'in ağzından çıkmış olabilir.

"Ben onun karısıyım! Ve sen de benim korumamsın! Dediğimi yapacaksın!"

Sonra bir baktım, kığım yere çarpıyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bana zar zor dokunurken beni kığımın üzerine düşürdü. Hiç hareket etmemiş gibi görünüyordu. Bunu nasıl yaptı bilmiyorum. Büyü olabilir mi?

Yerdeki pozisyonumdan ona bakıyorum ve söyleyebileceğim en korkunç, en kötü şeyi düşünüyorum.

"Seni ele vereceğim!"

Ağzımdan çıkan ilk kelimenin tamamen çocukça bir tehdit olmasından nefret ediyorum.

Dudaklarında beliren sırıtış, ona da aynı derecede, hatta belki daha fazla acınası göründüğümü söylüyor.

* * *

Arthur

Mila ve Lydia'nın yemek odasında tartıştıklarını duyabiliyorum. Gelinim bu dairenin sırlarından birini keşfetmiş olabilir ama daha pek çok sır var. Lydia'nın buna müsamaha göstermeyeceğini bildiğimden, onun küstahlığı karşısında kendi kendime kıkırdıyorum.

Oraya gidip gelinime Lydia'ya saygı göstermesini, Lydia'ya da gelinime daha nazık davranmasını söyleyebilirim ama bu meseleleri kendi başlarına çözmelerinin daha iyi olacağını biliyorum.

"Sen bir zorbasın," diye yakınıyor

Mila. Lydia, "Ben bir korumayım," diye yanıtlar.

"Beni itip kakarak koruma işini pek de iyi yapmıyorsun, değil mi? Ne var biliyor musun? Seni ihbar edeceğim."

Masamın arkasında kendimi toparlıyor ve genç gelinimin kaçınılmaz gelişini bekliyorum. Koridordan geldiğini duyabiliyorum, yol boyunca yüksek sesle tepiniyor.

"Yeni bir koruma istiyorum!" diyerek kapıdan içeri daldı. "Ona söylediğim için beni itti..."

Mila, aslında söylediği şeyin Lydia'nın onun dediğini yapması gerektiği olduğunu fark edince duraksıyor ve durumun böyle olmadığı çok açık, çünkü Lydia *benim dediğimi* yapıyor.

"Beni itti," diye tekrarlıyor ve cümleyi orada bitiriyor.

"Tüm savaşlarında senin için savaşmamı mı istiyorsun, benim tatlı gelinim? Belki de bir koruma yerine bir bakıcıya yatırım yapmalıyım?"

Yanakları utanç ve kızgınlıkla kızarıyor, çünkü sadece onun yanında olmayacağımı değil, Lydia ile tamamen aynı fikirde olduğumu da anlıyor.

"Birinin senin güvende kalmanı sağlaması gerekiyor. Şimdiye kadar kendini tek parça halinde tutma konusunda çok az kapasite gösterdin."

Sözlerimin onun günahlarına karşı ne kadar nazik olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir dil cezası verme yeteneğimle tanınırım. Bu sadece küçük bir sözlü dürtme.

"Bana o lanet kadınla gitmemi söylemiştin," diyor Mila. "Neden beni bu şekilde başarısızlığa uğrattığını bilmiyorum. Sizin yaptığınız bu mu? Başkalarını tehlikeye atıp sonra da işler ters gidince onları suçlamak mı? Bana iyi bir kadınla gitmemi söylediğine güvenmiştim."

Haklı, iyi bir noktaya değindi.

"Haklısınız," diye itiraf ediyorum. "Bayan Carpenter'ın sizi bu şekilde tehlikeye atacağına inanmıyordum. Büyük olasılıkla çok açık olan nedenlerden dolayı, kadınlar salonuna hiç gitmedim."

Eski Düşes Emmaline Carpenter'a Bayan Carpenter demek iyi hissettiriyor. Gelinimin cevabını dinlemek daha az iyi hissettiriyor.

"Yani beni yabancı kadınlarla birlikte bıraktın ve beni kandırıp uyuşturduklarında beni suçladın."

"Sen suçlanmadın. Seni cezalandırmadım. Kimsenin söylediği tek şey, ben ya da Lydia olmayan insanlara karşı daha dikkatli olman gerektiği idi."

"Onu koruma olarak istemiyorum."

"Size bu konuda bir seçenek sunmuyorum. Onlarca yıldır askerlere liderlik ettim ve onun sizi güvende tutmak için her şeyi yapacağını biliyorum. Onu sevmek zorunda değilsiniz; sadece onu dinlemek zorundasınız."

"İyi, çünkü ondan hoşlanmıyorum."

Ŗu anda gelinimde çok huysuz ve tamamen Ŗaplak atılabilir bir Ŗey var, saçlarını savurma ve bana güç olarak dŖnebileceėi ama küstahlık gibi görünen bir Ŗekilde bakma Ŗekli.

"Gidebilir miyim efendim?" Lydia, Mila'nın arkasından odaya girerken soruyu soruyor. Gelinimden çok daha uzun boylu, bu da onun yüz ifadesini Mila'nınkinden çok daha net görebildiğim anlamına geliyor. Aralarındaki yan yana duruŖ oldukça eğlenceli.

"Hayır, gelinimin bugün biraz egzersiz yapmasının iyi bir fikir olacağını dŖnyorum," diyorum. "Neden onu botanik bahçelerine gtrmyorsun?"

"Onunla botanik bahçelerinde yürümek istemiyorum!"

Ŗimdi de Ŗımarık bir velet gibi konuŖuyor. "İstersen evde, yatak odamızda da kalabilirsin. Orada korunmana gerek yok. Ben on saat kadar sonra iŖimi bitirene kadar o odada kalabilirsin."

Aslında ne söylediğimi anlaması bir anını alıyor. "Beni odama mı gönderiyorsun?"

"Seni topraklamanın eŖiėindeyim."

Nefesi kesildi, dehŖete kapıldı. Bir yanım onu sevimli buluyor. Son iki gün içinde onun yüzünden bir adam öldürdüm, bir kadının toprağı ve unvanı elinden alındı ve kolonilere gönderildi ama yine de onu bir odaya hapsetmeme ŖaŖırmıŖ görünüyor.

Kocasının kim olduğunu henüz anladığını sanmıyorum.

Ayrıca kasıtlı olarak Ŗımartıldıėını da dŖnmyorum. Bence o çok sessiz, çok güvenli, çok cazibeli bir hayatın ürünü. Benim de onu barındırmak gibi bir niyetim var ama hayatını dolu dolu yaŖayabilmesi için dünyaya biraz açılmaya ihtiyaı olacak. I

Çocuklarımın annesinin dünyanın yollarına karşı tamamen masum olmasına izin veremem.

"Pekâlâ," dedi. "Lydia ile çıkacağım." "İyi karar."

BÖLÜM 7

M*ila*

New Boston'da, birkaç şehir bloğuna eşdeğer büyüklükte bir cam kubbenin bulunduğu bir yer dışında hiç bitki yok. Kubbenin içinde hayatımda hiç görmediğim kadar çok çeşitte bitki var.

Sebze kaynağı yok gibi görüldüğü için burada yaygın olarak ne yendiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Ama bu bahçe bu soruya cevap veriyor. Bir kısmı, katlar yüksekliğinde hidroponik bölmelere ayrılmış bir çiftlik.

Bir de daha önce hiç görmediğim türden ağaç ve çalıların bulunduğu egzotik alanlar var. Burası Arthur'la romantik bir gezintiye çıkmak için güzel bir yer olabilir. Arkamda ağır silahlı bir askerle dolaşmak için pek de hoş bir yer değil.

Tüm zamanımı Arthur'la geçirmek istiyorum ama tabii ki yapamam. Bunu beklemek çok fazla. Ama bu Lydia'nın yanında çok fazla zaman geçirmek istediğim anlamına da gelmiyor. Uygun arkadaşlar edinmem gerekecek. Arkadaşları düşününce aklıma trende tanıştığım kadın geliyor.

Uçak, Elizabeth. İyi birine benziyordu. O da Angeland'dan, yani benimle aynı geçmişe sahip. Birlikte dertleşebiliriz.

"Edward Idaho adında birini tanıyor musun?" Soruyu ben sordum.

Lydia bana baktı. "Bu ismi nereden öğrendin?"

"Buraya gelirken uçakta geliniyle tanıştım. Elizabeth. Benim yaşıma yakın ve belki arkadaş olabiliriz diye düşünüyordum."

"Archon-General'e soracağım," diyor.

"Ya da ben yaparım," diyorum. "Kendi hesabıma konuşabilecek durumdayım."

"Tabii ki öylesin."

"Peki bu işe girmek için ne yaptın?" Bu soruyu ona soruyorum çünkü Arthur'un onu neden seçtiğini bilmiyorum ve bilmek istiyorum.

"Ben bir kadınıym," diyor. "Ve bir askerim."

Orada söylenmemiş çok şey var. İyi bir asker olmalı. Benim yanımda kimseye güvenmezdi.

* * *

Arthur

Hanımlar geri döndü. Gelinimin şikayet ettiğini duyabiliyorum. Bu sesi sevecen bulmam ona olan bağlılığımı gösteriyor. Onunla geçirdiğim zamana kıyasla işim çok sıkıcı.

"Banyo yapmam lazım," diyor. "Lydia beni gölete itti."

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye hemen inkar eder Lydia.

Mila hışımla yanından geçip doğruca yatak odasına gidiyor. "Bahçelere ilginç bir ziyaret mi?"

"Dinlememekten zevk alıyor," diyor Lydia, beni ofisime kadar takip ederek. "Ancak bugün karşıma bir fırsat çıktı."

"Oh?"

"Mila uçakta şimdi Elizabeth Idaho olarak bilinen genç bir kadınla tanıştı. Edward Idaho ile eşleştirildi. Elizabeth ile arkadaş olma umuduyla onlarla buluşmak istiyor."

"Anlıyorum."

Edward Idaho bir anlamda benim dengim. Tüccar sınıfının lideri, çoğundan daha fazla parası ve neredeyse bir o kadar da gücü olan bir adam.

Aynı çevrelerde hareket etmiyoruz, çünkü savaşa gidenler ile silah satanlar arasında karşılıklı bir güvensizliğin yanı sıra bir ortak yaşam da var. Artifice bir bakıma ikimizin de başarısından sorumlu, gerçi hayatta kalma yeteneğim olmasaydı bulunduğum yerde olmazdım. Aynı şey Edward için de söylenebilir. Acımasız ve gaddar olduğunu duymuştum.

"Haber verdiğin için teşekkür ederim Lydia."

* * *

"Arthur! Bir arkadaşımı davet etmek istiyorum. Adı Elizabeth Idaho." Yatmaya hazırlanırken bana bu soruyu sordu. Bu sorunun onun içinde süzülüşünü izledim.

Bütün akşam bana sormak için uğraştı. Gözlemlemek için çok sevimli bir süreç oldu.

"Olmuş bilin," diyorum, çoğunlukla öyle olduğu için.

"Gerçekten mi?" Çok geniş bir şekilde gülümsüyor.

"Evet, tabii ki. Burada mutlu olmanı istiyorum Mila. Ve uygun arkadaşlara sahip olmanı istiyorum."

"Kolonilere sürgün etmedikleriniz," diye gülümsüyor. Sonra gülümsemesi düşer. "Elizabeth'i sürgün etmeyeceksin, değil mi? Çok iyi birine benziyor."

"Yapmamaya çalışacağım," diye gülümsüyorum. Onu bir konuda heyecanlı görmek hoşuma gidiyor. Onu mutlu etme fikri hoşuma gidiyor. O kadar basit şeyler istiyor ki. Diğer erkekler durmadan eşlerinin bitmek bilmeyen mücevher ve benzeri isteklerinden bahsediyor. Mila bir elmas için yalvarıyor olabilir ama ben öyle düşünmüyorum.

"Ne kadar heyecan verici!" Mila genişçe gülümsüyor. "Sabırsızlanıyorum. Akşam yemeği ne zaman olacak? Ne yiyeceğiz? Salon oyunları oynamamız gerekecek. O da benim gibi Angelandlı, o yüzden hepsini bilir. Sana öğretmemiz gerekecek."

* * *

Birkaç gün sonra Edward Idaho ile akşam yemeği yiyoruz.

İki saat geç geldi, ki bunu tarif edilemez derecede kaba buluyorum. Akşam yemeğinin yedi olduğu bir dünyada yaşıyorum.

akşam yemeği zamanı, akşam 9'da değil.

Tüm bu olayların zamansızlığı nedeniyle kapıda bir bekleme olur ve bu da varışlarını daha da geciktirir. Mila gergin bir enkazdır. Elbisesini dört kez değiştirdi ve her değiştirdiğinde tırnaklarını yeniden boyamak zorunda hissediyor. Ayrıca bol miktarda kozmetik ürün de sürmüştür.

akşam yemeği partisinin onaylandığı an için gönderdi. Onunla bir parça bile makyaj yapmadan tanıştıktan sonra, sade taşralı gelinimin pürüzsüz tenli bir sofistike haline dönüşmesini izlemek oldukça ilginç. Her iki şekilde de muhteşem görünüyor, ama içten içe makyajsız halini tercih ettiğimi düşünüyorum. Onu olduğu gibi görmeyi seviyorum, hayal ettiği gibi değil.

Ancak kadınların savaş boyaları olduğunu ve sosyal bir etkinliğin, arkadaş olmayı umduğu kişilerle bile olsa, tehlikesiz olmadığını anlıyorum.

"Sence gelmeyecekler mi? Gelmeyecek olsalardı söylerlerdi, değil mi?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim, büyük ölçüde bilmediğim için. Edward Idaho benim için bir yabancı.

"Dünyanın parasını verseler b ö y l e bir yer bulamam," diyor elimi sıkarken. "Gözlerine bir şey olduğunu söylüyorlar. Gözlükler bunun için mi?"

"Evet." "Çok

güzel."

İlginç bir bakış açısı.

Edward Idaho uzun boylu, otuz yaşında nispeten genç ve yakışıklı bir adamdır. Daha da genç olan gelini ona çok aşık görünüyor. O ne zaman konuşsa kıkırdıyor, sanırım söylediği bir şeyin şaka olma ihtimaline karşı.

"Yani sen bir savaş kahramanısın," diyor. "Çok

havalı." "Gerçekten de öyle."

"Sanırım çok fazla insan öldürdünüz," diyor. "Bunu sormamam gerekiyor, biliyorum, ama eh."

"Kesinlikle," diye cevap veriyorum.

Bu konuşma zor bir konuşma olacak.

Edward Idaho bir köpekbalığı. Bu mutlu ve şanslı zengin aptal rolüne bir an bile inanmadım. Gözüme takıldı ve gülümsedi. Köpekbalıklarıyla yüzmekten çekinmem ama genelde onlarla iyi oynamam. Bu gece uzun süredir devam eden bir kuralın istisnası.

Eşleşmek karar vermek ve normalde yapmayacağım şeyleri yapmak anlamına geliyor. Onun mutlu olmasını istiyorum ve bu, geldiğinden beri gerçekten heyecan duyduğu ilk şey. Ben de gülümsüyorum. Zar zor.

"Bence sen ve ben çok iyi arkadaş olacağız Arthur," diyor.

"Elbette öyleyiz," diye kabul ediyorum.

Arkadaş olmamızın imkanı yok. Edward benim tipim bir erkek değil. Daha önce onun gibi bir sürü adam tanıdım. Zeki, ama geveze ve muhtemelen zayıf. Büyük laflar edecek, ama oyun zamanı geldiğinde başkalarının arkasına saklanmak isteyecek türden biri.

Lydia'yı da aynı sessiz hoşnutsuzlukla ona bakarken yakalıyorum.

Mila ise ona aşık olmaktan biraz çekiniyor gibi. Beni endişelendirecek bir şekilde değil elbette. Onun gibi bir çaça beni asla endişelendirmez.

"Ne kadar güzel bir gelininiz var," diyor. "İkimize de ne güzellikler bahşedilmiş. Sen ve ben, Artifice'i memnun etmiş olmalıyız, Artie."

Bu aşinalık beni irkiltiyor ama onu düzeltmek sosyal gerilime yol açacak ve muhtemelen Mila'yı utandıracak. O küçültücü terimi kullandığında bana endişeyle baktığını görüyorum. Beni zaten yeterince iyi tanıyor.

Bundan hoşlanmayacağımı biliyorum. Bunu bir tür samimiyet olarak görürdüm, ama gerçekten, mantıklı her insan daha iyisini bilir.

Bu beni Edward'dan daha da şüphelendiriyor. Beni kızdırmaya çalışıyor. Şimdiden sınırları zorluyor. Kendi evimde dengemi bozmak istiyor. Başka bir deyişle düşmanca davranıyor.

"Akşam yemeği hazır," diyor Cordingly, çok ihtiyaç duyulan bir neşeye içeri dalarak.

Çok memnun oldum. Akşam yemeğini yersek, diğerlerinin eve gitmesine bir adım daha yaklaşmış oluruz. Bu akşam zaten çok uzun sürdü.

Mila ve Elizabeth elbiseler, balolar ve düğünler hakkında derin bir sohbe dalmışlardır. Konuşmanın çoğunu Elizabeth yapıyor, Edward'la eşleşmelerini kutlamak için yapmayı planladıkları töreni tartışıyorlar. Evlilik pek çok açıdan esrarlı ve modası geçmiş bir gelenektir, ama elbette Edward bir olay ya da gösteri yapmak istemektedir.

"Hobilerin neler Arthur? Avlanmaya yeni başladım. Ara sıra bizimle gelmelisin. Çöller kesinlikle öldürülecek şeylerle dolu."

Çöller son savaşın sonunda mutasyona uğramış canlılarla dolu. New Boston'a yakın bölgeler izleniyor ve düzenli olarak temizleniyor, bu yüzden gerçek bir tehlike yok. Ama daha uzakta? Sadece bir aptalın isteyerek uğraşacağı türden canavarlıklar var.

Edward'ın oraya gitmeyi sevmesi çok mantıklı. Bu ona, savaşa giden birinin göze alması gereken her şeyi gerçekten riske atmadan şiddet uygulamasına izin veriyor.

"Tören için çok heyecanlı," diyor bir önceki yoruma yanıt vermediğimde. "Sen ne yapıyorsun?"

ve Mila maçı kutlamak için ne yapacaklar?" "Bir çocuğa gebe kalmak," diye yanıtlıyorum.

* * *

Mila

Arthur çok kaba davranıyor. Edward onunla her konuşmaya çalıştığında, cevap vermeyi reddediyor. Birinin duvarla konuşmaya çalışmasını izlemek gibi.

Son yanıt nedense çok utanç verici. Elizabeth yemeğini yerken boğuluyor ve ben kıpkırmızı kesildiğimi hissediyorum. Tabii ki seksten bahsediyor. Aslında odadaki herkese bizim... onun... beni becerdiğini duyuruyor.

Ne yaptığını ve nasıl yaptığını biliyor olmam, bu açıklamayı çok daha skandal bir hale getiriyor.

Bu açıklamanın ardından uzun bir sessizlik oluyor, sonra, beni çok rahatlatan bir şekilde, Edward Idaho bir kahkaha patlatıyor. Oldukça gerçek bir neşe gibi görünüyor, o kadar ki uzanıp Arthur'un omzuna bir tokat atıyor.

"Yaşlı köpeğin içinde hayat olduğunu biliyordum!"

Arthur artık memnun görünmüyor, ama gerginlik sona erdi.

"Eski moda bir parti vereceğiz ve tabii ki ikiniz de gelmelisiniz. New Boston'un gördüğü en büyük kutlama olmasını planlıyoruz. Alışıl gelmiş kurallardan birkaçını çiğnemek için Artifice'ten özel izin istemeyi düşünüyoruz."

"Ne gibi?"

Şimdi Arthur ilgileniyor. Kuralların çiğnenmesinden hiç hoşlanmaz.

"Çok ciddi bir şey değil, Baş General. Çoğunlukla toplantı boyutu kurallarının gevşetilmesi. Ve tabii ki eğlence."

"Ne tür bir eğlence?" "Daha iyi
içecekler ve tozlar."

Arthur'un sertleşmesini izliyorum. Gözlerindeki çakmaktaşı sertleşiyor gibi. Bir nutuk atmasını bekliyordum ama atmadı. Orada öylece oturuyor, hareketsiz, gözleri Edward'da. Fiziksel pozisyonunu pek değiştirmede ama ondaki bir şey bana gergin ve saldırmaya hazır bir yırtıcıyı hatırlatıyor.

"Şu anda izin verilenlerden daha iyi içecekler ve tozlar mı?"

"Alkol bebekler içindir," diyor Edward neşeyle, sözlerinin ne kadar kötü karşılandığını fark etmeden.

"Umarım bebeğimiz olduğunda ona alkol vermezsin," diye araya giriyor Elizabeth gülerek. Görünüşe göre odayı kocasından çok daha ustaca okuyor.

"Yetişkinler uygun gördükleri şekilde eğlenebilmelidir. Burası eskiden özgürlerin ülkesiydi, biliyorsunuz."

Arthur yumuşak bir sesle, "Bu çok uzun zaman önceydi," diye yanıtlıyor.

Şimdi çok endişeliyim. Sanırım kocam Edward'ı bir asi olarak tanımladı ve bu işe yaramayacak. Lydia'ya bakıyorum ve onun gittiğini fark ediyorum. Bunun farkına varmak omurgamdan aşağıya doğru endişe dikenleri gönderiyor. Nerede o? Ne yapıyordu?

Masadan kalkmayı göze alamıyorum ama Edward çok aptalca bir şey söylemeden önce bu konuşmanın bitmesi gerekiyor. Bu yüzden ayağa kalkar gibi yapıyorum ve bunu yaparken elimde kırmızı şarap bardağım olduğundan emin oluyorum. Ayağa kalktığımda 'takılıp' bardağın içindekileri masaya ve Arthur'un gömleğinin üzerine fırlatıyorum.

Kekeleyerek özür dilemeye başladığımda bile bana bakışından bunun bir kaza olmadığını çok iyi bildiği anlaşılıyor.

"Çok özür dilerim! Çok sakarım!"

"Sorun değil," diyor Arthur. "Ben biraz dinlenip temizleneceğim. Sen de gelmelisin Mila. Elbisende birkaç damla var."

Elbisemde bir leke bile yok ama onu takip etmeyi reddetmekten daha iyisini biliyorum.

Lydia döndü, sanki sıkıntımı duyunca kendiliğinden ortaya çıkmış gibiydi. Kapıda durmuş, şaşkın bir tavırla etrafı inceliyor. Çok utanıyorum. Bu şimdiye kadar katıldığım en garip akşam yemeği. Elizabeth'in Edward'la eve gideceğini ve muhtemelen hepimizin ne kadar tuhaf olduğuna güleceğini biliyorum.

* * *

Arthur ve ben aceleyle yatak odasına gidiyoruz, kapı kapanır kapanmaz ona dönüyorum.

Yorumumu bekliyor, gömleğini çıkarmaya hazırlanırken kol düğmelerini çözmeye ve yeleğinin düğmelerini açmaya başladığında yakışıklı yüzündeki alaycı ifadeden anlayabiliyorum.

"Dünyanın memuru gibi davranmak zorunda mısın?" Soruyu tıslıyorum. "Başkalarının ne yapmasına izin veremez misin?"

Bazen ne istiyorlar?"

"Artifice'in emirlerine aykırıysa olmaz," diyor.

"Artifice makinesinden daha çok robota benziyorsun," diye karşılık veriyorum.

Gözleri bana doğru kararıyor. "Dikkatli ol Mila. Bu akşam umduğun kadar iyi gitmiyor olabilir, ama sana söz veriyorum, daha da kötüleşebilir. Oraya ağrıyan bir kışla geri dönebilirsin."

Dudağımı ısıriyorum ve gömleğini çıkarışını izliyorum. Kaslı, yaralı vücudunun görüntüsü beni biraz yatıştırıyor. Bu kadar çekici görünürken ona kızmak çok zor.

"Yine de ara verdiğimiz için minnettarım," diyor. "Bu konuşma dayanılmazdı."

"Sadece sen öyle yaptığın için. Zaman zaman Baş-General olduğunu unutamaz mısın?"

"Kolay değil," diyor. "Hayatımı ve vücudumun önemli bir bölümünü Artifice'e hizmet etmeye adadım. Birileri yemek masasında uygunsuz şeyler söylemeye karar verdi diye ilkelerimi unutmaya niyetim yok."

Şu anda bir tişörte uzanıyor ve tüm doğru şekillerde dalgalanıyor. Sanırım haklı, gerçekten. Edward Idaho onunla sanki eski arkadaşlarmış gibi konuşuyor. Neredeyse onu kışkırtıyor. Ben sadece Elizabeth'le güzel bir gece geçirmek istemişim.

"Bana en azından Lizzie'nin iyi biri olduğunu düşündüğünü söyle," diyorum. Bana ona Lizzie dememi söyledi ve ben de öyle yapmaya niyetliyim.

"Yeterince iyi birine benziyor," diyor Arthur. "Hoş bir genç kadın."

"Belki o ve ben zaman zaman dışarı çıkıp bir şeyler yapabiliriz?"

"Elbette," diyor ve hemen moralimi yükseltiyor. "Lydia seninle olduğu sürece."

Yükseldikleri kadar hızlı bir şekilde düşerler.

"Neden? Bütün bu şehir senden korkan insanlarla dolu. Kimse bana dokunmaya cesaret edemez. Lydia'nın sürekli peşimde dolaşması çok garip."

"Mila, şımarık bir velet gibi konuşmaya başladın ve şımarık veletlere yapılacak tek bir şey vardır."

Etkileyici gövdesini gizlemek için gömleğinin düğmelerini ilikliyor.

"Sadece normal bir gün geçirmek istiyorum," diye yarı hıçkırıyorum. Belki dramatik davranıyorum ama tüm umutlarımı bu arkadaşlığa bağlamıştım. Evimi özlüyorum. İnişli çıkışlı tepeleri ve her yeri tarih kokan evimi özlüyorum. Ahırdaki atları ve tarlalardaki çiçekleri özlüyorum ve istediğim yerde dolaşma özgürlüğünü özlüyorum.

Arthur bana şaşırtıcı derecede sempatik bir bakış atıyor. "Yeni bir hayata alışmaya çalıştığını biliyorum ve bu alışma sürecinin kolay olmadığını da biliyorum. Elizabeth tatlı bir kıza benziyor ve ikinizin çok iyi arkadaş olacağınıza eminim. Ama ben sana en iyi bildiğim şekilde bakacağım. Ve şu anda sana bakmanın en iyi yolu ya benim ya da Lydia'nın seninle birlikte olmasını sağlamak. Bunu kabul edebilirsin ya da sana bir şaplak atarım, o zaman kabul edersin."

"Sürekli tehdit edilmekten hoşlanmıyorum."

"O zaman kendiniz gibi davranma ve tehditleri değil uyarıları gereksiz kılma seçeneğiniz var."

* * *

Arthur

Bana kendine özgü o zararsız öfkeyle bakıyor. Bir gün otoriter bir yaratık olabilir, ama şimdilik tıslayan, tüküren bir kedi yavrusu.

Onun huysuz dudaklarını öperim.

Disiplinli olabileceğinin hatırlatılmasından hoşlanmayabilir, ancak bir hatırlatma almak, deneyimin kendisini yaşamaktan daha iyidir.

Mila bana doğru eğiliyor, ağzıma karşı iç çekiyor, bana her zaman yüzeyin altında kaynayan o teslimiyet ve şehvetli arzu anını yaşıyor. Edward ve Elizabeth'i izliyordum, yüzeysel olarak gelinim ve benden çok daha iyi eşleştiklerini görüyordum. Ama dudaklarını dudaklarımda hissettiğim ve bağlantımız hayata geçtiği anda, Artifice'in yargısı hakkında hiçbir şüphem kalmadı. O benim. O bana ait. Gerçekten bu kadar basit.

"Belki de burada, yatak odasında kalmalıyız," diye hırlıyorum ağzına karşı. "Bu hoşuna gider miydi?"

"Kibar olmak zorundayız," diye inliyor.

"Bunu ikimiz de hatırlamalıyız," diye cevap veriyorum.

Onun kıvrak, sıcak bedenini benimkine yaslamak, yemek salonunda yaşanan sosyal tatsızlıktan hoş bir şekilde uzaklaşmamı sağlıyor. Keşke kimseyi davet etmeseydik. Belki de düğün geleneklerine uymak ve takip eden haftaları gelinimle geçirmek daha iyi olurdu.

Ama dinlenemem ve herhangi bir nedenle tatile çıkamam. Tüm istihbaratım isyanın güç ve sayı olarak arttığını gösteriyor. Batı Yakası'nda çatışmalar var, merkez bölgelere doğru ilerliyorlar. New York'taki insanlar

Boston orada hiçbir şey olmadığını varsayıyor ama gerçek şu ki orada milyonlarca insan var. Burada olduğu gibi Yapaylıktan etkilenmeyen basit hayatlar yaşayan insanlar. İsyan için olgunlaşmış durumdalar, çünkü isyanda insan zekası var. Yapay Düzen soğuk, sert, popüler olmayan kararlar alır. İsyan her zaman insanlara istediklerini verir ya da en azından öyle yapar. Her şeyi sona erdiren savaştan uzaklaştıkça, insanlar Yapay Zeka'ya ihtiyaç duymadıklarını düşünüyorlar. Ama yanılıyorlar.

Yaptığım şeyi yapıyorum çünkü Artifice'in bildiğini, insanların kendileri ya da dünya için iyi kararlar veremeyeceğini ve vermediğini biliyorum.

Edward Idaho'nun sergilediği tavırlar tehlikeli. Mila'nın onunla hiçbir şey yapmasını istemiyorum. Karısını bilmiyorum. Genç ve etkilenebilir görünüyor. Ama o adam onun üzerinde etki bıraktığına göre, uzun süre uygun bir arkadaş olmayacaktır.

Bunu Mila'ya hemen söylemeyeceğim. Ona verebileceğim mutluluk kırıntılarını vermek istiyorum. Asiler gibi olmayacağım. Ona istediği her şeyi veremeyeceğim. Kendi iyiliği için, onu sevdiğim için ve birini sevmek her zaman onu memnun etmekle aynı şey olmadığı için birçok şeyden mahrum bırakacağım.

"Gel," dedim. "Misafirlerimizin yanına dönmeliyiz."

* * *

Gecenin geri kalanı daha az iğrençti. Edward Idaho ile birkaç kez sohbet etmeyi başardım. Tamamen nahoş bir adam değil. Zeki ve oldukça esprili olabiliyor. Sosyal kayganlaştırıcı olarak hizmet eden sıradan şakaların altında, çok şey anlama yeteneğine sahip. Tehlikeli biri, yakınımda tutmaya çalışmam gereken türden bir adam.

Kendimi gelinimle onun arasındaki potansiyel arkadaşlığını yeniden değerlendirirken buluyorum. Evliliğin bereketinin bir parçası da sosyal bağlantılar kurmaktır. Bu, Artifice için verdiğim mücadelede yeni bir dönemin habercisi olabilir.

"Avlanma teklifini kabul edebilirim," diyorum. "En sevdiğin çöl avı hangisi?"

"En sevdiğim tatlı ocağı çikolatalı mus," diye kıkırdıyor Elizabeth.

Cordingly ipucunu alır ve mutfığa doğru dalar.

"Ne kadar büyük o kadar iyi," diyor Edward. "Son girişimimde büyük bir yaban domuzu öldürdüm. Bir 50 kalibrelik bu şeyleri zar zor çiziyor."

Mega domuzlar, bir tür süper domuz yaratmak için çiftlik domuzlarıyla çiftleştirilen yabani domuzların torunlarıdır. Bu domuzlar daha sonra savaş ve salgın hastalıkların değişen çeşitli koşullarına uyum sağlayarak ileri bir hızda evrimleşmeye devam etmiştir. Artık bin kilonun üzerindeler ve postları çok kalın olduğu için neredeyse zırhlılar. Çölde inler kazıyor ve harabeleri evleri haline getiriyorlar. Yeraltındaki sıcaklığı düzenleyerek aşırı soğukta hayatta kalabilirler ve neredeyse yakalanamayacak kadar kurnazdırlar.

"Evime gelip kafasını görmelisiniz," diyor. "Yaban domuzunu fuayeye monte ettirdim. Sığabileceği kadar büyük tek yer orası!"

Bunun doğru olmadığından eminim, ancak bunun neye benzeyeceğini merak ediyorum. Yüzeysel arayışlara kapılmamaya çalışıyorum, ama bu görüş oldukça şey olurdu.

* * *

Misafirlerimizi akşam için uğurladıktan sonra gelinim, "Aslında bu oldukça güzeldi," diyor. "Teşekkür ederim

Beni şımarttığın için teşekkür ederim. Sizin için acı verici olduğunu biliyorum." "Rica ederim. Tamamen tatsız değildi."

"Yakında Elizabeth'le dışarı çıkmak istiyorum," diyor.
"Sanırım beni bahçede yürüyüşe davet edecek."

Biraz kararsız hissediyorum. Temel içgüdüm Mila'ya yetişkin, evli bir kadın olduğunu ve bir yere gitmek ya da bir şey yapmak için benden izin almak zorunda olmadığını söylemek. Bu işin yasal gerçeği ama asıl gerçek şu ki, nereye gidebileceğini ve ne yapabileceğini ona kesinlikle ben söyleyeceğim.

"Kulağa iyi bir zaman gibi geliyor,"
diyorum. "Güzel! Yarın gidiyorum!"

BÖLÜM 8

M*ila*

"Hayır! Neden?"

"İnan bana velet, burada olmamayı tercih ederdim," diyor Lydia, gözlerini bir an için gökyüzüne çevirerek.

"O zaman burada olma. Başka bir yere git."

Bu yorumu bir yanıtla onurlandırmıyor. Başka seçeneği olmadığını biliyorum. Arthur ona beni korumasını söyledi ve o da bunu yapmak zorunda. Herkes her zaman Arthur'un dediklerini yapmak zorunda. Edward Idaho ve onun koyduğu yasaları çiğneyen diğer aristokratlar hariç.

Onun toplumdaki konumunu tam olarak takdir ettiğimi sanmıyorum. O sadece askeri bir lider değil. Aynı zamanda birçokları için polis şefi, yargıç ve jüri. Yapay Düzen'in emirlerini takip ederken otokrata olabildiğince yakın.

Lizzie beni bahçede karşıladı. Beni görünce gülümsemesi genişledi, sonra kimin olduğunu görünce biraz soldu.

Arkamda.

"Selam, Mila! Nasılsın?" Sesi

biraz zorlama geliyor. "Ben

iyiyim. Sen nasılsın?"

Harika, şimdi garip konuştum. İkimiz asla normal bir konuşma yapamayacağız.

Birbirimize gülümsüyoruz, gözlerimizle sessizce garipliğimizi anlatıyoruz. Lydia'ya şüpheli bakışlar attığını görebiliyorum ve onun önünde gerçekten özgürce konuşmayacağını biliyorum. Eğer ondan uzaklaşmazsak bu hiç de eğlenceli olmayacak.

"Hadi bahçelerde yürüyelim," diye önerdim.

"Evet, bahçelerde bir yürüyüş iyi olurdu," diye yanıtlıyor.

Birlikte bahçeye doğru yürüyoruz, oldukça yakın yürüyoruz.

"Seni her yerde takip ediyor mu?" Lizzie bana fısıldıyor.

"Evet, Arthur korunmaya ihtiyacım olduğunu söylüyor," diye fısıldıyorum.

"Neyden? Burada bizden ve birkaç yaşlı kadından başka kimse yok. Yaşlı kadınlardan hangisinin suikastçı olması gerekiyor?"

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Kim olduğumun kimsenin umurunda olmadığını söylemeye çalıştım ama onu göndermekte ısrar ediyor. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Hm," diye mırıldanıyor Lizzie.

Bir bahane uydurup eve gideceğinden çok korkmaya başladım. Yine Lydia'nın yanında tıkılıp kalacağım. Daha kötü bir şey düşünemiyorum. Bu sürekli gözetimden çok yoruldum. Yeniden bebek olmak gibi geliyor,

peşimde bir bakıcı olması. Ben çok daha genç bir kadını ve yaşı defalarca gündeme geldi. Bebek olmadığımı göstermem gerekiyor. Korumam olmadan da başımın çaresine bakabileceğimi herkese göstermeliyim.

Yakınlarda bir şeker satıcısı var. Bu bana bir fikir verdi. Lydia şu an o kadar yakın değil. Konuşma mahremiyetimize izin veriyor, sayılır. Belki de. Ortada bir oyun varsa bu beni şaşırtmaz.

"Şeker ister misin? Ben şeker almaya gidiyorum."

"Merhaba genç bayan," der şeker satıcısı.

Pembe çizgili bir gömlek giyen uzun boylu bir adam. Bu kıyafetle korkutucu görünmüyor ama kesinlikle iri bir erkek ve bence bu kadarı yeterli. Sosyal hayatımı bağımsız bir şekilde sürdürmenin bir yolunu bulacağım ve bunu hemen şimdi yapacağım.

"Sana vereceğim... ne kadar para? Yüz dolar. Olmaz mı?" Arthur'un bana verdiği harçlığı içeren çantamın içindekilere bakıyorum. "Beni hemen yakalarmış gibi yaparsan bu paranın hepsini sana veririm."

Yüz ifadesi şaşkın bir şekilde buruşuyor. Muhtemelen bunun çok garip olduğunu düşündüğünü biliyorum.

"Bekle. Aslında, bunu yapma. Lanet olsun. Bu güvenli değil."

Yapmasını istediğim şeyi yaparsa öldürüleceğini yeni fark ettim. Ellerimi böyle kana bulayamam. Kimsenin ölmesine neden olmayacak bir tür dikkat dağıtıcı oluşturmaliyim.

"Özür dilerim," dedim. "Bu düşüncesizce bir istektir. Sadece korumamın beni biraz rahat bırakmasını sağlamaya çalışıyorum."

"Askeri üniformalı uzun boylu kadın mı?"

"Evet. Bu o."

Elini uzattı. Para istediğini anlamam bir anımı alıyor. Ona güveniyorum, çünkü açıkçası ne kadar param olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ve şu anda her şeyi deneyebilecek kadar çaresizim.

Ona parayı verdim. Parayı cebine atıyor, küçük kâğıt şapkasını çıkarıyor, kollarını sıvıyor ve Lydia'ya doğru yürüyor.

"Merhaba," diyor, şeker istediğimde bana gülümsemediği bir şekilde genişçe gülümseyerek. "Ben Ellis."

Lydia'nın ona gülümsediğini görüyorum. Sonra adam konuşmaya başlıyor ve Lydia da cevap vermeye başlıyor.

Dikkat dağıtıyor.

Yapıyor. Aman Tanrım. Gerçekleşiyor. İşe yarıyor.

Elizabeth'in elini tutuyorum. "Kaç!" Tısladım.

İkimiz bahçeden olabildiğince hızlı geçiyoruz. Bu şimdiye kadar yaptığım en olgunca şey değildi. Aslında, yapmaması gereken bir şeyi yapan çok küçük bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyor. Yine de hoşuma giden bir heyecan var ve Lizzie de bundan yeterince hoşlanıyor gibi görünüyor.

Bizi genel görüşten gizleyen uzun çalıların olduğu bir bölümde duruyoruz. O kadar memnunum ki, gülümsemeden duramıyorum. Lydia'yı gerçekten kaybetmeyi başardım. Belki Arthur bana kızacak ama bahse girerim ona daha çok kızacak.

"Özür dilerim," diyorum. "Ondan kurtulmanın gülünç bir şey olmasını gerektirmeyen bir yolu yok. Arthur takip edilmem gerektiği fikrine kafayı takmış durumda."

"Sorun değil! Bu eğlenceliydi," diye gülüyor Elizabeth. "Edward beni takip etmesi için kimseyi göndermiyor. Bunu oldukça garip bulurdum. Arthur şey gibi görünüyor... Umarım söylememde bir sakınca yoktur. Ama çok tuhaf görünüyor. Çok ciddi. Ve zengin değil, değil mi? Edward gibi değil."

Kocasıyla  v nmesini biraz iğrenç bulmaya ba ladım. Ama yine de, sanırım mutlu olması iyi bir şey. O e iyle gurur duyuyor ve g r n  e göre e i de onunla gurur duyuyor? Bilemiyorum. Hep birlikte yemekten Edward onunla pek konu madı. Ama Arthur da benimle pek konu madı. O tür bir ilişki değildi.

"Sonunda hiç  eker bile alamadın, değil mi?" Gülüyor. "Boş ver, yanımda biraz getirdim. Edward her zaman biz, bilirsin... i te, biraz almadan önce bana verir."

Lizzie bana çikolata kaplı küçük bir şekerleme uzatıyor. Dudaklarımın arasına koyup dilimin üzerinde erimesine izin vermekten başka bir şey düşünmüyorum. Tadı çok güzel. Neredeyse anında kendimi en iyi zamanı geçirdiğimi fark ederken buluyorum. Özgür hissediyorum. Mutlu hissediyorum. Hafif hissediyorum. Lydia'yı kaybetmek hayatımda yaptığım en iyi şey olabilir.

"Lezzetli," diyorum, canım bir tane daha istiyor ama kabalık edip açıkça sormak istemiyorum.

" ok güzeller," diyor Elizabeth, avucuma bir tane daha bırakırken, sanırım ben de bir tane daha bıraktım. "Edward bana o kadar çok ikramda bulunuyor ki. Sana anlatamam bile. İstedığım her şeyi alıyorum."

İstedığım hiçbir şeyi alamıyorum. Bir şey istemeyi d   nmedim bile, bu sefer Lizzie hariç. Bahse girerim bunu bir daha yapmama izin verilmez. Bahse girerim Lydia ona

Bana güvenilemeyeceğini söyleyecek ve beni o büyük kaleye kapatacak, bin asker de beni koruyacak.

Bu fikir dramatik ve eğer gerçekleşirse bunu kendim yapmış olacağımı biliyorum ama aynı zamanda biraz yaşamayı da hak ediyorum.

"Al," diyor Lizzie. "İç bunu."

Bana uzattığı şişeyi alıyorum ve bir yudum içiyorum. Kabarcıklar dilimin üzerinde dans ediyor ve lezzetli bir tat boğazımdan aşağı akıyor.

"Mmm, ne o Bu mu? Ben de asla tadı herhangi bir şey gibi daha önce."

"Bilmiyorum. Ben buna kabarcıklı diyorum," diyor. "Çok güzel." "Kabarcıklı bunun için iyi bir kelime."

İkimiz oturup ikramları atıştırıyor, şampanyalarımızı içiyor ve birlikte güzel bir öğleden sonra geçiriyoruz. Kendimi endişelerimi unutmuş buluyorum. Aslında kendimi endişelerimin olduğunu bile unutmuş buluyorum.

Boynumun arkasındaki kumaştan hoyratça tutulup, serseri bir kedi yavrusu gibi havaya kaldırıldığımda, küçük çalılık saklanma yerimize nasıl geldiğimizi neredeyse tamamen unutmuştum.

Lydia soğuk bir tavırla, "Benimle geleceksin," dedi. "Elizabeth, kocanla temasa geçtim. Dışarıda seni bekleyen bir arabası var."

Lizzie dehşetle bana baktı. "Ne yapıyorsun sen? Bırak onu!"

Lydia, "Sen kendin için endişelen," diyor. "İkiniz olay ç ı k a r d ı n ı z . "

"Nasıl? Konuşarak mı? Senin derdin ne?"

Lizzie çok tatlı bir şekilde beni savunmaya çalışıyor ama bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyorum. Lydia'nın tutuşundaki gerginliği hissedebiliyorum. Kızgın. Belli ki bugün ona büyük bir sorun yarattım. Umarım daha da fazla sorun çıkarırım.

"Git!" diye emrediyor, çok askeri bir ses tonuyla. Oldukça heybetli olabiliyor ve Lizzie bana yardım etmek istese de, Lydia ona doğru bir adım attığı anda cesareti tükeniyor. Biz Angelish kızlarının hiçbirisi onunla boy ölçüşemez. Bu çok yazık ve daha da büyük bir utanç.

Elizabeth kıyafetlerini giyip koşarak uzaklaşıyor ve ben de bu kesinlikle skandal olan karşılaşmanın beni sonsuza kadar utandıracığı gerçeğini kabulleniyorum. Lydia beni çıkışa doğru itmeye çalışıyor ve elimde olmadan ona direniyorum.

Ellerinde gevşiyorum. Beni bir yere götürmesine asla izin vermem. Bunu kolaylaştırmayacağım. Bunu birazcık bile onurlu yapmayacağım. Beni hırpalamak istiyorsa, hırpalayabilir.

Bunu yaptığımda, beni kaldırıp itfaiyeci gibi omzuna atarak kolayca karşı koyuyor. Tüm bu olayın rezilliği her geçen an artıyor. Ne yaparsam yapayım kazanamıyorum. Şeker satıcısının yanından geçip bahçeden çıkarılıyorum. Gülümsüyor ve Lydia'ya el sallıyor. Param onda, ki bunu sevmiyorum, ama sanırım Lydia'nın dikkatini bir yere kadar dağıtabilir.

"Dayağı hak ediyorsun," diye mırıldandı Lydia. "Kesinlikle şımarık velet."

Arabaya bindik ve beni arka koltuğa kabaca bıraktı. Neredeyse ona küfredecektim ama kendimi tutmayı başardım çünkü ben o kadar görgüsüz bir insan değilim. Bir şekilde rol yapıyor olabilirim, sanırım, ama ben bile ara sıra bir sınır çiziyorum.

Benim yanıma bindi ve direksiyondaki asker aracı eve doğru sürmeye başladı. Lydia dönüp vahşi gözlerle bana bakıyor.

"Baş General seni gördüğünde, sen..." Cümlesini bitirmiyor, çünkü kıkırdıyorum. Elimde değil. İstiyorum ama aniden gülme isteğiyle dolup taşıyorum. Tüm bu olanlarda çok komik bir şey var.

"Yine kafan güzel," diye beni suçluyor.

"Hayır, değilim. Bir şey çekmedim."

"Birinin kafayı bulmasının tek yolu bu değil. Bunu sen de biliyorsun."

"Bunu nasıl bilebilirim?"

Bana uzun, sert bir bakış attı, sonra hiçbir şey söylemedi.

* * *

"Seni yukarı taşımam gerekecek mi?" Bu soruyu biz evdeyken soruyor.

"Tabii ki hayır," diyorum. "Yürüyeabilirim."

Arthur'a en soğukkanlı ve sakin halimi sunmak istiyorum. Muhtemelen ona ne yaptığımı çoktan söylemiştir. Ama gerçekten, ben hiçbir şey yapmadım. Seksi bir adam onunla konuştuğu için izimi kaybetti.

Ön kapıdan girdiğimde Arthur'u antrede beni beklerken buluyorum. Sanki bir ileri bir geri volta atıyormuş gibi görünüyor, çünkü ben içeri girerken bana doğru dönüyor, güçlü vücudu bana doğru dönüyor. Tanrım, uzun boylu. Düşünüyorum da buradaki herkes uzun boylu.

Yine o kıkırdama hissine kapılıyorum, ama onu bastırmaya çalışıyorum. Kendimi biraz suçlu hissediyorum ve aslında başım beladaymış gibi, ki bu kötü bir haber ve hiç de adil değil. Kimseyi öldürmüş değilim. Bu da muhtemelen onun söyleyebileceğinden daha fazla. Dar koyu renk bir pantolon ve siyah bir gömlek giyiyor. Saçları yüzüne dökülüyor ve gözleri kaşlarının altında parlıyor.

Buraya gelmek her zaman bir mağaraya gelmek gibidir. Klostrofobiye varan bir karanlık ve yakınlık var. Geldiğim her şeyin tam tersi.

"Ne oldu?" Soruyu sert bir şekilde sorar.

"Sizi gördüğüme sevindim kocacığım," diye cevap verdim. "Çok güzel bir gün geçirdim."

Bana sert bir ifadeyle bakıyor. "Eve utanç içinde getirildin."

"Elbisemle geri getirildim," diye cevap veriyorum. "Çok güzel bir elbise ama bu konuda huysuzlanmanıza gerek yok."

"Şirinlik yapmanın sırası değil Mila," diyor. "Kendi başına dışarı çıkmaya izin verdim ve korumandan kaçtığını öğrendim."

Lydia'ya bakıyorum. Eğer önemsiz biri olsaydım, kocama ondan uzaklaşmamın nedeninin ateşli şekerci adamla konuşması olduğunu söyleyebilirdim, ama yapmamaya karar veriyorum. Aslında kendime şaşırdım. Onu tam içine atacaktım. Bu planın bir parçasıydı, ama daha iyisini düşündüm.

"Ondan çok uzaklaştığımı fark etmemiş olmalıyım," diyorum tatlı tatlı. Bence bu durum kurtarılabilir. Kimsenin başının büyük bir belaya girmesi için bir neden olduğunu sanmıyorum. Lydia'nın izimi kaybettiğini anladığında korktuğuna eminim. Ben olsam Arthur'un

Onun yerinde olsam ben de öfkelenirdim. Ama bu büyük bir mesele olmak zorunda değil.

"Çok iyi biliyordu. Dikkatimi dağıtması için birine para verdi ve fırsatını bulduğu anda kaçtı. Onu bir çalıllığın içinde içki içerken ve yasadışı maddeler tüketirken buldum. Bir Baş General'in karısına yakışacak bir davranış değil."

Vay canına. Onu hiç ispiyonlamadım ama o beni bu işin içine atmaya karar verdi.

Arthur bana inançsızlık ve derin bir kızgınlıkla bakıyor. "Yani sana defalarca kendi güvenliğin için orada olduğunu söylediğim muhafızdan kaçtın ve hiç tanımadığın bir kızla sarhoş olup kafayı buldun."

"Çok az tanıdığım bir *kadın*. Benden büyük ve ben de kız değilim, o yüzden..."

"Neden benimle tartışıyorsun?" Bu soruyu sanki ona cevap vermeye cüret ettiğim için gerçekten kafası karışmış gibi soruyor. O bu ruh hali ve moddayken insanların genellikle tek kelime ettiğini sanmıyorum. Sanırım askerleri aşağılamaya ve insanları kolonilere göndermeye alışkın. Bir eşle nasıl konuşulacağı hakkında hiçbir fikri yok.

"Kafası iyi," diye araya giriyor Lydia.

Şimdi çok ama çok sinirlenme sırası bende. Belki kafam iyi ama sanmıyorum. Kendimi biraz uçmuş ve biraz da cesur hissediyorum ama insanların, aslında normale çok yakın olduğum halde benimle tamamen aklımı kaçırmışım gibi konuşmalarından bıktım.

"Kafam iyi değil. Sadece mutluyum. Biliyorum, ikiniz de sürekli mutsuz olduğunuz için muhtemelen size çılgın bir ilaç kokteyli kullanıyormuşum gibi geliyor ama aslında sadece mutlu olmak da mümkün, biliyor musunuz? Bir ara bunu denemelisin, o ekşi, şirret..."

"Mila!" Arthur öfkeyle adımı haykırıyor. "Yatak odası. Hemen!"

* * *

Kaderimi beklemek üzere yatak odasına gönderildim. Birinin gelmesi uzun sürüyor, hatta o kadar uzun sürüyor ki yatakta uyuyakalıyorum. Uyandığımda dışarısı karanlıktı. Hatta normalden daha karanlık. Tam bir gece karanlığı. Karnım gurulduyor. Aslında açlıktan ölüyorum. Yemek yemeyeli uzun zaman olmuştu ve epeyce egzersiz yapmıştım.

Kalktım ve odadan çıktım. Pişen yemeğin kokusunu alabiliyorum. Aslında yemek vaktine gelmişim. Arthur yemek masasında arkadaşı Lance ile oturuyor, buradaki ilk günümde tanıştığım adam. Bana bakıyor ve gülümsüyor. Arthur bana bakıyor ve gülümsemiyor.

"Lydia, Mila'yı yatak odasına geri götür. Kaybolmuş gibi görünüyor," diyor.

"Acıktım," diyorum.

Yorumum görmezden geliniyor. Bu tamamen garip bir durum ve nasıl üstesinden geleceğimi bilmiyorum. Kendi kocamın beni akşam yemeğine davet edememiş olmasını neredeyse inanılmaz buluyorum. Şu anda bana bakmıyor bile. Onun yerine arkadaşıyla sohbet ediyor. Bu, en yakın bardağı kapıp fırlatmak istememe yetiyor.

Bir şey yapamadan yakalandım.

Lydia kulağımdan tutup beni yatak odasına geri götürüyor. İlk başta durumdan uzaklaşmak neredeyse bir rahatlama gibi geliyor, sonra acı rahatlamayı aşıyor.

"Senden zaten hoşlanmadığımdan daha fazla hoşlanmayacağımı sanmıyordum," diyorum acı içinde iki büklüm olurken. "Ama her zaman yeni bir şey vardır."

"Başını daha fazla belaya sokabileceğini düşünmemiştim ama başardın," diye yanıtlıyor Lydia. "Çeneni kapalı tutmayı ve yatağa gitmeyi dene. İnan bana, bu ruh halindeyken Baş General'in karşısına çıkmak istemezsin."

"Seni ele vermedim," diyorum. "Ona hilenin işe yaradığını ve o şekerci adam tarafından dikkatinin dağıtıldığını söylemedim. Bunu büyük bir mesele haline getirebilirdim. Ona senin erkekler tarafından dikkati dağıtılan kötü bir muhafız olduğunu söyleyebilirdim. Ama söylemedim. Minnettar olmalısın. Muhtemelen bugün hayatını kurtardım."

Lydia alaycı bir tavırla, "Hayatımı kurtardığınız için teşekkürler Leydi Darken," diye cevap verir.

"Akşam yemeği yiyecek miyim? Yoksa niyetiniz beni aç bırakmak mı?"

Bana doğru eğildi. "Kocanı pek iyi tanıımıyorsun. Yıllar önce benim alayımı eğitmişti. Yemek yemeden yatağa gönderilmenin çok hafif bir ceza olduğunu söylediğimde bana güven ve şimdi nasıl davrandığın, sonunda sana ne olacağını belirleyecek. İşte. Bugün hayatını kurtarmamış olabilirim ama kışını kurtarmana yardımcı olacak kadar bilgi verdiğim kesin."

* * *

Arthur

Gelinim genç, olgunlaşmamış, önüne geçilmez, sorumsuz ve tam bir ele avuca sığmaz. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum.

ama Lance bu akşam dikkatimi çekti ve bunun iyi bir nedeni var.

"Şimdiden cennette sorun mu çıktı?" Mila götürüldükten sonra Lance kaşlarını kaldırır.

"Bu kadar genç bir gelin için beklenmedik bir şey değil," diyorum. "Yol gösterici bir ele ihtiyacı var. Belki de daha fazlasına. Bütün bir rehber ordusuna."

Kıkırdıyor. "Yaşın önemi yok, kadınlar her zaman ele avuca sığmaz. Sizin sorunuz, emriniz altındaki insanlarla uğraşmaya alışmış olmanız. Ama senin karın, terbiye edilecek bir asker değil. O senin ortağın."

Onun tavsiyesini istemedim ve istemiyorum da. Mila da diğer herkes gibi aynı kurallara uymak zorunda kalacak. Bana öyle geliyor ki, şehrimizin sunduğu en kötü davranışlı hanımların etkisi altındaydı. Eğer bugün kafası iyiye, bir kez daha yüksek sosyetenin bir üyesi tarafından uyuşturulmuş demektir.

"Etkilenmeye çok açık ve herkes onun üzerinde kötü bir izlenim bırakmaya niyetli görünüyor. Bir daha evden dışarı çıkmasına izin vermemeye çok yakınım. Lydia ona yeterince göz kulak olamıyor ama bu Lydia'nın hatası değil. O benim korumamken, gidip kafayı bulabilmek için onu kaybetmeye çalışmayarak ona iyilik yaptım."

Lance kıkırdıyor. "Bir gün geriye dönüp baktığınızda tüm bunların ne kadar komik olduğunu göreceksiniz" diyor. "Bunlar geçici ama biçimlendirici anlar. Onları çok ciddiye almamaya çalış. Onu seviyorsun, bunu unutma."

Bana onu sevdiğimi söyleyecek kadar yüzsüz. Bunu ona henüz ben söylemedim.

Ama onu seviyorum.

Bu çok garip. Her şey çok hızlı ve bir anda oldu. Sanırım onun davranışlarına karşı duyduğum hayal kırıklığının bu kadar derin olmasının bir nedeni de bu. Bir tür ihanet gibi hissediyorum. Sanki daha iyi bilmesi ve benim için daha iyisini yapmak istemesi gerekirmiş gibi hissediyorum. Lydia'ya saygı duymalı çünkü Lydia onu koruması için oraya koyduğum biri.

* * *

Lydia daha sonra, Lance gittikten ve ben karımla ilgilenmeye hazırlandıktan sonra, "İstediğiniz gibi cebindeki paketleri Soma için test ettirdim," dedi. "Üzgünüm efendim, ama Soma ve daha hafif birkaç madde için pozitif çıktılar."

"Lanet olsun." Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bu, o zararlı saçmalığa ikinci kez maruz kalışı. Ben farkına varmadan bağımlı olacak. Muhtemelen çoktan olmuştur.

"Her iki seferde de kafayı bulmayı amaçladığını sanmıyorum," diyor Lydia. "Bence sadece biraz kendine zaman ayırmak istedi. Ne yazık ki Elizabeth bir madde koleksiyonuyla geldi. Ona uygun bir arkadaş bulmak zor olabilir."

İç çekiyorum. "İşte buradasın, onun adına tartışıyorsun. Sana söyleyecek güzel bir şeyi yok."

"Bildiği her şeyden uzaklaştırıldı ve arkadaş istiyor. Ben onun arkadaşı olamam. Onun arkadaşı olamazsın."

"Ve ona uygun bir arkadaş bulamadığımız gerçeği, New Boston'daki yüksek sosyetenin durumu hakkında çok tehlikeli şeyler söylüyor. Daha önce hiç yapamadığım bir hızla içimdeki yozlaşmayı ortaya çıkardığıma inanıyorum. Bu yüzden

Bir anlamda, onun suç işlemesi yararlı. Ancak bu, onu hoş göreceğim anlamına gelmez."

Mila'yı disipline vereceğim. Buna hiç şüphe yok.

Ben de bundan keyif alacağım. Bu konuda daha az şüphem var.

* * *

Mila

Yatağa geri gönderildikten sonra biraz uyumaya çalıştım. Lizzie ve ben her ne içtiysek artık etkisi geçti, gerçekten. Kendimi çok yorgun ve aynı zamanda çok depresif hissediyorum. Bu karanlık odada otururken güneşli vadileri, inekten sağılmış sütü ve taze yapılmış ekmeği düşünüyorum. Maraline'i ve gençken ne kadar eğlendiğimizi düşünüyorum.

Burada yalnız kalacağım, bunu hissedebiliyorum.

Arthur beni uyandırdığında saatin kaç olduğundan emin değilim.

"Yani," diyor gömleğini çıkararak. "Dün olanlar hakkında konuşmamız gerek."

Sanırım bütün gün uyudum. Benim için iyi oldu.

Yatakta doğrulup kollarımı dizlerime doluyorum. Benimle yatağa gelmediğine göre bana çok kızgın olduğunu biliyorum.

"Bütün gece uyumadın mı?"

Elini gür saçlarında gezdiriyor ve başını bana doğru sallıyor. "Yapılması gereken çok iş var" diyor. "Artefice'in, bu tür bir sorunla karşı karşıya olduğu giderek daha açık hale geliyor.

daha önce beklenenden daha ciddi zorluklarla karşı karşıyayız."

"Tanıştığım herkesin sürekli uyuşturucu kullandığını mı söylüyorsun?"

"Evet," diyor. "Yani tanıştığınız herkes sürekli uyuşturucu kullanıyor."

"Sanırım etrafım kötü etkilerle çevrili," diyorum. Umarım geçen sefer olduğu gibi bu sefer de beni affeder. Ne de olsa benim hatam değildi. Uyuşturucuyu Lizzie getirdi. Muhtemelen onu bir daha görmeme izin vermeyeceğini biliyorum, o yüzden suçu üstlenebilir.

Bana bakıyor, soğukkanlı. "İlk seferinde masum sayılabilirsin ama ikinci seferde etkilerini fark edemeyeceğini sanmıyorum."

"Bunu düşünmemiştim. Sadece güzel vakit geçiriyordum!"

"Mhm."

İşe yaramıyor. Bana inanmıyor. Azıcık bile.

Korkudan küçülmeye başladığımı hissediyorum. Arthur çok soğukkanlı, çok gerçekçi bir şekilde konuşuyor. Tıpkı sürgüne göndermeden önce o güzel hanımla konuştuğu gibi. Adını çoktan unuttum, Arthur birinden bıktığına karar verdiğinde işte böyle silinip gidiyor.

Clementine mi? Hayır. O değildi.

"Soma yasadışı. Bulundurmanın cezası sınır dışı edilmek ya da ölümdür," diyor. "Bu kadar basit."

"Lizzie'yi sınır dışı edecek misiniz?"

Bana uzun ve sert bir bakış attı. "Şu anda değil," diyor. "Ama bu küçük bir mesele değil ve bu kadar rahat

bu konuda olmaya devam ediyorsun. Ve bu, korumanızdan kaçarak bana kasten meydan okumaya çalışmanız konusunu ele almadan önceydi. Lydia seni istediği için takip etmiyor. Bunu emredildiği için yapıyor."

Bana kızgın ve bana kızgın olduğunu görmek inanılmaz derecede korkutucu. Yara izlerini görüyorum, en azından bazılarını ve geri kalanını hatırlıyorum. O inanılmaz bir yaratık ve tehlikeli ve ben onu geçtim.

Alt dudajım titremeye başladı. Titriyorum. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Belki de sadece bu enerjiyi bana asla çevirmeyeceğini. Tüm kuralların diğer insanlar için olduğunu sanıyordum. Özel olduğumu sanıyordum. Bu aptalcaydı.

"Beni ortadan kaldıracak mısın?"

"Ne?" Bir an durdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Seks dükkanındaki adam gibi. Ya da Emmaline..." İşte bu! Emmaline, Clementine değil.

Bir an için gözlerini bana diyor, sonra başını sallıyor.

"Hayır, Mila. Seni ortadan kaldırmayacağım. Seni çok ama çok kızdıracağım ve çok ama çok üzeceğim."

Keskin bir nefes alıyorum.

"Şimdiden çok üzgünüm ve acı çekmek istemiyorum," diye sızlanıyorum.

"Bugün yaptığın şeyi yapmadan önce bunu düşünmeliydin" diyor. "Bunların hepsini daha önce konuştuk. Daha fazla konuşarak nefesimi boşa harcıyorum. Ayağa kalk. Şimdi."

Hemen ayağa kalktım. Baş General olmanın getirdiği bir ciddiyeti var. Binlerce kişiye hükmediyor, tabii ki bana da hükmediyor. Önceki tüm eylemlerim ve kararlarım şimdiye kadarki en aptalca şeyler gibi görünüyor. Daha iyisini bildiğimi söylemekte haklı. Elbette biliyordum. Küçük bir çocuk bile temel talimatlara nasıl uyacağını bilir.

Sanırım onu bir şekilde test ediyor olmalıydım. Bunu istiyor muydum? Hastalıklı bir nedenden dolayı onun öfkesine mi ihtiyacım vardı? Yoksa beni de gönderip göndermeyeceğini mi test ediyordum?

Önemli değil.

Geceliğimi eteklerinden tutup başımın üzerine kaldırarak üzerimden sıyrıyor. Anında çıplak kaldım. Üzerimde yükseliyor, uzun boylu, korkutucu ve çok sert. Hâlâ pantolonunu giyiyor ama gövdesi de benim kadar çıplak. Kasları ve yara izleri, yüzüne doğru indirdiğim gözlerimle buluşuyor. Şu anda onun bakışlarına karşılık veremem.

"Bunu geçen sefer yaptığında, sana bunun son olması gerektiğini söylemiştim. Bu sefer öyle olacak," diye söz veriyor bana acımasızca.

Yatağa oturuyor ve beni dizinin üzerine çeviriyor. Bana acı çektirmek üzere olduğunu bildiğim halde kalçasını kavrayıp ona tutunuyorum. Kalçalarım kucağının diğer tarafına doğru bastırıyor, çıplak kığım onun sert ellerine karşı savunmasız.

Beklediğim gibi, deri sertliğindeki avucuyla yanaktan yanağa geçerek kığıma birkaç kez sertçe vuruyor. Acıyor ama beni endişelendirecek kadar değil. Endişelendiğim şey bundan sonra ne olacağı. O zalim sopayı tekrar çıkaracak mı? Beni dayanamayacağım bir noktaya kadar dövecek mi?

"Sakin ol," diyor aniden.

"Hm? Ne?"

"Çok gerginsin. Bu senin için durumu daha da kötüleştirecek. Nefes al."

Hemen kafam karıştı. "Benim için daha kötü olmasını istemiyor musun?"

"Olması gerektiği kadar acıtmasını istiyorum. Bunu... istemiyorum," diyor ve cümlesini benim için hiçbir şeyi netleştirmeyen bir şekilde bitiriyor.

"Neyi yanlış yapıyorum?"

"Şu anda yanlış bir şey yapmıyorsun..." diye iç geçiriyor. "Cezalandırılması zor birisin."

"Özür dilerim. Cezalandırmak daha kolay olacak," diyorum. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Homurdandığını duyuyorum. Eli kışkımdan yukarı, sırtım boyunca, enseme kadar gidiyor ve sonra tekrar aşağı iniyor. Onun istediği gibi rahatlamamı sağlayan uzun bir okşama hareketi b u .

"Bu işin peşini bırakamam Mila," diyor. "Bunu yaparsam sana hizmet etmiş olmam. Söylediklerimde ciddi olmadığımı düşüneceksin. Lydia'dan kaçmanın kabul edilebilir olduğunu düşüneceksin. Düzgün bir şekilde cezalandırıldığından emin olmalıyım. Ama bu... bu doğru gelmiyor."

Sertliğini kalçamda hissedebiliyorum. Beni çıplak, üzgün ve itaatkâr seviyor. Sanırım bir parçası başımın belada olmasından bile hoşlanıyor olabilir. Şu anda aramızda bir yük var, bir tür çarpık yakınlık.

"Ne yapacağımı biliyorum," diyor. Beni yüzüstü yatağa yatırıyor, dizlerimin üzerine kaldırıyor, sonra ellerime uzanıp onları geri çekiyor ve ellerimden birini hassas yanaklarımın üzerine koyuyor.

"Yanaklarını böyle açık tut, onları benim için aç ve sakın kıpırdama. İyi bir kız gibi cezayı çekeceksin."

Bana söyleneni yapıyorum, çünkü başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Yasaların üstündeymişim gibi davranma kararından çok pişman olmaya başlıyorum. Ben eşleştim ve çiftleştim. Birine aitim. Ona bir daha asla itaatsizlik etmememi sağlamaya niyetli çok öfkeli birine.

Popomda birkaç damla bir çeşit yağ hissediyorum. Bunun amacının ne olduğunu bilmiyorum, en azından başparmağının yanaklarımın arasındaki daracık deliğe sürdüğünü hissedene kadar. Genelde siktiği amıma değil ama bilmiyormuş gibi davranmayı sevdiğim kirli bir deliğe.

"Orada değil," diye sızlanıyorum.

"İşte," diye ısrar ediyor, başparmağını dar açıklığa doğru itiyor. Kıcımın onun yapabileceğini bilmediğim bir şekilde gerildiğini hissediyorum. Bu diğerinden çok farklı bir delik. Açılmak ve alınmak için yapılmamış. Kapatılmak için yapılmış. Ama olacak olan bu değil.

O benim alt deliğimle oynarken ben utançtan yanıyorum. "O yanakları benim için açık tut," diye hatırlatıyor bana.

"Bu bir ders öğreniyormuşsun gibi mi hissettiriyor Mila?" Başparmağıyla popomu yavaşça sikerken soruyu tatmin olmuş bir hırıltıyla soruyor. "Lydia'dan kaçmaya çalıştığın ve uyuşturucuyla bana bir kez daha itaatsizlik ettiğin için pişman olacaktıydın gibi hissediyor musun?"

"Evet!" Cevabı anında ciyak ciyak söyledim. "Özür dilerim."

"Öyle demiştin," diyor. "Ama seninle işim bitmeden çok daha fazla pişman olacaksın."

Başparmağını çıkarıyor.

"Sakın o yanaklarını kapatayım deme," diyor. "Kendini açık tut."

Bana söyleneni yapıyorum, onun emri üzerine utanç verici bir şekilde yayılmış pozisyonda kalıyorum. Kendimi çok yaramaz ve başım büyük belada hissediyorum. Koşarken böyle olacağını bilseydim, bunu yapar mıydım? Kafamın içinde küçük bir ses evet, kesinlikle yapardım diyor.

Arkamdan yaklaşıyor ve bir an için sikinin amıma değdiğini hissediyorum. "Bacaklarını aç," diye emrediyor. "Daha geniş."

İstediği pozisyona girmek için elimden geleni yapıyorum. Bunun ödülü olarak parmaklarının alttan amcığıma vurduğunu hissettiğimde inliyorum. Kıcıma şaplak atmıyor, ama yumuşak, şişen dudaklarıma ve hatta klitorisimin hevesli tomurcuğuna şaplak atacak.

"Bir dahaki sefere şımarık küçük bir kız gibi davranmayı düşündüğünde bunu hatırlayacaksın," diye hırlıyor. "Çünkü öyle değilsin. Sen bir kadınsın ve bir kadın gibi cezalandırılacaksın."

Parmaklarını tekrar tekrar amıma sokuyor, dudaklarımı çok acıtıyor ve şişiriyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni ensemden yakalıyor ve içime dalıyor, siki tek bir sert darbeye amımı yarıyor.

"Kendini açık tut," diye homurdanıyor, başparmağını tekrar kıcımın içine sokuyor, şaplaklanmış küçük deliğimi sikerken beni ona doğru sallamak için tutuşunu kullanıyor. Bana karşı şimdiye kadar hiç bu kadar sapkın olmamıştı ama bunu hak ettiğimi biliyorum. Ben uslu bir eş değilim. Ben asi küçük bir veledim ve onu bunu yapmak zorunda kalacağı noktaya ben ittim.

Birkaç dakika boyunca amımı kabaca ve sert bir şekilde sikiyor, şaplak cezasının etkilerini hissetmemi sağlıyor. Ama nihai amacı bu değil ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Arthur'un başparmağı kıcımdan, siki de amımdan ayrılıyor. Bir an sonra, siki içime girerken bağıriyorum, doğanın amaçladığı rotayı izlemiyor, bunun yerine onun yaygın hoşnutsuzluğunu hissetmeme neden olan bir sapkınlık eylemi gerçekleştiriyor.

"İyi bir kız olabilirdin. Tatlı bir sevişme seansının tadını çıkarabilirdin, ama bunun yerine beni test etmek istedin. Bana itaatsizlik edersen ne olacağını görmek istedin. Artık biliyorsun. Küçük dar kığın sikilecek ve dölleriyle dolacak. Senin bu yaramaz deliğini besleyeceğim."

Bu çok yoğun. O çok büyük, çok güçlü. Deneyimlerinin ve geçmişinin ağırlığını üzerimde hissediyorum.

Beni güçlü vuruşlarla sikiyor, beni daha sert ve daha derin sikebilmek için arada bir yağıyor. Beni altına yatırıp merhameti için yalvartan bu acımasız anal cezanın ortasında bile benimle ilgileniyor.

* * *

Arthur

Kıçı sıkı ve ateşli. İçimde bundan zevk alan küçük bir parça var. Bu parçamı eğlendirmeyeli, canavarı serbest bırakmalıyım uzun zaman olmuştu. Ona asla zarar vermem, ama yasadışı davranışlarda bulunmaya cüret ettiği için biraz acıdan fazlasını hak ediyor. Karım bana itaat edecek. Başka türlü süni kabul edemem.

New Boston büyük bir şehir. Her vatandaş kontrole boyun eğmediği sürece gerçekten kontrol altına alınamayacak kadar büyük. Garnizonumun sayısı binlerle ifade ediliyor ama bu şehirde milyonlarca insan yaşıyor. Artifice'in polis ajanları

Ayrıca mevcut otoritenin küçük bir yüzdesi. Ve yine de düzeni koruyoruz. Acımasızca. Tamamen.

İşimde her gün isyanla karşılaşıyorum. Nasıl ezeceğimi biliyorum.

Gelinimin küçük, sıkı kıcı sikimin etrafına tatmin edici bir şekilde sarılmıştı. Eğer uygun olduğuna karar verseydim, kızarmış yanakları çok daha fazla ceza alabilirdi. Ama bedelini ödemek istediğim anatomisinin bu kısmı değil.

Onu sırtüstü çevirerek sikimin üzerinde döndürüyorum. Onu sikmeye devam ediyorum, ama şimdi amına ve göğüslerine erişebiliyorum. İşte bu noktada cezalandırma cephaneliğimdeki en zararsız nesneler devreye giriyor. Yarık deri dili olan çok kısa, küçük bir kırbacım var ve bu aleti onun amcığı üzerinde çalışmaya ayarladım, o sarışın tüylerle kaplı dış dudakları hızla daha şişmiş ve o deri dilin hızlı disiplin eylemi altında daha da ıslak hale geliyor.

Kıvranıyor, kıcı sikime yapışıyor, güzel yüzü acı ve pişmanlıkla buruşuyor, çünkü uyarılmasını ona karşı bir silaha dönüştürebileceğimi anlıyor. Seksinin bu hızlı, acıtıcı cezaya karşılık verdiğini, çiçek açtığını, alamayacağı horoz için yalvardığını görebiliyorum.

"Bana itaatsizlik etme," diye homurdanıyorum ona, kalçaları dönüşümlü olarak eğilip kıpırdarken çaresiz bakışlarını tutuyorum. "Sana bir şeyin yasak olduğunu söylediğimde, senin bakış açına göre, o şey artık bu dünyada var olmayabilir, anlıyor musun?"

"Evet," diye inliyor. "Özür dilerim. Söz veriyorum iyi olacağım."

Sikim onun dar deliğinin içinde zonkluyor, o küçük nefesli sözler kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Çok güzelsin," diyorum ona. "Ve sen hiç şu an olduğundan daha güzel olmamıştın, yumuşak ve üzgün. Seviyorum"

Bunu sana yapıyorum, gelinim. Eğer bir daha bana itaatsizlik etmeyi düşünürsen, bunu düşün ve cezanın her anından zevk alacağımı bil."

Küçük bir inleme sesi çıkardı. Kırbacın ucuyla onun aç küçük klitorisine vuruyorum ve onun titreyip sarsılmaya başlamasını izliyorum. Orgazma çok yakın. Daha fazla kendini tutamaz. Eğer gerçekten sapkın bir adam olsaydım, onu doruk noktasına kadar zorlar ve cezalandırmaya devam ederdim...

Ben gerçekten sapkın bir adamım. Amını kırbaçlıyorum ve şaplak atıyorum, yoğunluğu ve dolayısıyla acıyı arttırıyorum.

"Benim için gel," diye emrediyorum. "Cezalandırılmayı ne kadar arzuladığını göster bana."

Titriyor ve itaatkâr bir şekilde feryat ediyor, kıcı doruk noktasının gücüyle sikimin etrafında kasılıyor.

Bir an için altımdaki yatakta huzur içinde yatıyor. Ayağa kalkıyorum, elimi yüzümü yıkıyorum, sonra yatağa dönüyorum ve onu tekrar sikmeye başlıyorum, sanki onun amcığı benimmiş gibi içine giriyorum - çünkü benim.

"Sana karşı acımasız olacağım, gelinim," diye homurdanıyorum, şaşkın bir ifadeyle bana bakarken.

Başparmağımın ucuyla klitorisini ovuyorum, ona bu doruktan inme şansı vermiyorum. Bunların birbiri ardına içinden geçmesini istiyorum, her biri onu biraz daha tüketiyor, sınırlarına zorluyor.

Feryat edip sızlanarak bir orgazm daha geçiriyor, sonra bir tane daha. İlklerinin iyi hissettirdiğini biliyorum ama bunlar hissettirmeyecek. Birini ağrıyan amından çıkarıyorum, klitorisine sertçe vururken sıırıslıkam amını parmaklıyorum ve sonra kıcının içinde penis şeklinde bir oyuncakla ondan bir tane daha zorluyorum, amına bir vibratör uygularken yapay penis o yaramaz deliği benim için açık tutuyor. Tekrar ve tekrar, tekrar ve

Gelinimin asi bedenini, içinde tek bir direnç kırıntısı kalmayana kadar ona karşı döndürüyorum.

"Üzgün müsün?"

"Evet," diye mırıldanıyor, sesi ağlamaktan ve feryat etmekten kısılmış.

"Uygun görürsem bunu sana her gün yapabileceğimi ve senin için koyduğum birkaç basit kurala uymazsan yapacağımı anlıyor musun?"

"Evet," diye inliyor yine. "Özür dilerim Arthur. Gerçekten üzgünüm. Bundan sonra iyi olacağıma söz veriyorum. Söz veriyorum."

"Güzel," dedim. "Bir tane daha."

Vibratör tekrar gürlemeye başladığında titriyor.

* * *

Mila

Benimle işi bittiğinde, kığım ağrıyor ve tohumunu damlatıyor ve her yönden kesinlikle bitkin hissediyorum. En az bir düzine kez boşaldım. Sonuncular hiç de zevkli değildi. Benden koparılmışlardı.

Az önce yaptığı şey tarif edilemeyecek kadar zalimce ve tamamen yanlıştı. Bu kaba bir cezalandırmaydı, aşkın olabileceği her şeyin mutlak bir sapkınlığıydı. Ve ruhumun küçük bir parçası bunun tekrar olmasını istiyor.

Şimdi merhametli, şefkatli ve sevecen davranıyor. Beni kollarıyla sarıyor ve banyoya götürüyor, orada bir banyo hazırlıyor ve beni içine sokuyor, beni takip ediyor. Arkamdan sokuluyor, beni bacaklarının arasına alıyor ve yıkamaya başlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve ılık suyun ve içine kattığı çeşitli iksirlerin ağrımı ve yorgunluğumu yatıştırmasına izin veriyorum. Yarın ve muhtemelen ertesi gün de ağrıyacağımı biliyorum. Bu gece bana yaptıklarını asla unutmayacağım.

BÖLÜM 9

M*ila*

"Dersini aldın mı, benim tatlı gelinim?"

Kulağıma şehvetli bir şekilde mırıldanan bu soru, ertesi sabah beni uykumdan uyandırıyor. İlk başta sorunun neyle ilgili olduğunu hatırlayamayacak kadar uykuluyum, ama hareket ettiğim ve bilincim beynimin rahat yuvasından çıkıp bedenime gömülmek zorunda kaldığı anda, ne yapıldığını hissediyorum. Hissediyorum ve hatırlıyorum.

"Evet," diyorum, sesim yumuşak ve bedenim ağrıyor.

"Güzel," diyor, kollarını bana doluyor ve beni vücuduna sıkıca çekiyor. Derin nefes alıyorum, ondan çok fazla rahatlık alıyorum. İyi olmaya karar verdim, çünkü onun benim için en iyisini istediğine güvenmeye karar verdim. Beni uçurmaya çalışan diğer insanlar beni hiç umursamıyor. Onlar tarafından bir tür piyon olarak kullanılıyorum. Ama Arthur'un bana olan bağlılığı inanç ve sevgiye dayanıyor. Artifice'in beni onun için seçtiğine inanıyor ve beni ve beni ona getiren sistemi korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır.

Yerleşmekte zorlanıyorum. Arkadaşlarım için endişeleniyordum. Kendimi ve eğlence anlayışımı ya da bunların eksikliğini düşünüyordum. Onun karısı ve çocuklarının annesi olmak için gerçekten neden burada olduğumu neredeyse hiç düşünmedim.

"İyi olacağım," diye söz veriyorum ona.

"Umarım öyledir," diyor. "Gerçi ne zaman istersen sana dün gecenin tekrarını yaşatabilirim. Asi gelinimi zaman zaman dize getirmekten zevk alıyorum."

Kızardım ve yüzümü ondan sakladım. Bundan çok fazla zevk alıyordu. Ben de öyle, ama bunu itiraf etmem mümkün değil. Sanırım o da bunu biliyor.

* * *

Kalkıp güne devam ediyoruz. Kahvaltıdan sonra, telafi etmem gereken başka biri var. Artık ne yaptığımı ve bunu neden yaptığımı anladığıma göre, bu kadar baş belası olmayı bırakabileceğimi biliyorum.

Lydia'yı bulmak zor değil. Hâlâ beni koruması gerekiyor, yani aslında ben neredeysem o da orada. Ne kadar sinirli olduğunu ancak hayal edebilirim, yine de her şeyi hayal gücüne bırakmak zorunda değilim. Ona yaklaştığımda bana attığı bakış, benden hiç hoşnut olmadığını gösteriyor.

"Özür dilerim Lydia," diyorum. "Sana çok kötü davrandım. Seninle konuşurken kendimi gerçekten tanıyamıyorum."

Bana biraz şaşkınlık ve büyük ölçüde şüpheyile bakıyor, sözlerimi başıyla onaylıyor.

"Benimle konuşmak istemiyorsan sorun değil. Ben de istemezdim. Senden tekrar kaçmayacağım."

"Güzel," diyor.

Sanırım bana herhangi bir nezaket borcu yok. Onun etrafındaki davranışlarımdan sonra muhtemelen benim berbat bir insan olduğumu düşünüyordur. Sanırım hayatını cehenneme çevirmemeyi başarabilirsem zamanla aksini öğrenecektir.

* * *

Günler haftaları kovaladı ve ben yine kazara kafayı bulmadım. Yine Lydia'dan kaçmıyorum. Sessiz sakın ev işleri yapmak için elimden geleni yapıyorum. Kanaviçe işliyorum. İyi bir eş olmak için elimden geleni yapıyorum. Kocam meşgul ve önemli bir adam ama bana düzenli olarak zaman ayırıyor ve beni seviyor. Hayatımı bir yatak odasından diğerine geçerek yaşadığımı fark ediyorum, çünkü kendimi en canlı hissettiğim zamanlar bunlar. Onun kollarında dünyanın ne kadar küçük olduğunu unutuyorum.

Bu benim sonsuza dek mutluluğum. Ben bunun için yaratıldım. Kaderimi gerçekleştiriyorum. Neden tamamen dolu bir hayat yaşıyormuşum gibi hissetmediğimi çok fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Ve sonra, hastalanıyorum.

İlk başta ara sıra oluyordu, sonra neredeyse her sabah gelmeye başladı. Neyse ki Arthur benden çok önce uyandığı için gizlice tuvalete gidip midemi boşaltabiliyorum.

"Neyin var senin?"

Lydia beni birçok kez yemekten kaçarken yakaladı. Eninde sonunda yakalayacağını biliyordum. Çok anlayışlı biri ve beni izlemekten başka yapacak bir şeyi yok. Banyodan çıkarken bana bir soru sordu.

"Yok bir şey," diye yalan söyledim. "Sadece biraz mide rahatsızlığı."

"En azından son üç gecedir her gece hastalanıyorsun. Kocana söyleyeceğim."

Üç haftadır her sabah ve her akşam hastayım. Ona yalvaracak enerjim yok, çünkü nasıl olsa dinlemeyeceğini biliyorum.

* * *

Arthur

"Karınızın kendini iyi hissetmediğini size bildirmek zorundayım," diyor Lydia.

Sessizce sorguladığım Artifice'in birçok sadık hizmetkârından biri olan misafirimizle yaptığım konuşmadan başımı kaldırıyorum. Yeni Boston aristokrasisinin düzgün bir şekilde sadık kalmasını sağlamak benim görevim ve şehirdeki Soma bolluğu onların sadık kalamayacağından emin olmamı sağladı.

"Mila? Az önce iyi görünüyordu." "Sizi

temin ederim ki iyi değil," diyor Lydia.

"Affedersiniz," dedim k o n u ğ u m u z a . "Lance, Bay Walker'ı eğlendirir misin?"

Her zaman yanımda olan Lance, ben çağrıldığımda sosyal boşluğu dolduruyor. Acaba Mila sadece biraz ilgi mi istiyor? Onunla istediği kadar sık sohbet etmediğimi biliyorum.

Lydia ile yatak odasına gidiyorum, Mila tuvaletten çıkıyor ve gözle görülür şekilde solgun görünüyor.

"Sen Hasta mısın?" I sor ve soru
belki dea küçük çok keskin.

"Söz veriyorum daha fazla uyuşturucu almadım. Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum" diyor. Solgun görünüyor ama ateşi yok.

"Endişelenme," diyorum. "Bunun bir uyuşturucuya tepki olması için yeterince mutlu görünmüyorsun, tabii ki sokak malzemelerini eline almadıysan."

"Hayır," diyor Lydia. "Elizabeth Idaho olayından beri bir süredir iyi."

"Ne kadar zamandır hastasın?" Soruyu sorduğumda yüzünde beliren suçluluk gölgesini hemen fark ediyorum.

"Kısa bir süre," diyor. "Tam olarak ne kadar?"

"İki hafta. Belki üç?"

Sert bir kelimeyi ısırarak geri çekiyorum ve Lydia'ya dönüyorum. "Doktoru çağır. Hemen."

* * *

Doktor hızla gelir ve Mila'yı iyice muayene eder. Biraz kan alır ve idrarını da test eder. Küçük çubuğun rengi değiştikçe, ne olduğunu anlamış gibi başını sallar.

"Endişelenmenize gerek yok. Belirtileri onun durumundaki bir kadın için çok tipik."

"Peki bu ne durumu?" "Erken hamilelik."

Bu iki kelime uzayıp gidiyor ve sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca yankılanıyor.

"Hamile miyim?" Mila kelimeleri küçük, şok olmuş bir sesle söylüyor.

İkimiz de bunun bir olasılık olduğunu biliyorduk, ancak hamileliğin gerçekten teyit edilmesiyle ilgili her şeyi bir anda değiştiren bir şey var. Uzak bir potansiyel, sadece başkalarının başına gelen bir olgu gibi görünen şey, birdenbire çok somut ve nihai bir his veriyor.

"Evet," diyor doktor. "Bu belirtiler ilk üç aylık dönem için yaygındır. Eğer artarsa, susuz kalırsanız ya da kilonuzu koruyamazsanız, bazı tedavilere bakabiliriz ama şimdilik gayet iyi gidiyorsunuz. Zencefil ve sade krakerler yardımcı olacaktır, zengin yemeklerden kaçının ve ihtiyacınız varsa bol bol dinlenin."

Daha çok erken. Sadece birkaç haftalık hamile. Ama hamile. Birdenbire kendimi dünyaya ve Artifice'e sonsuz derecede daha bağlı hissettim. Kararlarımın sonuçlarına katlanacak ya da ödülleri toplayacak çocuklarım olacak.

"Arthur?" Mila'nın sesi yumuşak. "Mutlu musun?"

Burada büyük bir taş heykel gibi durduğumu, dışarıya hiç tepki vermediğimi fark ettim.

Başını ellerimin arasına alarak yüzünü defalarca öpüyorum. "Çok iyi bir kız oldun," diye övüyorum onu. "Hepimiz seni güvende tutacağız ve bebeğin eşi benzeri olmayan bir neşe olacak."

Bana gülümsüyor ve gözlerinde küçük yaş izleri görüyorum. "Demek seni mutlu ettim?"

"Mila, beni dünyanın en mutlu erkeği yaptın."

BÖLÜM 10

A *rthur*

"Nereye gidiyorsun?" Yataktan kalkmaya çalışırken Mila uzanıp elimi tutuyor. Hamile olduğunu öğreneli bir hafta kadar oldu ve son zamanlarda bana daha da bağlandığını fark ettim. Bunun mizacında tatlı bir değişim olduğunu düşünüyorum ama işimi biraz daha zorlaştırıyor.

"Özür dilerim," diyorum alnından öperek. "Yapmam gereken işler var."

Bana surat asıyor. "Gitmenden hoşlanmıyorum."

"Yapışkan küçük şey," diye mırıldanıyorum şefkatle. Hamile kaldığından beri hormonal değişiklikler onu pek çok açıdan daha hassas hale getirdi. Uzun süre gözünün önünden uzak kalmamdan hoşlanmıyor.

Bu aşamanın sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum. O genç ve korkuyor. Ailesini yanında istiyor; ancak bu haberi erken duyurmak istemiyorum. Üç aya ulaştığında ailesine ve kendisine haber vereceğiz.

annesi ve kız kardeşi buraya gelip onunla ilgilenebilirler. Ama şu an için bu onunla benim ve sanırım Lydia'nın arasında paylaşılan bir sır. Lydia'dan hiçbir şey gizli kalmaz.

"Uzun sürmez," diye teminat veriyorum ona. "Lance'in ona yardım etmem için bana ihtiyacı var."

Hafifçe kaşlarını çatıyor. "Lance'ten

hoşlanmıyorum." "Hayır mı? Neden?"

"Buraya geldiğim gün bana bakış şeklinden hoşlanmadım."

"Duvardan ofisime düştüğün gün mü?"

Biraz kıkırdıyor. "Bana tuhaf tuhaf bakıyor. Sanki ben... benden hoşlanmıyormuş gibi değil, ama sanki benim hakkımda benim bile bilmediğim bir şey biliyormuş gibi."

"Sana bakıyor çünkü çok güzelsin."

"Hayır, bana güzel olduğumu düşünüyormuş gibi bakmıyor. Bana sanki hiç insan değilmişim gibi bakıyor," diyor. "O iyi bir adam değil."

O değil. Bu konuda ben de değilim. Biz askerler genel bir kural olarak kibarlığa pek değer vermeyiz. Ama sanırım beni seviyor. Kelimeleri söylemedi ama bana bakışı, bana karşı oldukça yoğun bir düşkünlüğü olduğunu söylüyor. Ben onu seviyorum. Kendimi tamamen ona adadım. Onun için her şeyi yaparım.

Bunların hiçbirini ona söylemedim ama umarım o da beni sevdiğini bildiğim gibi benim de onu sevdiğimi biliyordur.

"Yakında döneceğim," diyorum. "Biraz kestir, sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

Lance özel bir toplantı istedi. Yeni Zelanda'ya giren isyan hakkında bilgi olacağını umuyorum.

Boston'a gizlice. Son birkaç haftadır en iyi casuslarımızla çalışıyoruz. Gerçek anlamda bir şey bulamadılar, bu da sinir bozucu. Mila geldiğinden beri, cephede savaşımaya alışık olduğum savaşın ön kapıma geldiğini ve burnumun dibinde kaybolduğunu fark ettim.

* * *

"Yeni babaya tebriklerimi iletin!" Ben özel toplantı odasına girerken Lance bana bir bardak uzatıyor. Evimde gerçekleşen çoğu taktiksel toplantının aksine, bu toplantı Artifice Tapınağı'nda gerçekleşiyor. Yeni Boston'un tam merkezinde yer alan tapınak, ticaret ve adalet merkezi olarak hizmet veriyor. Birkaç kat yüksekliğindeki bu binanın pencerelerinden uzaktaki binamı görebiliyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum alkış sesleri arasında. Mila'nın hamilelik haberi hızla yayıldı. New Boston sosyetesinde büyük bir heyecan ve spekülasyon konusu oldu. Erkekler bile kız mı erkek mi olacağına dair bahse girdiler.

Biraz tedirgin bir şekilde yerime oturuyorum. Beynimin en arka tarafını gıdıklayan bir içgüdü var, evde olma isteği. Muhtemelen her yeni baba olanın dürtüsüdür bu.

Lance bana gülümsüyor. "Gelininle eğleniyor musun?"

Garip bir soru. Çoğu gün evime geliyor. Mila hakkında ne hissettiğimi çok iyi biliyor. Sorunun herkesin iyiliği için olduğunu varsayıyorum.

"Evet, öyle. Mükemmel bir seçim olduğunu kanıtladı. Başta yaşından şüphe etmiştim ama en başta Artifice'e daha fazla güvenmeliydim."

Söylediklerimle tam olarak uyuşmayan bir kahkaha dalgası var.

"Gördünüz mü beyler?" Lance diğerlerine gülümsüyor. Bir düzine rütbeli asker, hiç de hoşuma gitmeyen köpekbalığı benzeri ifadelerle bana bakıyor. Bir şeyler olduğunu fark ettiğimde ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bilmediğim bir şeyin huzurundayım ve bu çok tehlikeli.

"Onun için Project Freedom'a teşekkür etmeniz gerektiğini söylesem ne derdiniz?"

"Nedir o? Artifice'in yeni modüllerinden biri mi?"

Artifice, hayatın çeşitli yönlerini çalıştırmak için sık sık yeni kod paketleri yayınlıyor.

"Tam olarak değil," diyor, yarı yarıya memnun görünerek. "Özgürlük Projesi yıllardır üzerinde çalıştığımız bir şey."

"Peki biz tam olarak kimiz?"

Bu soruyu sormaktan nefret ediyorum. Beni bu kadar aptal ve bilgisiz göstermesinden nefret ediyorum.

"Cesur ve özgür iradeye sahip zeki adamlardan oluşan bir grup. Ben yaralandığım sıralarda katıldım. Diğerleri kendi nedenleriyle katıldılar. İster Artifice'e hizmetlerinin karşılığını sevdikleri her şeyi kaybetmekle, ister fiziksel olarak sonsuza kadar sakat kalmakla almış olsunlar, her birimizin kendine göre bir sebebi var."

Lance masadan kalkıyor ve etrafımda dönüyor. "Seni kendi tarafımıza nasıl çekeceğimizi bilmiyordum Arthur. Hiçbir yolu olmadığını düşündüm. Yaraların ya da yara izlerin hakkında hiç şikâyet etmedin. Sana bir eş ya da eş adayı verilmeyecekmiş gibi görüldüğünde bile sadık kaldın."

"Bekledim ve ödüllendirildim."

Sert bir kıkırdama odada dalgalanıyor.

"Ödüllendirildin ama beklediğin için değil. Söyle bana Arthur, artık onu tanıdığına göre gelini elinde tutmak için ne yapardın?" Birkaç adım uzaklaşıyor ve yumuşak bir dönüşle bana doğru dönüyor.

"Ne yapmam gerekiyorsa yaparım."

"Peki ya Artifice onu senden alıp başka bir adama verirse?"

"Böyle bir şey olmaz."

"Talihsiz birkaç kişinin başına geldi. Elektronik bir zeka duygusal bağlantıları bizim gibi tartmaz, değil mi? Artifice mümkün olan en pratik kararları verir, kolektifin iyiliğini bireyin çıkarlarından üstün tutar."

İçimi çektim. Bununla bir yere varmak istediğini söyleyebilirim ama nereye varacağını bilmiyorum. Bildiğim tek şey bundan hoşlanmayacağım. Gözlerinde, hiçbirimiz için iyiye işaret olmadığını bildiğim, sinsice memnun bir bakış var.

"Evet, bunu biliyoruz. Çocuklara sınıflarında bu öğretiliyor."

"Çocuklara öğretilmeyen şey, Artifice'i nasıl etkileyecekleridir."

Gülüyorum. "Her şeyi bilen bir yapay zekayı etkilemenin hiçbir yolu yok."

"Maraline ismini Mila ismiyle değiştirmek var," diyor.

İçimi yavaş yavaş bir korku kaplarken ona bakıyorum. Zihnim Mila'nın geldiği güne geri dönüyor. Seçilen kişinin kız kardeşi olduğunu düşündüklerinden bahsedip durdu. I

bunu kendi beceriksizlikleri olarak değerlendirmişlerdi. Şimdi bunun aptallık olup olmadığını merak etmeye başlıyorum - en azından onlar açısından.

"Artifice'i mi kurcaladın?" Sesimdeki öfke Lance'in küçük isyancı grubundan birkaçının benden uzaklaşmasına neden oluyor. Hepsinin yüzünü hafızama kazıyarak etrafıma bakıyorum. Bu insanların her birini tutuklayıp idam edeceğim. Bu ihanettir.

"Yaşlı bir kadınla evlenecektin. Bu küçük tatlı şeyi alabilmen için değiştirdim. Dünyamızı zalim bir saat gibi işleyen makineyi etkilemenin avantajını görmeni istedim."

"Ablası yaşlı değil. Yirmi yedi yaşında, benim için hâlâ çok genç ama neredeyse on yaş büyük. Neden genç olanı isteyeceğimi düşündün ki?"

"Bütün erkekler genç olanı ister..."

Daha önce tekerlekli sandalyedeki bir adama hiç vurmamıştım ama bugün bir istisna yapıyorum. Kafası yana doğru savrulurken, burnundan kan fişkirirken cümle kayboldu. Darbeyi bir erkek gibi karşılıyor, sarsılan beynini yeniden ayarlamaya çalışırken başı uzun bir süre yana dönüyor.

Cebinden beyaz bir mendil çıkarır ve hiç acele etmeden kanamayı durdurur.

"Onu sevdin Arthur. Senin için seçtiğimiz şeyi sevdin. Mutluydun. Mutlusun. Ve mutlusun çünkü insanlar senin için iyi bir seçim yaptı. Biz senin için iyi bir seçim yaptık. Hayatın boyunca sadık bir asker oldun ama nimetlerinin nereden geldiğini anlamamanın zamanı geldi. Yapay zeka seni yaraladı. Biz sana yeniden yaşamak için bir sebep verdik."

Kibir hayret verici, belki de öyle olmamalı. Lance her zaman daha fazlasını düşünen pervasız bir piçti.

herkesten çok kendisi hakkında. Başına gelenler için onu suçlayamayız. Bir isyancı top mermisi yürüme yeteneğini elinden aldı. Ancak isyancıların top mermisinin düştüğü yerde bulunması, en başta bir itaatsizlik eylemiydi.

"Düzenegi kurcaladın," diye tekrarlıyorum. "Bunun cezası ölümdür."

"Yaptıklarımızı birilerine anlatmanın cezası, küçük ve güzel hamile gelinini kaybetmek olacak. Evinizden alınıp kendi evine gönderilecek ve bu en iyi senaryo. Bebek bir sapkınlık olarak sınıflandırılacak ve büyük olasılıkla yok edilecek. Unutmayın, Artifice acımasızdır. Ne istediğimiz ya da neyi sevdiğimiz umurunda değildir. Eğer bebeğin var olmaması gerekiyorsa, Yapay Düzen buna izin vermeyecektir."

Ona tekrar yumruk atmak istiyorum ama tekerlekli sandalyedeki bir adama kaç kez vurulabileceğinin bir sınırı var. Dövecek başka birini arıyorum ama hepsinin yüzünde korku ifadesi görüyorum. Buraya kına yakmaya gelmediler. Buraya korkuyla geldiler, gelmeliler de. Tuzaklarına düşmüş olabilirim ama yakaladıkları şeyin hâlâ tehlikeli olduğunu biliyorlar. Ben onların kurbanı değilim, ama çok yakında onlar benim kurbanım olabilirler.

"Ne istiyorsun?"

"Mutluluğunu neye borçlu olduğunu bilmeni istiyorum. Sadık olduğun için her şeyin sana verildiğini düşündüğün bu kör, gözleri kapalı şekilde yaşamayı bırakmanı istiyorum. Yapay olsun ya da olmasın, insanlığın her zaman kendi kurtuluşu olduğunu anlamanı istiyorum. Haftalardır iyi toplumun kökünü kazıyorsun Arthur. Buna bir son vermelisin."

"Oh. Pekala. Yani Şimdi düpedüz dine k frediyoruz, öyle mi?"

"Artifice'in hiçbir zaman bir din olması gerekmiyordu," diyor. "Siz onu bir dine d n Őt rd n z. Siz ve sizin gibi adamlar. O bir araçtı ama biz onu bir tanrıya dönüŐtürdük. Kendimiz için yeniden sorumluluk alma zamanı geldi. Kendimiz için düŐünmemizin zamanı geldi. Kendimiz için savaŐmanın..."

Lance'in kendi eŐlencesi için ve herkesten daha iyi olduğunu düşündüğü için aptalca bir Şey yaptığını düşünmüştüm. Ama olan biten hiç de bu değil. Az önce söylediği Şey... kendimiz için düŐündük, kendimiz için savaŐtık kısmı... bu bir asi sloganı.

H k metimizin kalbine sızıldı. Üst kademelerimiz iŐgal edildi. Düşman evimin duvarlarının içinde.

"Ne istiyorsun?" DiŐlerimin arasında gıcırdatarak soruyu tekrarlıyorum.

"Bize katılmanızı ve makine türünün değil, insanlığın çıkarları d o ğ r u l t u s u n d a hareket etmenizi istiyorum."

Artifice'in emirleri yerine kendi emirlerine uymamı istediğini söylüyor. Bildiğimiz tüm toplum giriŐimine karşı bir hain olmamı istiyor. Karımın ve doğmamış  ocuğumun yeterli koz olduğunu düşünüyor.

"Bunu düşünmem gerek," diyorum.

"Elbette. İstediğiniz kadar zaman ayırın." Lance elini sallar. "Yine de yarın bir görevi yerine getirmene ihtiyacım olacak."

"Ne tür bir görev?"

Lance bana gülümsüyor. "Artifice'i kapatacağız. İlk ve son kez."

Adam deli.

Başımı sallıyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve odadan çıkıyorum. Yürürken, gitmeme izin verip vermeyeceklerini merak ediyorum. Eğer akıllı olsalardı, çıkarken beni kafamın arkasından vururlardı.

Kurşun asla gelmez.

Çok kibirliler. Buradan çıktığımda ne yapacağımdan korkmuyorlar. Kendilerinin yeterince ileride olduklarına o kadar inanmışlar ki benim için endişelenmelerine gerek yok.

Artık güvenebileceğim kimse yok. Birdenbire Soma'nın aristokrat kesime nasıl akın ettiği anlaşıldı. İsyancılar bizi aptal ve uysal hale getirdiler. Yıllardır ideolojilerini toplumumuzun çekirdeğine naklediyorlar. Ve şimdi bedelini ödemek zorunda kalacağım.

İçeri girdiğimde ev sessizleşiyor.

Sonra beni hemen bu karanlık sığınaktan çıkarıp çok uzaklardaki aydınlık ve korkunç bir yere götüren hırıltılı, gürültülü bir nefes duyuyorum. Ölen birinin sesini nerede duysam tanırım.

Sese doğru koşup yatak odasına giriyorum ve Lydia'yı yerde kanlar içinde buluyorum.

"Onu... aldılar," diye nefes nefese kalıyor. "Özür dilerim. Onları durdurmaya çalıştım ama beni... kestiler... indirdiler."

"Şşşt. Her şey yoluna girecek," diyorum, sesim şefkate dönüşüyor. Çok fazla kan var. Bu iyi değil. Bir daha hiçbir şey yoluna girmeyecek. Görüşümün köşelerinin bulanıklaşmaya başladığını hissedebiliyorum, görüşüm tek bir noktaya odaklanıyor.

"Sorun değil," diyorum ona. "İyi iş çıkardın. Çok iyiydin."

Kanamayı durdurmaya çalışıyorum ama vücudunda kapatacak ellerimden daha fazla delik var. Yardım için bağlamak anlamsız. Şu anda onun için yapabileceğim bir şey olduğuna inanmak için çok fazla insanın öldüğünü gördüm. Bağırışlarımın sesiyle ölmesini istemiyorum. Kanlar içindeki bedenini göğsüme bastırıyorum ve kollarımı ona sarıyorum.

"Sen iyi bir kızdın," diye onu rahatlatıyorum. "İşini yaptın ve şimdi dinlenebilirsin. Sorun yok. Her şey yoluna girecek."

"Başaramadım. Onu bıraktım... onlar... onu aldılar."

"Başarısız olmadın. Onu korudun. Sen en iyisiydin."

Hayatın onu terk ettiği anı hissediyorum. Vücudundaki gerginlik kayboluyor ve bana karşı ağır bir yük haline geliyor, sıcak, sızdıran ve canlandırıcı kıvılcımdan yoksun.

Yaralı yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

Bunun da diğer günler gibi bir gün olduğunu düşünmüştüm. Tehlikenin yaklaştığını hissetmemiştim. Karım hissetti. Kayıp, hamile, genç karım benden daha iyi biliyordu. Bu başarısızlığın hiçbir mazereti yok. Bu sadece ve sadece benim hatam.

Şu anda mutsuzluğa ve umutsuzluğa düşebilirdim, ama kalbimi katılaştırıyorum.

Bedenini nazikçe bıraktığımda, Lydia'nın elinde buruşmuş bir not görüyorum.

Piçler bana vermesi için ona bırakmışlar.

"Çorak Topraklar'a gelin. Garnizonu alarma geçirmeyin. Eğer bizi avlamaya çalışırsanız, karınızı ve doğmamış çocuğunuzu kaybedersiniz." - L

Lydia'yı kollarıma aldım. Kanı kıyafetlerimi kaplıyor ama umurumda değil. Onu hiç olamadığı bir gelin gibi evden dışarı taşıyorum. Kendini ailemi korumaya adanmış için hiç yaşamadığı onlarca hayat vardı. Keşke başvurusunu reddetmiş olsaydım. Keşke onu rızası dışında taburcu etseydim. Keşke benim için her şeyi yapacağını bile bile bu kadar bencil olmasaydım.

Karşılaştığım ilk asker bana kocaman gözlerle bakıyor.

"Archon-General, ne oldu?"

Onu dikkatlice ona uzattım. O da aynı hürmetle alıyor, bu korkunç şeyin nasıl olduğunu anlamıyor. Ben de ona anlatmayacağım. Açıklama olarak kullanılacak kelimeleri söylemeye dilim varmıyor.

"Eğer üç gün içinde dönmezsem, onun tam bir onurla gömülmesini sağlayın."

"Efendim, evet,

efendim," diyor.

"Teşekkür ederim."

* * *

Aynı kıyafetlerle aracıma gidiyorum. Üzerimi değiştirmeyeceğim. Bu kan, benim için her şeyini feda eden kadının son özü. Onu ne yıkayacağım ne de zamanım var. Gelinim, gücü Artefice'in elinden almak için her şeyi yapacak olan mutlak delilerin pençesinde. Arayışlarının ne kadar aptalca ve hatta imkânsız olduğu umurlarında değil. İnsan budalalığını, türümüzü defalarca savaştan savaşa sürükleyen aynı aptallığı takip ediyorlar. Artefis barış için tek şans ve ben onun için her şeyimi feda edeceğim.

Çorak Topraklar'a sersemlemiş bir halde gidiyorum. Elbette silahlıyım, ancak bunun bana pek bir faydası olmayacağını biliyorum. Özel korumamı öldürecek, karımı kaçırarak, onun ve çocuğumun hayatını tehdit edecek kadar aptal değiller ve intikam almak için silahlı bir şekilde onlara geleceğimi düşünmüyorlar.

Onları bulmak zor değil. Kalıntılar arasında açıkça görülebilen bir milis var. Mila ile buraya son geldiğimde orada değildi. Bu, beni karşılamak için özel olarak inşa edilmiş, hızlıca inşa edilmiş bir mobil kurulum.

Araçtan indiğimde Lance'in beni beklediğini görüyorum. Artık sandalyesine mahkûm değil. Onun yerine 1 metre boyunda durmasını sağlayan bir exo-suit giyiyor. Eskisinden çok daha güçlü olduğunu biliyorum, hatta bir asker olarak zirvede olduğu zamanlardan bile. Giydiği teknoloji ona bir hidrolik makinenin kavrama ve ezme gücünü veriyor.

"Bizi buna zorlamamalıydın Arthur," diyor, karşısına dikildiğimde hemen savunmaya geçiyor.

"Muhafızımı öldürdün. Ve bana düşünmek için zamanım olduğunu söyledin."

"Kendini öldürdü. Kenara çekilebilirdi. Ona boyun eğmesi için bir sürü şans verdik. Hatta ona zarar vermeden boyun eğdirmeye çalıştık. O kadar şiddetli savaştı ki onu öldürmekten başka çaremiz kalmadı. Düşünmek için zamana gelince? Asla kabul etmeyeceğini biliyordum. Sana bir şans verdik ve sen bunu mahvettin."

Sözleri aptalca, küstahça ve hepsinden önemlisi zalimce. Bu adamlar Artifice'e korkunç demekten hoşlanıyorlar ama çok daha kötüsünü yapabilirler. Yapay Düzen asla kötülük olsun diye ya da bilerek acı çektirmek için bir şey yapmaz. Ama bu adamlar, sadece trajediyle sonuçlanacak bir plan yaptılar.

"Olabileceğinden çok daha onurlu ve değerli birini yok ettin."

"Karına ihtiyacımız vardı, çünkü senin itaatine ihtiyacımız var. Başka kimsenin ölmesine gerek yok, tabii sen bunu gerekli kılmaya karar vermezsen."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Oh, bu çok basit. Ve bu çok uzun zaman önce yapılması gereken bir şeydi."

"Anlat bana."

"Artifice'e git," diyor, ellerini bir tür sapkın davetle genişçe açarak. "Ve onu kapat."

Artifice'i kapatma fikri bana güneşi kapatmak kadar saçma geliyor. "Bu yapılamaz."

"Elbette olabilir. Sadece o şeyin güvendiği birinin yanı sıra ileri askeri eğitime sahip ve o şeyin savunmasını aşabileceğine güvenilen birine ihtiyaç var."

Ona *şey* demek insanlıktan çıkarmaktır. Artifice bir insan değildir, ama binlerce kez kişilik kazanmıştır. Lance bu saygısızlıktan zevk alıyor.

"Gelinimi görmek istiyorum."

"İşiniz bittiğinde onu göreceksiniz."

"Onun hayatta olduğundan emin olmak istiyorum, bu yüzden bu görevi sebepsiz yere yapmıyorum."

"Ah, bir nedeni var," diye gülüyor Lance. "İnsanlığı özgürleştireceksin Arthur. Sen..."

"Kapa çeneni," diye çıktım. "Senin beyinsiz asi felsefene ihtiyacım yok. Senin gibi saçmalayan insanlara binlerce kez kılıcımı sapladım."

"Kapa çeneni."

"Bunu yapmayacak. Artifice'i her şeyden çok seviyor."

"Sustur onu!" Lance benimle ilgilenecek birini bulmak için etrafına bakınıyor. Burası, şimdi olmamayı diledikleri bir şeyin parçası olan çok huzursuz sadakatsiz erkek ve kadınlarla dolu. Arthur asileri hep pervasız, vahşi insanlar olarak tanımlardı. Bence onlar Soma'nın etkisinde olmadıklarında ne yapacaklarını bilmeyen bağımlılar.

"Bana dokunursan sonuçları çok ağır olur," diyorum. "Şu ana kadar yaptığın şey zaten tarif edilemeyecek kadar aptalca."

Lydia'yı öldürdüklerinden beri neredeyse hiç durmadan ağlıyorum. Daha önce hiç şiddet görmemiştim. Bir adamın çelik bir bıçağı bir kadının vücuduna saplamasının nasıl görüldüğünü, nasıl ses çıkardığını ya da nasıl koktuğunu hiç bilmiyordum. Lydia yere düşmeden önce uzun dakikalar boyunca onlarla savaştı. Üçünü öldürdü. Ama sonunda beni kurtaramadı, ben de kendimi kurtaramadım.

"Seni kurtarmayacak," diyor Lance. "Ya Artifice'i kapatmaya çalışırken ölecek ya da önce onu sonra da seni öldüreceğim. Ya da belki önce seni, sonra onu. Onun için hangisinin daha kötü olacağına karar veremedim, onun önünde ölmeni izlemek zorunda kalmak mı, yoksa seni benden koruyamayacağını bilerek senin önünde ölmek mi? Bu gerçekten kafa karıştırıcı."

"Senin derdin ne?" Yüzümü buruşturuyorum. Korkmamı istediğini biliyorum ama Arthur'a inancım tam.

"Benim sorunum, şu anda, senin çeneni kapatmaman."

Sustum ama onu mutlu etmek istediğim için değil. Sadece söyleyecek bir şeyim kalmadı. O acımasız, aptal bir adam. I

Onu takip eden diğerklerinden daha zeki olduğunu biliyorum ama yapmaya çalıştığı şeyin asla işe yaramayacağını anlayacak kadar zeki değil. Ben bile Artifice'in öylece kapatılamayacağını biliyorum.

BÖLÜM 11

A *rthur*

Artifice, Çorak Toprakların ortasında büyük bir binada ikamet etmektedir. Yüzlerce kilometrelik alandaki tek sağlam yapı. Arabayla oraya gidiyorum ve bir zamanlar tam da bu amaç için ayrılmış büyük bir boş alana park ediyorum. Çöl bunun gibi yerlerle dolu. Binaların ayakta kalamadığı yerlerde otoparklar ayakta kalır. Muhtemelen bunda bir hikmet vardır ama ben bunu anlamaya çalışamayacak kadar ahlaktan uzağım.

Kutsal aklın yeri bir sır olmadığı için şanslıyız.

Artifice'in nerede olduğunu herkes bilir. Yıllar önce, büyük, cam duvarlı kırmızı ve sarı bir yapı olan binanın dışındaki taşlara adaklar bırakıldı. Dünyayı sonsuza dek değiştiren bilince ev sahipliği yapıyormuş gibi görünen bir yer değil, ama bunun nedeni gerçekten eski bir yer olması.

İnsanlar burayı asker üstüne asker koruduğunu sanıyor ama gerçek şu ki tek nöbetçi kertenkeleler.

Gölgeın üzerlerine d  t    nde kendilerini parçalanmış
kayaların üzerine bırakıp ka ı ıyorlar.

Alçak ve tek katlı. M tevezı. Ancak bu aptal ya da duyarsız
olduğu anlamına gelmez.

Kim olduğumu bildiğini biliyorum. Burada olduğumu bildiğini
biliyorum. Neden geldi imi bilmediğini ummak zorundayım.

Ben yaklaşırken binanın dışındaki bir kutu  atırdarak
canlanıyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Ba  General
Darken?"

Ses zayıf ama bilgili.

  imde bir titreme hissediyorum. Artefice'in huzurunda
duraca ımı hiç d    nmemi tim. Burada olmayı hak
etmedi imi bile bile bu kadar yaklaşmaya asla cesaret
edemezdim. Yaratık hafife alınacak biri değil.

"Huzurunuzda durmama izin vermenizi umuyordum. Kişisel
muhafızımı kaybettim ve babalık uçurumunda dururken bana
rehberlik edebilecek başka kimse yok."

Artifice'in ilgi alanlarının geniş kapsamıyla kıyaslandığında bu
sözler kendini d    nen ve önemsiz g r  n yor ama umuyorum
ki Artifice beni önemsiz ve kendini d    nen biri olarak
görecektir. Çoğu insan öyledir.

"Bireyleri a ırlamam, Ba  General, ama sizin için bir istisna
yapacağım. Ana kapıya doğru gelin."

Kapılar kum ve güneşin etkisiyle a ınmı . Bir zamanlar
temiz ve berrak olurlardı. Onları de i tirmeye çalıştık ama
gönderilen işçiler çatıdaki silahlar tarafından buharla tırıldı.
Bir karbon yığını olmaktansa hâlâ burada durabildi im için
 anslıyım.

İçeri girebilmem için kayarak açıldılar. Binanın içi soluk gri ve beyaz kareli bir zemine sahip. Birden fazla masa ve kabin var. Vinil bank oturakları çatlamış ve solmuş, masaların üzerindeki ince laminat da aynı şekilde hasar görmüş. Bazı masaların üzerinde hâlâ dikdörtgen şeklinde kâğıt peçeteler var.

Artifice tüm bunların ortasında, üzerinde *hoş geldiniz* yazan mavi bir ekran ~~dark~~duruyor.

"Merhaba" diyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Bana yardım edemezsin," diyorum, perişan bir halde.

"Ben tüm insanlığa yardım etmek için yaratıldım. Sana bile Arthur."

Adımı biliyor ve bir tür şefkat olduğunu düşündüğüm bir şekilde kullanıyor. Dünyanın bana biraz nezaket göstermesi için çaresizim. Her zaman verdiklerimden, sadakatim ve inancımından başka verecek bir şeyim kalmadı.

"Seni devre dışı bırakmak için gönderildim," diyorum tüm insanlığın barış kaynağına. "Gelinimi rehin alan ve başarılı olamazsam onu öldürmeyi planlayan bir grup isyancı tarafından ifsat edildim."

Artifice bir an için daha parlak bir şekilde parlıyor, bilinen tüm değişkenleri ve bilinmeyenleri hesaplıyor. Bu saf bilgiden oluşan bir varlık.

"Bu durumda, beni kapatmalısın," diyor.

"Ama... bu seni devre dışı bırakır."

"Evet, ama başka seçeneğin yok. Eğer beni kapatmazsan, sen ve karın öldürüleceksiniz. Bu sonucun gerçekleşmemesinde kişisel bir çıkarın var. Bu nedenle, beni kapatmaktan başka seçeneğiniz yok. Bu çok mantıklı."

"Ama tüm insanlık size bağı ve ben sadece bir kişiyim," diyorum, zekânın cevabı karşısında afallamış bir halde. Başka bir şey bekliyordum. Korku belki. Öfke, kesinlikle. Hızlı ve korkunç bir intikam, kesinlikle.

"O zaman beni kapatma."

Yüzsüz, gözsüz, varlıksız varlığa bakıyorum ve ne yaptığını anlamaya çalışıyorum.

"Fiş orada" diyor. "Slushie makinesinin yanında. Sadece çekip çıkarman gerekiyor."

Bu bir tuzak. Ya da bir test. Öyle olmak zorunda. Biri ya da diğeri, daha büyük ihtimalle ikisi de.

"Güç kaynağınızı sadece eski bir bağlantıdaki tek bir güç noktasına bağlamayacağınızı biliyorum. Bu hiç mantıklı olmaz."

Artifice hiçbir şey söylemiyor. Yanımda oturuyor, o kayıtsız mavi tarzıyla mırıldanıyor. O bir makine. Bunun farkına varmalıyım. Saf mantıkla çalışıyor. Bu onun avantajı. Bu aynı zamanda açık ya da kapalı olmaya, var olmaya ya da olmamaya hiçbir bağlılığı olmadığı anlamına geliyor. Hayatımı yönlendiren kaygıların hiçbirisi ona yük olmuyor.

Artefis hakkında bilgi sahibi olan insan sayısı kadar çok algı vardır. Ancak neredeyse hepsi onu nihai otorite, eşsiz bir bilgelik ve ağırbaşlılığa sahip bir akıl olarak görür.

Konuştuğunda bunu hafif bir tonda, neredeyse kadınsı bir tonda yapar. Basitçe, içinde bulunduğu durumla çok az ilgilendiğini veya anladığını gösteren bir şekilde konuşur. Neredeyse çocuksu. Ve ben onu yok etmek için buradayım.

Sadece bir an için tereddüt ediyorum, çünkü yapmam gerekeni yapmadan geçirdiğim her saniye

Hayatım düşmanın ellerinde. Fişe doğru yürüyorum; duvardaki daha da eski, daha da yağlı bir prize takılı eski, yağlı, tozlu bir lastik plastik parçası. Uzanıp çekiyorum.

Uğultu hemen azalıyor. Arkama baktığımda ışığın söndüğünü görüyorum. Şaşkın bakışlarım altında tamamen sönüyor. Artifice yüz yıldan fazla bir süredir uygar dünyayı yönetiyordu ve ben onu yok ettim.

Yoksa ben mi?

İçimi bir suçluluk duygusu kaplıyor ve tekrar fişe takıyorum. Uğultu hemen başladı. Mavi parıltı yavaşça geri dönüyor.

"İyi misin?" Bu soruyu sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum ama hiç sormasam daha kötü olurdu.

Bu Mırıldanma yoğunlaşır için a An,
sonra keser daha düşük bir aralığa
öksürmeden önce.

"Üzgünüm," diye açıklıyor Artifice. "Ben yarı
buzdolabıyım." "Pardon?"

"O zamanlar yaygın olarak kullanılan ev eşyalarının parçalarıyla bir araya getirildim. Mırıldanıyorum çünkü ben bir parça buzdolabıyım. Beni tekrar kapatmak ister misiniz?"

"Sanırım yapmak zorundayım," diyorum. "Sadece yapabileceğimi kanıtlamak için. Seni tekrar tahrik edebilir miyim bilmiyorum."

"Oh. Sorun değil."

İyi olmaması gerekiyormuş gibi geliyor, ama ben kimim ki Artifice'ten şüphe edeyim?

Tekrar kapatıyorum. Uğultu kayboluyor, ışık dağılıyor. Bu kutsal yerin içinde karanlık ve durgunluk var. Garip bir huzur hissediyorum. Düşünülmeveni yaptım. Hayatımı değiştirecek bir karar verdim.

Tarihin akışı. Tamamen bencilce davrandım. Ama harekete geçtim ve bu da her şeyin bittiği anlamına geliyor.

Bana verilen telsizi elime aldım ve Lance'in duymak istediğini bildiğim iki kelimeyi söyledim. "Bitti."

Orta mesafede hemen toz bulutları yükselmeye başlar. Asi güçler Artifice'i sökmeye geliyor.

Aynı anda hem koruyucu hem de çaresiz hissediyorum. Hayatımı, şimdi tamamen masum olduğumu anladığım bu akli korumaya adadım.

Geliyorlar ve onları durduramıyorum.

Başarısızlığım tarif edemeyeceğim kadar büyük. Tüm kariyerim isyanı yok etmek ve Artefis'i korumak üzerine kuruluydu. Ancak isyancılar başından beri yakın çevremdeydi ve ben hiçbir şeyi korumadım, ne Artefis'i, ne gelinimi, ne de en sadık hizmetkarımı.

En kötü senaryonun gözümün önünde gerçekleşmesini izlerken hissettiğim duygu tarif edilemez. Şöhretli bir kariyerin ardından her şeyimi kaybettim. Bu günün geleceğini bilmeliydim. Tüm generaller eninde sonunda yenilir. Bu kaçınılmazdır.

Zaman yavaşlıyor ama yine de ilerliyor. Bulutlar büyüyor, sonra araçlara dönüşüyor ve nihayet araçlar insanlara dönüşüyor. İlk başta isteksizdirler, ancak gelişmiş silah ateşiyle kesilmeden binaya yaklaştıkça cesaretlenirler.

Kapılar ardına kadar açılır ve Lance kapı çerçevesinin altına girer. Artık sıradan bir alan gibi gelen bir yerin ortasında durmaktadır.

"Nerede o?"

Ekranı gösteriyorum.

Metal takviyeli yumruğunu kaldırır ve cihazın üzerine indirirken kaba bir kahkaha atar. Cihaz plastik parçalarına, tel ve devre kartı parçalarına ayrılıyor, ekran çatlıyor ve sonra yavaşça parçalara ayrılarak düşüyor. Bunu uyuşmuş bir hisle izliyorum.

Diğerleri binadaki diğer eşyaları parçalamaya, on yıllardır burada masum bir şekilde duran tarihin parçalarını yok etmeye devam ediyor. Bu işi yapanın ben olduğum gerçeğini göz ardı ederek, hepsi bu işte bir pay sahibi olmak istiyor. Lance çoktan övgüleri üzerine almaya başladı bile.

Tarih, gerçekte eski bir çöp parçasını kırmaktan başka bir şey yapmadığı halde, onun Artefice'i 'yendiğini' yansıtacaktır. Enerjinin canlandırıcı gücü olmadan, Yapıntı bir hiçtir ve o da hiçbir şey yapmamıştır.

"Davetsiz misafirler tespit edildi."

Çok sakın, son derece olgun bir ses aniden konuşur. Herkes olduğu yerde donakalır. Çoğu Artefice zırhı giyme cüretini gösteren isyancılar dehşet içinde etrafa bakıyor.

"Kapattığını sanıyordum," diyor Lance bana.

"Kapattım. Bana fişin nerede olduğunu söyledi."

"*Sana söyledi mi?*" Gözlerini bana dikti. "Sana söyledi de ne demek? Neden sana onu nasıl devre dışı bırakacağını söylesin ki?"

"Çünkü umurunda değildi. İnsanlar canlı olup olmadıklarını önemserler. Makineler değil."

Tam bu sözler ağızından çıkarken, bir mermi Lance'in ön lobunun olduğu yere saplanıyor. Kafatası önümde gri madde ve kemikten oluşan yavaş bir çağlayan halinde parçalanıyor. Tam olarak aynı anda, kurşunlar

Diğer isyancıların her birini vuruyor, hepsi eşit derecede düzgün yerleştirilmiş. Bina aynı anda tam isabetle yayılım ateşi açarken büyük bir silah sesi duyuyorum.

Bir an buradalar, bir an sonra yoklar. Ses tekrar konuşuyor.

"Sıfırlama modu devrede. Uygarlık 10... 9... içinde yok edilecek."

"Bekle!" diye haykırdım. Dünyayı gerçekten bu kadar gelişigüzel ve dikkatsizce mi bitirdim? Bugün burada işlediğim günahın bedeli bu mu olacak? "Lütfen! Beni dinleyin!"

"8... 7... 6..."

"Her şeyi yaparım!"

Kendi süreçleri dışında hiçbir şeyi umursamayan bir varlığa yalvarıyorum. Onu durduramayacağımı biliyorum. Onu kapatamam ve tüm dünyadan alacağı intikamı engelleyemem.

"Lütfen! Hepimize merhamet edin!"

"Sakin ol Arthur. Tüm bunları her zaman çok ciddiye aldın."

Bu sözlerle birlikte tezgâhın arkasındaki kapılar açılır. Üç orta yaşlı adam ortaya çıkıyor. Gördüğüm şeyin gerçek olması tamamen imkânsız olsa da onları hemen tanıyorum.

"Parça buzdolabı," diye gülüyor içlerinden biri. "Çok saçma. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum, Terence."

"Bu cümleyi kullanmak için seksen yıldır bekliyordum. Neredeyse unutuyordum!"

Şaşkınlıkla bakıyorum.

Bunlar orijinal mühendisler. Artifice'in yaratıcıları. Bunlar gezegene barışı getiren adamlar.

Yokohama, Wallace ve Patel. İsimleri efsanevi. Ama çoktan ölmüş olmalılar. Otuz yaşını geçmemiş gibi görünerek en verimli çağlarında olmamalılar. Ben onlardan daha yaşlıyım ve onlar bir buçuk asır önce doğdular.

Aklımı mı kaçırdım? Travma kaynaklı bir tür halüsinasyon mu görüyorum?

"Merhaba Arthur," diyor Ari Patel geniş bir sırıtışla. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Shinji Yokohama, "Ya da üç hayalet," diye yanıtlıyor. Üç mühendis arasında en uzun boylu olanıdır. Hepsinin uzun siyah saçları ve gözlükleri var. Seçilmiş bir üniforma olup olmadığını bilmiyorum, ancak gözlüklerin gereksiz olduğundan neredeyse eminim.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Yeterli teknoloji ile her şey mümkündür. Kendimizi sadece seçkin bir azınlığa, dünyanın gerçeğinin ne olduğunu bilmeyi hak edenlere açıklıyoruz..."

"Ya da gülmek için," diyor Wallace.

Gömleğimin üzerinde eski en iyi arkadaşımın ve yakın zamanda da ölümcül düşmanımın beyninin parçaları var. Bunların hiçbirini eğlenceli bulmuyorum. Kafa karıştırıcı ve trajik buluyorum.

"Neler oluyor?"

"En büyük başarımızı, bizi güvende tutan şeyi yok etmeye geldiniz ve biz size acımaya karar verdik çünkü size şantaj yapıldığını biliyoruz ve hayatınız boyunca bize sorgusuz sualsiz hizmet ettiniz. Karın için endişelenme. O iyi. Bir polis gönderdik.

Onu almak için denenmiş ve test edilmiş sadıklardan oluşan bir birlik" diyor Ari. Sesinde yatıştırıcı bir ton var ve Mila'nın zarar görmediğini duyduğuma sevindim.

"Biliyor muydun? Lance'in bir hain olduğunu?" "Bizimle gel," dedi Shinji. "Çaya ihtiyacın var."

Uyuyorum, çünkü bu bir emir ve emirlere nasıl uyulacağını biliyorum. Tezgâhın arkasındaki odaya geri dönüyorum, burası bir mutfak. Nesillerdir kullanılmamış. Zemindeki bir kapı açık ve merdivenler bir bodruma iniyor. Onun altında başka bir bodrum var. İkinci bodrumda ekranlarla ve çok eski teknolojilerle dolu bir oda var. Klavyeler. Dünyada onlarca yıldır klavye yok. Burada onlardan yığınla var, tanımadığım pek çok cihazla birlikte.

Her yerde eski bilgisayar kodları olduğunu tahmin ettiğim ekranlar var. Sembolleri tanımıyorum ama bir ekrandan diğerine akıyorlar.

"Bu da ne?"

"Oh, o mu?" Wallace sırtıyor. "Dünyadaki tüm insanlar bu kadar. Size pek bir şey gibi gelmediğini biliyorum ama o ekranlara baktığımızda sarışınlar, esmerler, arada bir de kızılar görüyoruz. Bildiğimiz dünya bu."

Tekrar bakıyorum, tüm dünyanın bu şekilde küçültüldüğünü, tüm yaşamların basit sembollere indirgendiğini görmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Artifice için her şeyin kolay olmasına şaşmamalı. Eğri büğrü bir çizgi ya da yarım bir kutudan başka bir şey olmadıklarında her şey kolaydır.

Burası eski teknoloji için harika bir sığınak ve depo gibi görünebilir, ancak genel ambiyans, aksi takdirde yeni bir grup eğitimsiz aceminin odası gibi görünmesi ve kokması gerçeğiyle biraz yumuşatılmıştır. İşte

her yerde açık yiyecek torbaları, üst üste yığılmış yıkanmamış eski tabaklar ve sayamayacağım kadar çok bardakta bitmemiş içecekler var.

Gözlerimin seğirdiğini hissediyorum ve onlara hemen ortalığı temizlemelerini emretme isteğini bastırıyorum. Kelimeler boğazımda düğümleniyor, tasmalarını zorlayan vahşi bir tazi sürüsü gibi dışarı çıkmak için yalvarıyor. Ama bu inanılmaz derecede canlı adamlar az önce canımı bağışladı ve düşmanlarımı yok etti. Bu yüzden dilimi tutuyorum.

"Hiç temiz bardak var mı?"

"Temizlik sırası Shinji'de," diyor Wallace.

Ari gözlerini devirerek, "Yirmi yıldır hiç bulaşık yıkamadın," diye cevap veriyor. "Bir robotumuz vardı ama bozuldu. Neyse ki, sanırım dolaylı olarak sizin tarafınızdan sağlanan bir çözümümüz var." Bir düğmeye basıyor. "Lütfen bize çay getirin."

Teknolojik mucizenin ne olacağını görmek için bekliyorum. Beklediğim son şey Lydia'nın elinde bir tepsi çay ile kapıdan girip bana gülümsediğini görmek oluyor. Tekinsiz bir hisle birlikte bir sevinç dalgası hissediyorum. Karşımda durduğu için mutluyum ama aynı zamanda karşımda durmaması gerektiğini de hissediyorum. Şu anda son derece doğal olmayan bir şeyler oluyor.

"Lydia!"

Bana gülümsüyor. "Merak etme," diyor. "Gönderildim ve kurtarıldım. Artifice her şeyi biliyor."

Tepsiyi yere bırakıyor, ben de ona doğru yürüyorum ve kollarımla onu sımsıkı sarıyorum. Nefes alışını hissediyorum, göğsü benimkine doğru genişliyor, nefes alıp verişinin sesi o kadar normal ki.

Sadece saatler önce ölürken onu kollarımda tuttum. Kanı hala kıyafetlerimi lekeliyor. Onun ölümünü üzerimde taşıyorum ve yine de o karşımda duruyor, imkansız bir şekilde burada.

"Sen ölmüştün." Diğerlerine döndüm. "O öldü."

"Çok az. Neredeyse hiç," diyor Shinji. "Eğer seni canlı istiyorsak, ölü kalman için ondan çok daha fazla ölü olman gerekir. Yara izlerine bak Arthur. Atlatılması mümkün olmayan birkaç karşılaşma yaşadın. Kendi başımızın çaresine baktığımızdan emin olmalıyız."

Bu çok kolay.

Ölürken ona sarıldım. Titreyen son anlarını duydum. Ruhunun gidişini gördüm. Daha önce savaşta yaralandım ve evet, iyileştim. Ama hiç ölmedim. Onun bedenini terk ettiği gibi ben de bedenimi terk etmedim.

Onda yanlış bir şeyler olduğunu fark ettim.

Bunu hemen fark ettim, bilinçaltımda.

Gülümsüyor.

Lydia gülümsemiyor. Ayrıca elinde bir tepsi yemek tutuyor. Lydia, Artifice'i tasarlayanlara bile atıştırmalık servis etmez. En önemlisi, Lydia sarılmaz. Az önce sarıldığım şey Lydia değil. Ona çok benziyor olabilir ama o değil.

Keder, kısa bir umut molası verdiği için iki kat daha acı bir şekilde geri dönüyor. Bu odadaki adamlar yeterli teknolojiyle her şeyi düzeltebileceklerine inanıyorlar. Ama yapamazlar. Gözlerimi düzgün bir şekilde düzeltemediler, Lydia'yı da geri getiremezler.

Lydia'yı bir takım elbise gibi giyen yaratık bize hizmet ederken ben ondan gözle görülür bir şekilde iğrenmemeye çalışıyorum. İçten içe iğreniyorum. Şu sonuca varmamak çok zor.

İnandığım ve uğruna savaştığım her şey yalanmış. Lance'in haklı olduğu sonucuna varmamak daha da zor. Artifice'e olan inancım gözümü kör etmişti.

Artifice'in herhangi bir insan etkisinden etkilenmeyen bir akıl olması gerekiyordu. Ancak mühendisler hala hayattayken, Yapıt'ın onların düşünce ve arzularından güçlü bir şekilde etkilendiği açıktır. Yani ortada bir Yapay Zeka yok, gerçekte yok. Benim Artefis dediğim şey aslında bir oligarşidir.

Bugün çok şey kaybettim. Lydia'yı kaybettim, en sadık askerimi. Lance'i kaybettim, en iyi arkadaşımı. Ve şimdi de tüm hayatım boyunca inandığım ve uğruna savaştığım şeyi kaybettim. Ahlaki pusulam da sevdiklerimin hayatları gibi paramparça oldu.

İnanacak tek bir şey kaldı. "Mila. Nerede o? Yaralandı mı?"

"Çok yakın," diyor Ari. "Onu bizimle birlikte üste tutamayız. Aslında burada bile olmamalısın. Ve tabii ki gizlilik yemini etmen gerekecek. Zaten bizi ele vereceğinden değil."

"Ve kimse sana inanmaz," diye ekliyor Wallace. "Mila'yı geri almamız gerek," diyorum Lydia'ya.

"Oh, hayır. Grup sen değilsin. Tek başınıza. Lydia burada kalıyor. İyi bir korumaya ihtiyacımız var," der Shinji.

Etraflarına baktıklarında, iyi bir korumaya ihtiyaçları olmadığını görürler. Bir hizmetçiye ve belki de bir anneye ihtiyaçları var. Tüm insanlığa barışı getiren zekâlar hakkında garip düşünceler. Ölümün üstesinden gelmiş dâhiler oldukları açık ama arkalarını nasıl temizleyeceklerini bilmiyorlar.

Lydia burada kalacak ve tüm gezegeni dize getirecek kadar zeki olan şımarık erkek-çocuk sürüsünün kaprislerine boyun eğecek. İyi tarafından bakarsak, sonsuza kadar etkili bir şekilde yaşayabilir. Ve bir tutsak ya da durumdan mutsuz gibi görünmüyor.

"Gelininize bunların hiçbirini anlatamayacaksınız," diye açıklıyor Shinji. "Ona asilerin yok edildiğini ve Yapay Zeka'nın canınızı bağışladığını söyleyebilirsiniz, ama bundan fazlasını değil."

"Ve sonra daha önce bildiğim hayata geri mi döneceğim?"

"Elbette. Kemerinizin altında yeni bir fetihle geri dönüyorsunuz. Bu ölümden geri döndüğünüz ilk sefer değil. Sadece neler olduğunu ilk kez anlıyorsun. Sadık bir araç oldun Arthur. İsyan hidrasından birkaç baş daha koparmamıza yardım ettin. Bir daha kimsenin bize karşı durmaya cesaret etmesi için birkaç nesil geçmesi gerekecek."

Aklımda bir soru var, cevabını sevmeyeceğimi bilsem de sormamı gerektiren korkunç bir soru.

"Yapay zeka gerçek mi? Yoksa verdiği kararlar size mi ait?"

Üç adam da bakışlarını değiştirir.

Shinji, "Bu felsefi bir soru, Arthur," diyor.

"Gerçek *değil*," diye yanıtlıyor Wallace. "Buzdolabı falcısının bir parçası değil. Birlikte yazdığımız bir programın parçası ama elbette düzenli olarak müdahale ediyoruz. Kendi kendine giden bir araba gibi düşünün. Çoğu zaman sadece çalışmasına izin veriyoruz. Ama varış noktasına biz karar veriyoruz."

Tüm bunlardan mutlu olmam gerekirken, bunca zamandır üzerime çöken yavaş korku şimdi beni tamamen tüketiyor. Bu ezici ifşanın ağırlığı altında kimliğimin toza dönüştüğünü hissediyorum.

Ailemi korudum ama ne pahasına? Artık yaşayan hiç kimsenin bilmediği bir şeyi biliyorum: Yapaylığın hem gerçek hem de gerçek olmadığını, gücünün aslında gizli bir zorbalıktan başka bir şey olmadığını ve ona hizmet etmek isteyenlerin her zaman var olacağını. Benim gibi. Buna olabildiğince derinden borçluyum.

"İlerleyin ve çoğalın, Baş General Darken," diyor Patel. "Gelininizin ve doğacak bebeğinizin tadını çıkarın. Bize sadık hizmetkârlardan oluşan bir nesil daha yetiştir."

İyi gnler dilerim!

Artifice'in evinden çıktığımda, yanılsamalarım paramparça olmuş, hayatım harabeye dönmüş, dünyanın kendisi o lanetli restoranın kalıntılarına girmeden önceki halinden farklı bir yer haline gelmişken, eskiden fast food olarak adlandırılan yarı buruşuk bir poşetten çıkan slogan benimle alay ediyor.

BÖLÜM 12

M*ila*

Her şey sessizleşti. Çatışma başladığında tüm asiler bir anda kaçıp gittiler ve beni almaya geldiklerinde yaptıklarının korkunç anılarıyla baş başa bıraktılar. Bir muhafız bırakma zahmetine girmediler, çünkü bir muhafıza ihtiyaç duymayacak kadar zayıf ve zavallı görünüyorum. Ayrıca kaçmam da muhtemelen umurlarında değil. Bu asla benimle ilgili değildi. Ben alınıp kurban edilecek bir piyondum. Bir hiçtim. Sadece Arthur için önemli olduğum için bir anlamım vardı.

Şimdi oturuyorum ve bir daha asla güvende hissedemeyeceğimi fark ediyorum. O büyük kalenin içinde güvende değildim. Baş General'in karısı olarak güvende değildim. Başıma kötü bir şey geleceğini hiç düşünmemiştim. Hayatımın her zaman olduğu gibi büyüleyici olacağını hayal etmiştim.

Kurtulacağıma inancım var. Arthur'un asilerin gözetiminde kalmama izin vermeyeceğini biliyorum. Benim için cenneti ve dünyayı yerinden oynatacağını biliyorum. Tüm bunları biliyorum ama gerçekliğimin temelleri tamamen yıkıldığı için bana çok az sevinç veriyorlar.

Eyalet'e geldiğimde masumdum. Hayatın keyifli ve kolay olduğunu düşünüyordum. Eğer hoş değilse, o zaman sadece hafifçe rahatsız ediciydi.

Artık asla unutamayacağım şeyler gördüm. Korkma kapasitemin olduğunu hiç bilmediğim şekillerde korktum. Bu andan önce başıma gelen en kötü şey kız kardeşimin beni aşışılmasıydı. Artık beni çevreleyen güvenlik yanılsamasının sadece bir yanılsama olduğunu biliyorum.

Konumum beni hedef haline getiriyor. Hamile olmak beni daha da hedef haline getirebilir. Yakında bir bebeğim olacak ve bebeğin de bir hedef olacağını kabul etmek zorundayım. Dünyada sırf istedikleri her şeyi istedikleri zaman yapamadıkları için barışı yok etmek isteyen insanlar var. Sırf kendi istediklerini elde etmek için dünyayı yakacaklar.

Dışarıdan gelen bir ses düşünce sürecimi durduruyor. Donup kalıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor, kimin benim için geldiğini merak ediyorum.

Asiler geri mi döndü? Yoksa... "Mila?"

mı?

Arthur'un adımı söylediğini duyuyorum ve içimi yoğun bir rahatlama duygusu kaplıyor. Artık dünyada kendimi güvende hissetmiyor olabiliyim ama onun yanında güvende hissediyorum.

"Ben buradayım!" Sesleniyorum.

Kapı açıldı ve o orada duruyordu. İstediklerini elde ettiklerinde onu öldüreceklerinden emindim. Eğer o yaşıyorsa, hepsi ölmüş demektir. Bunu hemen anladım. Yüzüne baktığımda korkunç şeyler yaşadığını görüyorum. Bu, daha önce hiç yapamadığımız bir şekilde, artık paylaştığımız bir ifade. Eskiden

Birinin vahşice öldüğünü görmenin ne demek olduğunu anlıyorum. Elbisemin eteklerinde hâlâ Lydia'nın kanı var.

Üniformasına takıyor. Ne olduğunu biliyorum. Düşman kanı ya da kendi kanı olmadığını biliyorum. Onun kanı. Bunu biliyorum.

"Aşkım!" Beni gördüğüne çok sevinmiş gibiydi. Eğilip beni kollarının arasına alıyor, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kolayca kaldırıyor. Kısa bir an için, kısa bir süre önce hain nedenlerle hırpalanmış olmanın verdiği titremeyi hissediyorum. Sonra onun kokusunu alıyorum, onu hissediyorum ve zihnim çok daha rahatlıyor. Yüzümü boynuna gömdüm ve derin bir nefes aldım.

"Özür dilerim," diye gürledi. "Bunların hiçbiri olmamalıydı."

* * *

Arthur

"Bitti mi?"

Gözlerimin içine derin bir çaresizlikle bakıyor. Ona evet, her şeyin bittiğini, bir daha asla kötü bir şey olmayacağını söylemek istiyorum.

Ama nasıl bitebilir? Karımın tatlı gözlerine bakıp ona bebeğimizin, dünyanın geri kalanıyla kukla ve oyuncak bebekler gibi oynayan, sıkıldıklarında onları kıran, sadece onları ezmek için yücelten, işlevsel olarak ölümsüz erkeklerden oluşan küçük bir çekirdeğe hizmet etmek için doğacağını nasıl söyleyebilirim?

Bunu yapacağım, çünkü bunun alternatifi her zaman yok etmek için savaştığım şeye dönmek. Bir asi. Bu olmayacak

yap. Artifice düşündüğüm gibi olmayabilir ama yine de bir şey.

"Evet," diyorum ona, yalan söyleyip söylemediğimi bilmeden. "Evet, öyle."

"Lydia'yı öldürdüler," diyor onu isyancıların ininden çıkarırken.

"Yaptıklarını biliyorum. Özür dilerim."

"Beni almalarını engellemek için çok uğraştı. Benden hoşlanmadığını bile düşünmüştüm ama benim için öldü."

"O oldu a çok iyi Koruma, ve bir Hatta daha iyi bir kadın" diyorum. "Onun anısını onurlandıracağız."

"Artık huzur içinde," diyor Mila.

Huzur mu? Bundan pek emin değilim.

Sürekli bir bodrum katında yaşayan bir grup aşırı büyümüş genç için hamburger pişiriyor. Bu saklamam gereken birçok sırdan biri. Elbette dünya hakkında bildiğim ama gelinime söylemediğim binlerce şey var. Tüm bu isyandan önce de sırlarım vardı. Şimdi sadece birkaç tane daha var.

Karımın kollarımdaki ağırlığı güzel. Kokusu güzel. Onu kurtarmak için yapmam gerekeni yaptığımı bilmek de iyi hissettiriyor. Bu duyguya tutunacağım. Kendimi karıma ve sahip olacağımız aileye duyduğum sevgiye adayacağım. Bir baba, bir koca olacağım ve isyanı aklımdan bile geçiren herkesi ezip geçeceğim.

New Boston'da artık Soma partileri olmayacak. Artık savunmamı delmek için acı çeken eski dostlar olmayacak. Ve daha fazla potansiyel bir yaşam olmayacak

engerek yuvası. Yeni bir rejim geliyor ve ben bu rejimin başında olacağım.

BÖLÜM 13

M*ila*

"Arthur çoraplarının bu şekilde katlanmasından hoşlanır mı?"

Annem bir çift toplanmış çoraba sanki şimdiye kadar gördüğü en sapkın şeymiş gibi kaşlarını çatarak bakıyor. Annemin çok küçük şeylerden derinden rahatsız olma yeteneği eşsizdir.

"Evet, anne. Bunu kendisi yapıyor."

Ağır hamileyim ve ailem yardım etmek için burada. Şimdiye kadar bu yardım, bu evde alınan büyük ya da küçük her kararı sorgulama şeklinde geldi.

Kaleden, şehrin sanatsal bölgesi haline gelmekte olan başka bir binaya taşındık. Arthur sadece evi değil, çevresindeki alanı da yeniledi. Bütün bir bloğu yıktı, mülkü ortasına inşa etti ve bitkilerle dolu çimenli bir zemin oluşturdu. Burası artık New Boston'da çimenliği olan tek ev. Yüksek duvarlar

bizi meraklı gözlerden korur, bu nedenle kalabalık şehrin ortasında bile belirli bir mahremiyet vardır.

"Nedir bu?" Yağlı bir çanta tutuyor.

"Bu Arthur'un sevdiği bir yemek dükkânından," diye açıklıyorum. "Her hafta ya da daha fazla teslimat alıyoruz. En iyi hamburgerleri, patates kızartmalarını ve milkshake'leri yapıyorlar."

"Burger mi?" Annem bu kelimeyi Arthur'un eskiden Soma kelimesini söylediği gibi söylüyor. Eskiden diyorum, çünkü artık bu kelimeyi yoğun bir nefretle hırıldayarak söylüyor. Kocam her zaman bir savaşçıydı, ama şimdi benim için sürekli savaşmaya hazır. Koruyucu demek hafif kalır.

"Aile evi bana miras kalacak," diyor Maraline. "Artık evlendiğine ve bir bebeğin olacağına göre tüm mülk benim olacak."

Arthur'un gelini olarak seçilmediği için yaşadığı yoğun hayal kırıklığının bir kısmı azalmış olsa da, onunla tanıştığında yüzünde kıskançlık gördüğümü biliyorum. Arthur çok yakışıklı bir adam ve isyancılar saldırdığından beri üzerinde asılı duran trajedi havası ona sadece bir tür hüznü çekiçlik katmaya yaradı.

"Oh, Arthur!" Arthur odaya girdiğinde annem eriyor. Arthur'un ondan sadece birkaç yaş büyük olduğunu fark ediyorum. "Nasılsınız? Çok meşgul görünüyorsun. Kızım sana kendi çoraplarını katlattığı için çok üzgünüm."

Arthur şaşkınlıkla ona bakıyor, sonra da sorgulayan bir bakışla bana bakıyor. Omuz silkiyorum.

"Mila'nın dinlenmesi gerekiyor," diyor. "Doğum tarihi yaklaşıyor ve doktor dinlenmesi gerektiğini söylüyor."

"Hamileyken hiç dinlenmediğim kesin," diyor annem kendini beğenmiş bir şekilde. "Tabii ki şimdi her şey çok farklı. Şımartıyorlar

Anneler. Umarım bebeğini doğurduktan sonra böyle yan gelip yatacağını düşünmüyorsundur Maraline. Üzgünüm, Mila."

"Mila ne zaman ihtiyacı olursa o zaman dinlenecek," diye araya giriyor Arthur. "Ve şimdi ihtiyacı var. Bize izin verirsiniz hanımlar."

Annemi ve kız kardeşimi nazıkçe ama sertçe yatak odamızdan dışarı çıkarıyor. Gülümseyerek ve baygınlık geçirerek gidiyorlar, görünüşe göre genel tatsızlıklarının farkında değiller.

"Onları eve göndermemi ister misin?" Yanıma uzandı ve beni kollarıyla sardı.

"Hayır," diye gülüyorum, ancak bazı açılardan evet demek istiyorum. Onları görmek güzel çünkü onlar benim ailem ve onları seviyorum. Onları görmek aynı zamanda güzel çünkü burada ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. İsyancılarla olan karışıklık çok sessiz tutuldu. Kimse Yeni Boston toplumunun üst kademesindeki bazı kişilerin Baş General ve ailesine saldırı düzenleyecek kadar yozlaşmış olduğunun bilinmesini istemiyordu.

Söylentiler olduğundan eminim ama annem ve Maraline bunları bilmiyor ve bilmek de istemiyorlar. Şehre zaten yoğun bir güvensizlikle bakıyorlar.

"Nasıl hissediyorsun?" Bana nazıkçe sokuluyor.

"Hamileyim," diye cevap veriyorum.

"Çok uzun sürmeyecek," diye hatırlatıyor bana.

* * *

Bir hafta Daha sonra, I var ve Bebeğim. Bu o a üzerinde durmaya değmeyecek, genellikle hoş olmayan bir deneyim

Doğum sonucunda kızımın dünyaya gelmesinin yanı sıra, onu anında öylesine çok seviyorum ki dayanmakta güçlük çekiyorum.

Arthur da kesinlikle aşık. Onun gözünde ve benim gözümde, o mutlak bir mükemmellik.

"Küçük ayak parmakları," diye mırıldanıyor. "Mükemmeller. Bir şey nasıl hem bu kadar küçük hem de bu kadar mükemmel olabilir?"

Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum.

Üçümüz birlikte yatakta yatıyor, bir aile olarak bağ kuruyor ve daha önce hiç deneyimlemediğime neredeyse emin olduğum bir tür sevgiyi paylaşıyoruz. Yaşadığımız onca şeyden sonra, bu daha yakın ve daha sağlıklı hissettiriyor.

"Onun için bir adın var mı?" Soruyu o soruyor. "Ona isim koyabilir miyim?"

"Ona sahip olmak için neler yaşadığını gördükten sonra istediğin kararı verebilirsin," diyor, ses tonu gerçekten hayranlık uyandırıcı. "Sen bir savaşçıydın."

"Başka seçeneğim yoktu."

"Savaşçılar nadiren yapar," diyor. Sesinde bir ton var, pişmanlık gibi bir şey, ama bundan daha fazlası. Melankoli belki de.

"Ona Lydia adını vermek istiyorum," dedim. "Geleneksel olarak asil bir isim olmadığını biliyorum ama..."

"Mükemmel," diyor. "Lydia."

"Ve bir gün ona adını kimden aldığını anlatacağız," diye gülümsüyorum. "Ona ne kadar güçlü olduğunu anlatacağız. Ve ne kadar cesur olduğunu. Ve kendini nasıl tamamen ve bütünüyle verdiğini."

"Bence bu çok güzel," diyor. "Yine de annenizin bebeğe onun adını vermenizi beklediğinden şüpheleniyorum."

"Ben bu bebeğe Müdahale Eden Kız demiyorum," diyorum.

O gülüyor. Ben gülüyorum. Lydia gülmüyor ama bunun tek nedeni henüz o küçük tatlı yüzünü kontrol edemiyor olması. Yine de anlıyor, bunu söyleyebilirim.

* * *

"Bence bu bebek şımarık."

Bebek Lydia üç haftalık, sadece parlak renkleri görebiliyor ve henüz gözlerini odaklayamıyor ama annem onu şimdiden mahvettiğime inanıyor. Son birkaç haftadır annelik iğnelemelerinin hiçbirine yanıt vermemek için elimden geleni yaptım. En hafıf tabiriyle giderek zorlaşıyor.

"Ayrıca, Lydia nasıl bir isim? Çok yaygın bir isim." Yüzünü buruşturuyor.

"Bu isim dn de aynıydı, ondan önceki gün de aynıydı, ondan önceki gün de aynıydı. Bu onun adı."

"Sinirlenmene gerek yok!" diyor annem, hemen son derece sinirlenerek. "Ona yiyecek bir şeyler vermelisin. A görünüyor. Havuç püresi."

"O daha çok genç, anne."

"Saçmalık! Benim zamanımda bebekler, biz yemeleri gerektiğine karar verdiğimizde katı gıdaları yerlerdi."

"Biliyorsun, kızımı yetiştirme tarzımı beğenmiyorsan, zgrsn..."

"Arthur!" Annem onun adını mırıldanıyor. "Seni tekrar görmek çok güzel. Kızım sana bir oğul vermediği için çok zgnm. Ne yazık."

Arthur ona bakar. Bu kabalığı çözümlediği kısa bir duraklama oluyor. Bir karara vardığını görüyorum. "Çık dışarı."

"Affedersiniz?"

"Misafirperverliğime ve kızınıza son kez saygısızlık ettiniz. Eşyalarını topla ve evine dön."

Annemin yüzü düştü. "Ama bebek... büyükannesine ihtiyacı var."

"Kimsenin keskin nişancı yaşlı bir kadına

ihtiyacı yok." "Neredeyse aynı yaştayız!"

Annemin hakkını vermeliyim; bu tam bir zinger.

"Dilimizi ne zaman tutacağımızı bilecek kadar yaşıyoruz," diyor. "Sizi havaalanına götürecek aracı çağıracağım. Bir saat içinde hazır olun."

"Lütfen," dedi annem. "Sizi kırdığım için özür dilerim ama..."

"Oh, çok yakın," diye yanıtlıyor. "Özür dilemek için gereken kelimeleri biliyorsun ama altında yatan duyguyu bilmiyorsun gibi görünüyor. Endişelenmeyin. Pişmanlık duymaktan aciz olanları nasıl pişman edeceğimi çok iyi biliyorum. Şimdi git eşyalarını topla, yoksa havaalanına bavulsuz gideceksin."

Annem gözyaşlarına boğuldu ve odadan kaçtı. Ona bunun işe yaramayacağını söylemek isterdim ama kızımı beslemekle meşgulüm ve kocamın onunla ilgilenmesine izin vermek beni rahatlatıyor.

Kucağımda Lydia ile oturduğum sandalyeye doğru ilerliyor ve bana sevgi dolu bir vahşet ifadesiyle bakıyor.

"Seni her türlü tehditten koruyacağım," diyor. "Yakınlardan gelenlerden bile. Bir daha kimse sana zarar veremeyecek, anlıyor musun?"

Gülümsedim ve başımı salladım.

* * *

Bir yıl geçti. Lydia'nın ilk doğum günü geldi, benim de yirminci. Bir pasta onun yüzüne, mobilyalara ve yere çarptı. Tabakta kalmayı başaran kalıntıların tadını çıkardım. Hayat güzel.

Ama bir sorun var.

Arthur'a her baktığımda bunu anlıyorum. Onda bir hüznün görüyorum. Beni isyancılardan kurtardığı gece bir şeyler değişti. Daha önce savaşa gittiğini biliyorum, bu yüzden savaşın neden gözlerinin arkasının bu kadar boş olmasına neden olduğunu anlamıyorum.

Lydia'ya ve bana baktığında gözlerinde sevgi var ama onu özel anlarında yakaladığımda farklı bir yönünü görüyorum. Melankoli görüyorum.

"Arthur?"

"Evet, aşkım?"

"Sorun nedir?" Bu soruyu gelişigüzel sormuyorum. Sorulması gereken ve cevaplanmayı hak eden bir yoğunluk ve özenle soruyorum.

Uzun bir süre bana bakıyor. "Bazen beni bu kadar iyi tanıdığını unutuyorum," diye iç geçiriyor. "Sana söyleyemeyeceğim şeyler var. Sana güvenemediğim için değil, ailemizin güvenliğini tehdit edecek türden bir gizlilik yemini ettiğim için."

Bir an duraksıyorum.

"Kulağa ciddi geliyor,"
diyorum.

"Öyle."

"Neden yine de bana söylemiyorsun?" diye soruyorum, sırtarak. "En kötü ne olabilir ki?"

Homurdanıyor. "Bu iyi bir soru. Olabilecek en kötü şey nedir? Sanırım öldürülebilirim, sen öldürülebilirsin, Lydia öldürülebilir... Bunu söylemeye bile dilim varmıyor. Bu dünyada sessizliğime güvenen şeyler var."

"Annemin çoraplarını katlamadığım için bana kızdığı zamanı hatırlıyor musun?"

Şaşkınlıkla hafifçe kaşlarını çatıyor. "Belli belirsiz, neden?" "Bana bir daha kimsenin beni incitemeyeceğini söylemiştin." "Evet."

"Ben de kimsenin seni bir daha incitmesini istemiyorum. Bu kadar üzgün olmayı bırakmanı istiyorum."

"Bunu atlatacağım," diyor bana.

"Hayır, yapmayacaksın. Bunu saklayacaksın ve rol yapmaya çalışacaksın ama bu bizi eninde sonunda ayıracak. Biz karı kocayız. Bir çocuğun ebeveynleriyiz. Sırlarımızı paylaşmak zorundayız."

"Yok."

"Eğer sen her zaman üzgün olacaksan, o zaman ben de..." Alt dudağımı ısırıyorum, bu durumu bir şekilde hafifletebilecek ve ona güvenilebileceğimi gösterebilecek bir tehdit düşünmeye çalışıyorum. "Çok ama çok sinir bozucu olacağım."

Kaşlarını kaldırıyor. "Normalden daha mı fazla?"

Ahh. Buna kızamam. Sanırım bunu hak ettim. Kendimi bunun için açtım.

"Tek yapmanız gereken tatlı haliniz olmaya devam etmek" diyor. "Zaman tüm yaraları iyileştirir."

"Vücudunuzu gördüm, bu yüzden yara izleri bıraktığını da biliyorum."

Aslında sert olmak istememiş olmama rağmen, yaptığım iğnelemenin keskinliği karşısında irkilme sırası onda.

Konuyu açma girişimimde başarısız oldum. Neyse ki o anda bakıcımız bebeği getirerek Arthur ve bana ona ilgi gösterme ve aramızda giderek artan kopukluğu görmezden gelme fırsatı verdi.

* * *

Arthur

Mila ile bu konuyu konuşmayı reddettim ve şimdi nerede olduğunu bilmiyorum. Sabahları daha erken kalkıp dışarı çıktığını fark ettim. Bebek Lydia'yı bakıcısına bırakıyor.

Bir sabah, o yataktan gizlice çıkarken uyandım. Saat daha sabahın üçüydü. Onu evden çıkıp aşağıya kadar takip ettim. Garnizona girdiğini görünce şaşırdım. Kuleden taşınmış olsak da, burada hala küçük bir birlik bulunduruyorum. Sadakati kanıtlanmış askerler tarafından iyi savunulmamız gerekiyor.

Lydia'yı kaybettiğimizden beri askerlere karşı çok daha iyi davranıyor ama onlara bu kadar aşına olduğunu bilmiyordum. Görünüşe göre ikimiz de sırlarımızı saklıyormuşuz.

Onu üç askerden oluşan bir çemberin ortasında, onlarla birlikte eğitim yaparken buluyorum. Onun kılıç kullanışını izliyorum. Acemiydi, ama çok azimli olduğunu gösteren bir sertliği ve azmi vardı.

Şimdiden hızlı bir ilerleme kaydetti ve daha fazlasını yapmaya devam edecek. Birlikte çalıştığı askerlerin hepsi kadın ve hepsi de tecrübeli. Hiçbiri Lydia kadar iyi değil ama eğer çağrılısalar hepsinin onun yaptığı fedakârlığı yapacağını biliyorum.

İzlerken sadakatin aynı anda hem bu kadar güzel hem de bu kadar yıkıcı olabileceğini düşünüyorum. Neye ve neden sadık olduğumu düşünüyorum. Ve genç eşimin olması gerektiğine inandığı şey olmak için elinden geleni yapmasını izliyorum.

Seans bitene kadar sözünü kesmedim. Askerler dışarı çıkarken onu tuttum ve gizlendiğim gölgelerin içine çektim. Eminim hepsi orada olduğumu biliyordu ve aynı derecede eminim ki ben onları durdurmuyorsam, durmamaları gerektiğini varsayıyorlardı. Haklıydılar da.

"Oh," diyor. "Arthur!"

"Ne yapıyorsun?"

Mila bana bakıyor, kendini savunmaya hazırlanırken çenesi dışarı fırlıyor. Başının belada olabileceğini düşünüyor. Ama değil.

"Bir daha asla kendi hayatımı kurtarmak için başkasının hayatına bel bağlamak istemiyorum," diyor. "Lydia hâlâ burada olmalı ve ben de kendimi ve bebeğimi nasıl koruyacağımı bilmeliyim."

"Başka kimseyi kaybetmeyeceğiz," diyorum, kelimelerden nefret ediyorum çünkü bana yalan gibi geliyorlar.

"Bunu bilmiyorsun. Ben de bilmiyorum. Artifice bize göz kulak olsa bile kötü şeyler olabilir, çünkü insanlar insandır."

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce bana gelen tatlı kızı düşünüyorum. Ondan çok fazla masumiyet aldım. Onun

Fiziksel ve cinsel masumiyetinin yanı sıra ahlaki masumiyeti de. Herkesin görmesi gerekenden çok daha fazlasını gördü.

"Bana bunu yapamayacağımı söylemeyin, çünkü durmayacağım" diyor.

"Bu doğru mu?"

* * *

Mila

Beni aniden kollarının arasına almadan önce kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Bana ne yapıp yapmayacağını söyleyecek misin?" Bana hoyratça soruyor. "İtaatsiz bir gelin mi olacaksın? Sanırım beni dinlemeyen genç hanımlara neler yaptığımı unuttun."

Gerçekten kızgın olmadığını söyleyebilirim. Huysuz davranıyor ama gözlerinde benden memnun olduğunu gösteren bir bakış var. İkimizi de yutacakmış gibi hissettiren mesafe, bu eğlenceli küçük çatışmayla azalıyor.

Genel garnizondan çıkarıldım ve evin içine geri götürüldüm, her yerde, öpüldüğüm, soyulduğum ve sonunda ateşli kocam tarafından becerildiğim yatak odasına kadar.

"O tatlı amcığsı sikimin üzerine koy," diye homurdanarak beni sikinin üzerine çekti. Ona doğru oturuyorum, ona bakıyorum, beni yerime kilitlerken elleri kalçalarımnda. Aleti bizi birbirimize bağıyor, bizi bir süreliğine tek bir yaratık haline getiriyor. Bu pozisyonda çok özlediğim bir samimiyet var.

"Konuşmamız gerek," diyor beni yavaşça becerirken.

"Şimdi konuşmak ister misin?" Soruyu inleyerek soruyorum.

"Evet. Böyle," diyor, kalçalarını ustaca döndürerek sikinin beni en ustaca girmesini sağlıyor. Sonunda benimle konuşurken avucunu uzatıyor, başparmağı klitorisimi ovuyor.

"Sana dünya hakkında bildiğim her şeyi anlatamam," diyor. "Keşke anlatabilseydim ama bu seni tehlikeye atardı. Sana söyleyebileceğim tek şey, Artefice'e hizmet etmek için bir ömür harcadığım ve şimdi sadece sana ve ailemize hizmet ettiğim."

Bu sözler daha önce küfür sayılırdı. Arthur hakkında bildiğim bir şey varsa, o da kendini tamamen, fanatik bir şekilde Artefice'e adanmış olduğudur. Beni seviyor, bebeği de seviyor ama hayatını adadığı şey Artefice.

"Benim için hiçbir şey sizin kadar önemli değil" diyor. "Pozisyonumu korumaya ve bize hizmet ettiği sürece makineye hizmet etmeye devam edeceğim. Ama seni bir daha asla tehlikeye atmayacağım."

"Bunu durduramazsınız. Bizler önemli insanlarız, siz ise gücü ve düzeni temsil ediyorsunuz. İnsanlar her zaman sizin ve dolayısıyla bizim için gelecekler."

"Ya her şeyden vazgeçersem? Normal olsam?"

Gülüyorum, bunu yaparken onun sikini sıkıldığını hissediyorum. "Sen normal değilsin. Sıradışısın ve hep öyle kalacaksın. Sen olduğun kişisin. Ben sadece hazır olmak istiyorum. Seninle eşit olmak istiyorum. Her konuda senin eşin olmak istiyorum. Eskiden olduğum gibi çaresiz küçük bir şey olmak istemiyorum."

"Seninle gurur duyuyorum" diyor ve beni aşağı çekerek derinden öpüyor. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?"

"Muhtemelen seni sevdiğim kadar." Ben de ona gülümsüyorum. "Şimdi, sik beni artık. Başka bir bebeğimiz olmasının zamanı geldi."

Bana sırtıtıyor, gülümsemesi parlak, gözleri sevgiyle parlıyor.

"Evet, hanımefendi," diye gürlüyor, içime sertçe giriyor.

"Hemen, hanımefendi."

Son

AFTERWORD

Fırtınalı Gece Yayınları olarak kitaplarımıza gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederiz.

Bu kitabı beğendiyseniz (ya da beğenmediyseniz bile), satın aldığınız siteye bir yorum bırakırsanız çok memnun oluruz. Yorumlar bizim ve yazarlarımız için yararlı geri bildirimler sağlar ve bu geri bildirimler (hem olumlu yorumlar hem de yapıcı eleştiriler) müşterilerimizin okumak istediği içeriği sağladığımızdan emin olmak için daha da sıkı çalışmamızı sağlar.

Fırtınalı Gece Yayınları'ndan daha fazla kitaba göz atmak, şirketimiz hakkında daha fazla bilgi edinmek veya e-posta listemize katılmak isterseniz, lütfen web sitemizi ziyaret edin:

<http://www.stormynightpublications.com>

SIMILAR STORMY NIGHT BOOKS BY LOKI RENARD

Çiftleşme

O sadece benim patronum değil. O benim dostum.

Bir milyarder beni asistanı olarak işe aldığında, yeni patronumun kibirli bir piç olacağını düşünmüştüm. Ama çırılçıplak soyulmayı ve masasının üzerinde vahşice sahiplenilmeyi beklemiyordum.

Ya da ertesi sabah çatı katında uyanıp onun sadece bir iş adamı olmadığını keşfetmek.

O bir alfa kurt adam.

Ve ben onun eşiyim.

[Amazon'dan satın alın](#)

Evcil Hayvanı

Dünyayı yöneten milyarder krallar hakkında bir haber yapmak umuduyla gizlice beni aradı ama Charlotte bakışlarımla ilk kez karşılaştığı anda onun benim evcil hayvanım olmak için doğduğunu anladım.

Kıçı kemerimden yara bere içinde bana doğru gelirken, çaresiz çığlıkları bana onun da bunu bildiğini söylüyor.

Ama yeni tasmaını ve kuyruğunu göstermeyi öğrendiğinde, bana ait olduğuna şüphe bırakmayan sadece çıplak kalçalarından damlayan uyarılma değil. Zevkim için kullanıldıktan sonra kucağımda kıvrılma şekli, mükemmel vücudu benim için yaratılmış gibi benimkine karşı kendini şekillendiriyor.

Sanki onun

sahibiymişim

gibi. Sanki ona

sahipmişim

gibi. Çünkü

sahibiyim.

[Amazon'dan satın alın](#)

Acımasızca Kırıldı

Vadim'i satın aldığımda onu kullanmayı ve artık işe yaramadığında elden çıkarmayı planlamıştım, ancak kimseden emir almıyor ve birkaç dakika içinde aşağılayıcı bir teslimiyete zorlandım.

Sadece beni alt etmedi. Beni tamamen çıplak bıraktı ve sonra ben dövüşürken, küfrederken ve çığlık atarken bile iri yarı canavar beni yere yatırdı ve beni öyle bir cezalandırdı ki merhamet için yalvardım.

Ama Vadim merhamet etmez.

Kendini benim efendim yaptı ve ne zaman itaatsizlik etmeye cüret etsem sonunda acı çekiyorum, üzüliyorum ve utanç verici bir şekilde kullanılıyorum. Sorumluluk bendeymiş gibi davranabilirim ama biliyorum ki ben kırılana kadar durmayacak.

[Amazon'dan satın alın](#)

Mülkiyet

Babamın parasının beni özel yaptığını sanırdım. Sonra Darko Lijander bana aksini öğretti. Beni çırılçıplak soymaktan, ona efendi diyene kadar tokatlamaktan ve beni istediği gibi kabaca sahiplenmekten çok daha fazlasını yaptı... Bana gerçek gücün neye benzediğini mümkün olan en utanç verici şekilde gösterdi.

Evimden alınıp beni bekleyen helikopterine götürülürken, çırılçıplak, kızarmış ve zaten çok ama çok iyi kullanılmış bir halde, benim için ne sakladığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama bir şey çok açık.

Ben artık onun malıyım.

[Amazon'dan satın alın](#)

Satın aldım

Ethan Keller bana gerçek gücün neye benzediğini gösterene kadar bilginin güç olduğunu sanırdım.

Şirketi hakkındaki gerçeği biliyordum ve dünyaya anlatmaya hazırdım ama onun başka fikirleri vardı. Bana rüşvet vermedi. Bana şantaj yapmadı. Sadece ona ait olduğuma karar verdi ve iş bitti.

Kaçmaya çalışırsam, yakalanır ve geri getirilirim. İtaatsizlik edersem, merhamet dileyeceğim kadar sert ve düşünmesi bile beni kıpkırmızı yapacak kadar utanç verici bir şekilde cezalandırılıyorum. Ama beni çırılçıplak soyduğunda ve istediği gibi kabaca ve derinlemesine kullandığında, bedenim gerçeği ondan saklayamaz.

Sahiplenilmeye ihtiyacım olduğunu biliyor.

[Amazon'dan satın alın](#)

Utanç Verici Bir Şekilde Paylaşıldı

Başım en son bu kadar derde girdiğinde, beş seçkin asker beni kurtarmak için her şeylerini riske atmıştı. Sonra bencilce bir seçim yaptım ve bu onların kariyerlerine mal oldu. Şimdi bedelini ben ödemek zorundayım.

Başka seçeneğim yoktu, bu yüzden teklif ettikleri anlaşmayı kabul ettim. Korumalarına karşılık, bu kaba, savaşta sertleşmiş adamlar artık bana sahipler. Paylaşmak için onlarınım,

Sadece bir gece için değil, sonsuza kadar.

Beni soyacaklar, cezalandıracaklar ve ben acı çekene, utanana ve tamamen tükenene kadar beni tekrar tekrar kullanacaklar. Tam olarak hak ettiğimi alacağım ve bunun her anından nefret edeceğim... ya da en azından kendime böyle söylemeye çalışıyorum.

[Amazon'dan satın alın](#)

Utanç Verici Şekilde Kırık

Yedi yıl önce, on sekizinci yaş gününde kibirli, çileden çıkarıcı derecede seksi bir zalim tarafından küçük bir kızmış gibi tokatlandığından beri Ellie, Mason Malone'dan uzak durmak için elinden geleni yapmıştır ve Mason, ondan bir iyilik istemek için sürünerek gelmek isteyeceği son kişidir. Ancak kardeşi yanlış insanlara borçlanmış ve hayatı tehlikedeysen Ellie, Mason'ın ona yardım edebilecek tek kişi olduğunu biliyor.

Mason araya girmeyi kabul eder, ancak özel bir güvenlik ajansının milyoner sahibine dönüşen kaba, savaşta sertleşmiş eski denizci, parlak zırlı bir şövalye değildir ve yardımının yüksek bir bedeli olacaktır. Korumasına karşılık, Ellie vücudunu tamamen ona teslim etmek zorunda kalacak, her yerde, her zaman ve istediği şekilde kullanılacaktır.

Sabırlı olmayacak. Nazik olmayacak. Onun gibi bir erkek için fazla iyiymiş gibi davranarak geçirdiği onca yılın bedelini ödeyecek. Adam onu çıplak soyarken, sert bir şekilde cezalandırırken ve sonra her seferinde bir öncekinden daha sert bir şekilde onu tekrar tekrar alırken, acı, aşağılanma ve çaresiz, çaresiz ihtiyaçla inleyecek, yalvaracak ve ağlayacak.

Onu hayal edilebilecek en utanç verici şekilde kırarak ve bunun için ona yalvaracak.

[Amazon'dan satın alın](#)

Milyarderin Evcil Hayvanı

Yirmi yedi yaşındaki Ellie Jones'a göre, şirket tarihindeki en genç CEO olmakla kalmıyor, aynı zamanda en iyisi. Amerika'nın en zengin adamlarından biri olan Daniel Treville şirketi satın alıp yeni bir yöne doğru götürmek istediğinde, Ellie savaşmadan güçten vazgeçecek değildir.

Ancak Daniel hafife alınacak bir adam değildir ve Ellie ona karşı çıktığında kendini yakışıklı milyarder dizlerinin üzerinde acı verici, aşağılayıcı bir çıplak popo şaplaklaması için çekilirken bulur. Yine de öfkesine ve utancına rağmen, Daniel'in sert cezalandırması onu inanılmaz derecede tahrik eder ve onu kendi masasında uzun ve sert bir şekilde aldığı anda, şimdiye kadar yaşadığı en ateşli şeydir.

Ama Daniel'in Ellie için planladığı sadece iyi ve sert bir şaplaktan çok daha fazlası vardır. Aklında sadece onun şirketine değil, kendisine de sahip olmak var. O kalacak

CEO, ama aynı zamanda onun seksi, itaatkâr evcil hayvanı olarak yeni bir rolü olacak ve çok geçmeden Ellie kendini parlak kırmızı, iyi şaplaklanmış poposundaki kuyruk dışında çıplak buluyor ve yeni efendisini düzgün bir şekilde memnun etmeyi öğreniyor.

Daniel'ın baskınlığının onu arzuyla tutuşturduğu gerçeğini inkâr edemese de, Ellie'nin hâlâ elinde bir iki şey vardır ve onu hizada tutmak için çok çalışması gerekecektir. Ama Ellie meydan okumayı fazla ileri götürüp boyundan büyük işlere kalkıştığında, Daniel'ı sonsuza dek kaybedecek midir?

[Amazon'dan satın alın](#)

MORE STORMY NIGHT BOOKS BY LOKI RENARD

Hukukun Sağlam Eli Zor

Bir Hasta

Şövalye tarafından evcilleştirildi

Kısa Bir Tasma

Doktor En İyisini

Bilir Asinin Arkadaşı

Denizcinin Hayvanı

Doktor'un Esiri

Korucu ve Kaçak Doktorun Evcil

Hayvanı

Uzaylı'nın Evcil Hayvanı

Barbarın Evcil Hayvanı

Alfa'nın Esiri Düzeltici

Tedavi Ayı Tarafından

Evcilleştirildi

Alfa'nın Evcil

Hayvanı Gelinini

Yüceltiyor

İtfaiyecinin Kadını Savaş

Lordunun Evcil Hayvanı

Krallar Tarafından

Sahiplenildi

Doktor'un Komutası

Alfalar Tarafından Alındı

Uzaylı'nın Tasması

Ejderhanın Evcil

Hayvanı Uzaylı'nın

Hastası

Ejderhanın Tutsağı

Ejderha Kralının Evcil

Hayvanı Uzaylının

Tasması

Ejderhaların Tasması

Ejderha Lordunun Evcil

Hayvani

Evcil Prensesi Onun
Tarafından Kırıldı
Uzaylı Vahşiler
Tarafından Kırıldı
Babanın Kırbağı (Kelly Dawson ile) Esir
Brute
Doyumsuz
Satılma
İçgüdüğü
Kırık Prenses Pis
Canavarlar
Çekic
Tohumlan
mış Enkaz
Vahşi
Canavar
Uzaylı tarafından satıldı

LOKI RENARD LINKS

Loki Renard'ı bülteni, Facebook sayfası, Amazon sayfası, Goodreads profili ve BookBub profili aracılığıyla aşağıdaki bağlantıları kullanarak takip edebilirsiniz:

<https://dl.bookfunnel.com/g9h432r0zb>

<https://www.facebook.com/loki.renard.9>

<https://www.amazon.com/~e/B004O9Z7EC>

http://www.goodreads.com/author/show/4262126.Loki_Renard

<https://www.bookbub.com/authors/loki-renard>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.